

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2023. december 20.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó egységes szanálási mechanizmus (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – Az ESZT 2021. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló határozata – Indokolási kötelezettség – Hatékony bírói jogvédelem – Egyenlő bánásmód – Az arányosság elve – Az ESZT mérlegelési mozgástere – Jogellenességi kifogás – A Bizottság mérlegelési mozgástere – Az ítélet időbeli hatályának korlátozása”

A T-389/21. sz. ügyben,

a **Landesbank Baden-Württemberg** (székhelye: Stuttgart [Németország], képviselik: H. Berger, M. Weber és D. Schoo ügyvédek)

felperes

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselek: J. Kerlin, T. Wittenberg és D. Ceran, meghatalmazotti minőségben, segítők: H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey és L. Hesse ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselek: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis és A. Steiblyté, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: A. Kornezov elnök, G. De Baere, D. Petrlík (előadó), Kecsmár K. és S. Kingston bírák,

hivatalvezető: S. Jund tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. március 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

- 1 Az EUMSZ 263. cikkén alapuló keresetében a felperes, a Landesbank Baden-Württemberg az Egységes Szanálási Testületnek (ESZT) az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2021. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2021. április 14-i SRB/ES/2021/22 határozatának (a továbbiakban: megtámadott határozat) őt érintő részében történő megsemmisítését kéri.

I. A jogvita előzményei

- 2 A felperes németországi székhelyű, közjogi szervezet formájában működő hitelintézet. A Sparkassen-Finanzgruppe (a takarékpénztárak pénzügyi csoportja, Németország) intézményvédelmi rendszeréhez (a továbbiakban: IPS) kapcsolódik.
- 3 A megtámadott határozattal az ESZT a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) 70. cikke (2) bekezdésének megfelelően meghatározta az e rendelet 2. cikke és 67. cikkének (4) bekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek hatálya alá tartozó intézmények (a továbbiakban: intézmények), köztük a felperes Egységes Szanálási Alaphoz (ESZA) való előzetes hozzájárulásait (a továbbiakban: előzetes hozzájárulások) a 2021. évre vonatkozóan (a továbbiakban: 2021. évi hozzájárulási időszak).
- 4 A Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (pénzügyi szolgáltatásokat felügyelő szövetségi hivatal, BaFin, Németország) mint a 806/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 3. pontja értelmében vett nemzeti szanálási hatóság (a továbbiakban: NSZH) 2021. április 21-i beszédési értesítésében felszólította a felperest, hogy fizesse meg a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó, az ESZT által meghatározott előzetes hozzájárulását.

II. A megtámadott határozat

- 5 A megtámadott határozat főszövegből, valamint három mellékletből áll.
- 6 A megtámadott határozat főszövege ismerteti a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározásának folyamatát, amely valamennyi intézményre irányadó.
- 7 Közelebbről, az említett határozat 5. szakaszában az ESZT a 2021. évi hozzájárulási időszak tekintetében meghatározta a 806/2014 rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az Egységes Szanálási Alaphoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.) 4. cikkében említett éves célszintet (a továbbiakban: éves célszint).
- 8 Az ESZT kifejtette, hogy ezt az éves célszintet a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.) 16. cikkének megfelelően a

betétbiztosítási rendszerek által közölt adatok alapján kapott, az összes intézmény biztosított betéteinek 2020. évi, negyedévente számított átlagos összege (a továbbiakban: 2020. évi biztosított betétek átlagos összege) 1,35%-ának nyolcadában állapította meg.

- 9 A megtámadott határozat 6. szakaszában az ESZT ismertette a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámítása során követendő módszert. E tekintetben az említett határozat (59) preambulumbekzdésében rögzítette, hogy ezen időszak tekintetében az előzetes hozzájárulások 13,33%-át „nemzeti alapon”, vagyis az érintett részt vevő tagállam területén engedélyezett intézmények által közölt adatok (a továbbiakban: nemzeti alap) alapján számították ki, a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 56. o.) 103. cikkének, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének megfelelően. Az előzetes hozzájárulások fennmaradó részét (azaz 86,67%-ot) a „bankunió alapján”, azaz az Egységes Szanálási Mechanizmusban (ESZM) részt vevő összes tagállam (a továbbiakban: részt vevő tagállamok) területén engedélyezett valamennyi intézmény által közölt adatok (a továbbiakban: uniós alap) alapján számították ki, a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikkének, valamint a 2015/81 végrehajtási rendelet 4. cikkének megfelelően.
- 10 A megtámadott határozat ugyanezen 6. szakaszában az ESZT azt is kifejtette, hogy az előzetes hozzájárulások fizetésére kötelezett intézményeknek lényegében két kategóriája létezik. Az első kategóriába azok az intézmények tartoznak, amelyeknek átalányjellegű hozzájárulást kell fizetniük sajátos jellemzőikre, például méretükre vagy tevékenységük jellegére tekintettel. Ezen intézmények előzetes hozzájárulásának kiszámítását a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 10. és 11. cikke szabályozza.
- 11 A második kategóriába tartozó intézményeknek a kockázati profiljukhoz igazított előzetes hozzájárulást kell fizetniük, amelyet az ESZT a következő főbb szakaszoknak megfelelően határozott meg.
- 12 Az első szakaszban az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése a) pontjának megfelelően kiszámította az egyes intézmények alapvető éves hozzájárulását, amelyet az adott intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótóke nélküli) kötelezettségei (a továbbiakban: nettó kötelezettségek) összegének és az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény nettó kötelezettségei összegének az aránya alapján állapított meg. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT bizonyos típusú kötelezettségeket levont az intézmény e hozzájárulás meghatározása során figyelembe veendő nettó kötelezettségeiből.
- 13 Az előzetes hozzájárulás kiszámításának második szakaszában az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése b) pontjának megfelelően elvégezte az alapvető éves hozzájárulásnak az érintett intézmény kockázati profilja alapján történő kiigazítását. Ezt a kockázati profilt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkében említett négy kockázati pillér alapján értékelte, amelyek kockázati mutatókból állnak. Annak érdekében, hogy az intézményeket kockázati szintjük szerint osztályozza, az ESZT először is – a 2021. évi hozzájárulási időszak tekintetében alkalmazott minden egyes kockázati mutató esetében – meghatározta azokat az osztályokat, amelyekbe az intézményeket az I. melléklet „2. lépés” című

részének 3. pontja szerint besorolták. Az ugyanazon osztályhoz tartozó intézményekhez egy adott kockázati mutató tekintetében közös értéket rendeltek hozzá, az úgynevezett „diszkretizált értéket”. Az egyes kockázati mutatókra vonatkozó diszkretizált értékek kombinálásával az ESZT kiszámította az érintett intézmény „kockázatküszöbértéki szorzóját” (a továbbiakban: kockázatküszöbértéki szorzó). Az ESZT ezen intézmény alapvető éves hozzájárulását az intézmény kockázatküszöbértéki szorzójával megszorozva megkapta az említett intézmény „kockázati profiljának megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájárulását”.

- 14 Ezt követően az ESZT összeadta az összes, a kockázati profilnak megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájárulást annak érdekében, hogy megkapja az éves célszint azon részének kiszámításához használt „közös nevezőt”, amelyet az egyes intézmények kötelesek megfizetni.
- 15 Végül az ESZT úgy számította ki az egyes intézmények előzetes hozzájárulását, hogy az éves célszintet felosztotta valamennyi intézmény között az egyrészt a kockázati profilnak megfelelően kiigazított alapvető éves hozzájárulás, másrészt pedig a közös nevező között fennálló arány alapján.
- 16 A megtámadott határozat I. melléklete egy egyéni adatlapot tartalmaz minden egyes, előzetes hozzájárulások fizetésére kötelezett intézmény, köztük a felperes vonatkozásában, amely adatlap tartalmazza az egyes intézmények előzetes hozzájárulása kiszámításának eredményeit (a továbbiakban: egyéni adatlap). Ezen adatlapok mindegyike tartalmazza az érintett intézmény alapvető éves hozzájárulásának összegét, valamint kockázatküszöbértéki szorzójának értékét, mind uniós, mind pedig nemzeti alapon, minden egyes kockázati mutató esetében feltüntetve annak az osztálynak a számát, amelybe az említett intézményt besorolták. Ezenkívül az egyéni adatlap tartalmazza az összes érintett intézmény előzetes hozzájárulásának kiszámításához felhasznált adatokat, amelyeket az ESZT az összes érintett intézmény egyedi adatainak összeadásával vagy kombinálásával határozott meg. Végül ez az adatlap tartalmazza az érintett intézmény által a bejelentési formanyomtatványon bejelentett és az előzetes hozzájárulásának kiszámítása során felhasznált adatokat.
- 17 A megtámadott határozat II. melléklete minden egyes tagállam tekintetében tartalmazza az előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó statisztikai adatokat, összefoglalt és összesített formában. E melléklet minden egyes tagállam tekintetében megjelöli többek között az érintett intézmények által fizetendő előzetes hozzájárulások teljes összegét. Egyébiránt az említett melléklet minden egyes kockázati mutató tekintetében felsorolja az osztályok számát, az egyes osztályokba tartozó intézmények számát, valamint ezen osztályok minimális és maximális értékeit. A nemzeti alapra vonatkozó osztályok esetében ezeket az értékeket – titoktartási okokból – véletlenszerű összeggel csökkentették vagy növelték, fenntartva az intézmények eredeti besorolását.
- 18 A megtámadott határozatnak „Az Egységes Szanalási Alaphoz való 2021. évi előzetes hozzájárulásokra vonatkozó konzultáció keretében benyújtott észrevételek értékelése” című III. melléklete megvizsgálja az ESZT által 2021. március 5. és 19. között a megtámadott határozat elfogadása céljából folytatott konzultációs eljárás során az intézmények által benyújtott észrevételeket.

III. A felek kérelmei

- 19 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot, beleértve annak mellékleteit is, amennyiben őt érinti;
  - másodlagosan, állapítsa meg, hogy a megtámadott határozat az őt érintő részében jogilag nem létezik;
  - az ESZT-t kötelezze a költségek viselésére.
- 20 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére;
  - másodlagosan – a megtámadott határozat megsemmisítése esetén – tartsa fenn a megtámadott határozat joghatásait, amíg annak felváltására nem kerül sor, de legalább az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapos időszakra.
- 21 Az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

IV. A jogkérdésről

- 22 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes eredetileg tíz jogalapra hivatkozott:
- az első jogalap a 806/2014 rendelet 81. cikke (1) bekezdésének az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 3. cikkével összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésén alapul;
  - a második jogalap az EUMSZ 296. cikke második bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése c) pontjának a megtámadott határozat indokolásának elégtelensége okán fennálló megsértésén alapul;
  - a harmadik jogalap a Charta 47. cikkének (1) bekezdésében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésén alapul;
  - a negyedik jogalap a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni, a Charta 47. cikkének (1) bekezdésében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jognak, valamint a jogbiztonság elvének a megsértésén alapuló jogellenességi kifogáson alapul;

- az ötödik jogalap a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésével szembeni, a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának, a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 113. cikke (7) bekezdésének, a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménynek”, a normák pontossága jogállamiságon alapuló elvének, valamint a tényállás teljes körű figyelembevétele követelményének abból eredő megsértésén alapuló jogellenességi kifogáson alapul, hogy e rendelkezés nem súlyozhatja az „IPS-ben való tagság” kockázati mutatót (a továbbiakban: IPS kockázati mutató) a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató figyelembevételével;
  - a hatodik jogalap az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének, a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának, a Charta 16. és 20. cikkének, az arányosság elvének és a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésén alapul;
  - a hetedik jogalap a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6., 7. és 9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni, a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménynek”, a Charta 16. és 20. cikkének, az arányosság elvének és a tényállás teljes körű figyelembevétele követelményének a megsértésén alapuló jogellenességi kifogáson alapul;
  - a nyolcadik jogalap a Charta 16. és 52. cikkének megsértésén alapul, mivel a felperes előzetes hozzájárulásának a kockázati profiljára tekintettel történő kiigazítása nem megfelelő;
  - a kilencedik jogalap a Charta 16., 20., 41. és 52. cikkének a megsértésén alapul, mivel a megtámadott határozat számos nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz;
  - a tizedik jogalap a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdésének első és második mondatával szembeni, a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének és a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménynek” a megsértésén alapuló jogellenességi kifogáson alapul.
- 23 Ezenkívül a felperes válaszában felhozott egy tizenegyedik jogalapot, amely egyrészt a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének, valamint a Charta 16. és 17. cikkének megsértésén, másrészt pedig a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikkével szembeni, a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménynek”, az arányosság elvének, a Charta 16. és 17. cikkének, a jogállamiság követelményeinek és az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletből (10/56, EU:C:1958:8) eredő elveknek a megsértésén alapuló jogellenességi kifogáson alapul.
- 24 Először azokat a jogalapokat kell megvizsgálni, amelyekkel a felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. és 20. cikkének, valamint I. mellékletének jogellenességére hivatkozik, majd azokat a jogalapokat, amelyek közvetlenül a megtámadott határozat jogszerűségére vonatkoznak.

A. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. és 20. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogásokról

1. A negyedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben e cikkek sértik a hatékony bírói jogvédelem és a jogbiztonság elvét

- 25 A negyedik jogalap két részre oszlik.
- 26 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke előírja, hogy az ESZT az egyes intézmények által fizetendő előzetes hozzájárulást az intézmények által szolgáltatott információk alapján kialakított kockázati profil arányában és az e felhatalmazáson alapuló rendelet 4–13. cikkében megállapított módszertan alkalmazásával határozza meg.
- 27 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet „Az alapvető éves hozzájárulás kockázati kiigazítása” című 5. cikke megjelöli többek között azokat a kötelezettségeket, amelyeket ki kell zárni e hozzájárulások kiszámításából. E felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke felsorolja azokat a kockázati pilléreket és mutatókat, amelyeket az ESZT-nek az intézmények kockázati profiljának értékelése céljából figyelembe kell vennie, míg az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke rögzíti az egyes kockázati pillérek és mutatók relatív súlyát, amelyet az ESZT-nek az egyes intézmények kockázati profiljának értékelése során alkalmaznia kell.
- 28 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke a kockázati mutatók különös esetekben történő alkalmazására vonatkozik.
- 29 Egyebekben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletnek „Az alapvető éves hozzájárulás kockázati kiigazítása” című 9. cikke előírja, hogy az ESZT a kockázatkijáratási szorzót az e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkében említett kockázati mutatók alapján, az említett felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében megadott képletnek és eljárásoknak megfelelően számítja ki, valamint hogy az ESZT az egyes intézmények éves hozzájárulását minden hozzájárulási időszak vonatkozásában az alapvető éves hozzájárulás és e kockázatkijáratási szorzó összeszorozásával határozza meg, az I. mellékletben megadott képletnek és eljárásoknak megfelelően.
- 30 Végül a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete meghatározza az intézmények éves hozzájárulásainak több lépésben történő kiszámítására vonatkozó eljárást.

a) A hatékony bírói jogvédelem elvének állítólagos megsértésére vonatkozó első részről

- 31 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikke, valamint I. melléklete sérti a Charta 47. cikkének (1) bekezdésében rögzített hatékony bírói jogvédelem elvét. Mindenekelőtt e rendelkezések az előzetes hozzájárulások kiszámításának átláthatatlan rendszerét hozzák létre, mivel e számítás céljára az üzleti titok körébe tartozó információk felhasználását írják elő, ami megakadályozza az ESZT-t abban, hogy az említett hozzájárulásokat megállapító határozatokat megfelelően megindokolja. Annak ellenére ugyanis, hogy az egyes intézmények előzetes hozzájárulásának összege a többi intézményre vonatkozó adatoktól függ, ezen adatok bizalmas jellege kizárja azoknak az érintett intézmény számára való hozzáférhetővé tételét.

- 32 Ez említett rendelkezések továbbá az előzetes hozzájárulások meghatározásának olyan rendszerét hozzák létre, amelyet az ESZT-t számos tekintetben megillető mérlegelési mozgástér jellemez, ami tovább fokozza az érintett szabályozás átláthatatlan jellegét.
- 33 Végül, a Törvényszék nem tudja felülvizsgálni a megtámadott határozat jogszerűségét, mivel nem rendelkezik az ESZT által az előzetes hozzájárulások kiszámításához használt szoftverrel, amely szükséges e hozzájárulások kiszámításának ellenőrzéséhez.
- 34 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 35 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikke – amint az a fenti 26–30. pontból következik – rögzíti azokat a szabályokat, amelyeket az ESZT-nek az alapvető éves hozzájárulás meghatározása és annak az intézmények kockázati profilja alapján történő kiigazítása érdekében alkalmaznia kell. Ezeket a szabályokat ezt követően e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete konkrétan végrehajtja.
- 36 E rendelkezések szerint az egyes intézmények alapvető éves hozzájárulásának a kockázati profiljuk alapján történő kiigazítása az összes érintett intézmény egyedi adatainak összehasonlításán alapul. Márpedig az ESZT úgy véli, hogy mindezen adatok az üzleti titok körébe tartoznak, így azokat nem közölheti azokkal az intézményekkel, amelyeknek az előzetes hozzájárulását az e hozzájárulások összegét megállapító határozatban kiszámítják.
- 37 A Charta 47. cikkében biztosított bírósági felülvizsgálat hatékonysága megköveteli, hogy az érintett – akár magának a határozatnak a szövege, akár ezen indokok kérésére történő közlése alapján – megismerhesse a rá vonatkozóan hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, az illetékes bíróság azon hatáskörének sérelme nélkül, hogy a szóban forgó hatóságtól megkövetelje az említett indokok közlését, annak érdekében, hogy lehetővé tegye az érintett számára jogai lehető legjobb feltételek mellett történő védelmét, és az ügy teljes ismeretében annak eldöntését, hogy hasznos-e az illetékes bírósághoz fordulni, valamint ahhoz, hogy utóbbinak teljes mértékben lehetővé tegye a szóban forgó határozat jogszerűségére vonatkozó felülvizsgálat gyakorlását (lásd: 2018. április 26-i Donnellan ítélet, C-34/17, EU:C:2018:282, 55. pont; 2020. november 24-i Minister van Buitenlandse Zaken ítélet, C-225/19 és C-226/19, EU:C:2020:951, 43. pont).
- 38 Ezenkívül a Charta 47. cikkében szereplő védelemhez való jog részét képező kontradiktórius eljárás elvére tekintettel az eljárásban részt vevő feleknek joguk kell, hogy legyen arra, hogy a bíróságnak benyújtott minden iratot és észrevételt megismerhessenek annak érdekében, hogy a bíróság döntését befolyásolhassák, és ezen iratokat és észrevételeket megvitathassák. A hatékony bírói jogorvoslathoz való alapvető jog ugyanis nem teszi lehetővé, hogy valamely bírósági határozat olyan tényeken vagy iratokon alapuljon, amelyekről maguk a felek vagy a felek valamelyike nem szerezhetett tudomást, és amelyekről ezáltal álláspontjukat sem adhatták elő (lásd: 2013. június 4-i ZZ ítélet, C-300/11, EU:C:2013:363, 55. és 56. pont; 2014. október 23-i Unitrading ítélet, C-437/13, EU:C:2014:2318, 21. pont).
- 39 Ugyanakkor bizonyos kivételes esetekben az uniós hatóság a bizalmas adatok védelmével kapcsolatos okokra hivatkozva megtagadhatja az érintettel szemben hozott határozat alapjául szolgáló pontos és teljes körű indokoknak az érintettel való közlését. Ilyen esetben a jog olyan technikáit és szabályait kell alkalmazni, amelyek lehetővé teszik egyrésről az e határozat elfogadásához figyelembe vett bizalmas adatok védelmére vonatkozó jogszerű megfontolások, másfelől pedig azon szükséglet összehangolását, hogy a jogalanynak kellően biztosítsák eljárási

jogai – mint a meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elve – tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 115–120. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 125. pont).

- 40 Az előzetes hozzájárulások sajátos jellegére tekintettel ezt az összehangolást e hozzájárulások kiszámítása esetében is el kell végezni. Ugyanis, amint az a 2014/59 irányelv (105)–(107) preambulumbekzdéséből és a 806/2014 rendelet (41) preambulumbekzdéséből kitűnik, az említett hozzájárulások célja annak biztosítása, hogy a pénzügyi szektor egy biztosítási logika alapján megfelelő pénzügyi forrásokat nyújtson az ESZM-nek ahhoz, hogy feladatait elláthassa, miközben ösztönzi a kevésbé kockázatos működési modellek érintett intézmények általi elfogadását. Így az előzetes hozzájárulások kiszámítása nem az adóalap alapján alkalmazott mérték alkalmazásán alapul, hanem annak a 2014/59 irányelv 102. és 103. cikke és a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikke alapján a 2023. december 31. előtt beszedett ezen hozzájárulások összege által elérendő végső célszint (a továbbiakban: végső célszint), majd a részt vevő tagállamok területén engedélyezett intézmények között felosztandó éves célszint meghatározásán kell alapulnia (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. pont).
- 41 Mivel a végső célszintet úgy határozták meg, mint amelynek el kell érnie ezen intézmények összesége biztosított betétei összegének legalább 1%-át, és mivel az egyes intézmények alapvető éves hozzájárulását az intézmény nettó kötelezettségei összegének és az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált nettó kötelezettségei összegének az aránya alapján kell meghatározni, megállapítható, hogy az előzetes hozzájárulások számítási módszerének elve maga – amint a 2014/59 irányelvből és a 806/2014 rendeletről kitűnik –, az üzleti titok alá tartozó adatok ESZT általi felhasználásával jár (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 114. pont).
- 42 Márpedig az Unió intézményei és szervei az üzleti titok védelmének elve alapján, amely az uniós jog általános elvét képezi, és amelyet többek között az EUMSZ 339. cikk rögzít, főszabály szerint kötelesek arra, hogy valamely magánjogi gazdasági szereplő versenytársai számára ne fedjék fel az e gazdasági szereplő által szolgáltatott bizalmas információkat (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. és 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 E körülmények között a Bizottságnak és az Európai Unió Tanácsának a feladata volt, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása rendszerének a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelettel és a 2015/81 végrehajtási rendelettel történő létrehozása során az üzleti titok tiszteletben tartását összeegyeztessék a hatékony bírói jogvédelem elvével oly módon, hogy az e titok körébe tartozó adatokat ne lehessen közölni az érintettekkel, és azok többek között ne szerepelhessenek az előzetes hozzájárulások összegét megállapító határozatok indokolásában.
- 44 Az előzetes hozzájárulások kiszámítása rendszerének e jellemzője ugyanakkor nem akadályozza, hogy az uniós bíróság hatékony bírósági felülvizsgálatot gyakoroljon.
- 45 Egyrészt ugyanis azon rendelkezésekben, amelyek jogellenességére a felperes hivatkozik, semmi nem zárja ki, hogy az ESZT az előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatának elfogadása során a 806/2014 rendelet 88. cikke (1) bekezdése első albekezdésének megfelelően összefoglaló

vagy összegzett formában, amely alapján az érintett intézmények nem azonosíthatók, a tevékenysége keretében megszerzett bizalmas információkat közöljön (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 136. pont).

- 46 Másrészt, amennyiben valamely határozat indokolását bizalmas adatok védelmének biztosítása érdekében korlátozni kell, e határozat kibocsátójának feladata, hogy az uniós bíróságokhoz benyújtott, az ezen adatokat megkérdőjelező kereset esetén e bíróságok előtt a jogvita tárgyát képező vizsgálatban tisztázza magát (lásd ebben az értelemben: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 110. pont; 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 145. pont).
- 47 Adott esetben a Charta 47. cikkében foglalt követelményeknek megfelelő hatékony jogorvoslat gyakorlása érdekében az uniós bíróságok az ESZT-től olyan adatok benyújtását kérhetik, amelyek igazolhatják azon számításokat, amelyeknek a pontosságát vitatják előttük, és e bíróságok szükség esetén biztosítják ezen adatok bizalmasságát (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 146. pont).
- 48 Ezenkívül az uniós bíróság feladata, hogy az ESZT által szolgáltatott jogi és ténybeli bizonyítékok összességének vizsgálata révén ellenőrizze az utóbbi által az előzetes hozzájárulások kiszámításához felhasznált adatok közlésének megtagadása érdekében hivatkozott okok megalapozottságát (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 126. pont).
- 49 Ha kiderül, hogy az ESZT által hivatkozott okokkal valóban ellentétes az uniós bíróság előtt szolgáltatott információk vagy bizonyítékok közlése, megfelelő módon szükséges mérlegelni a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, különösen pedig a kontradiktórius eljárás elvének tiszteletben tartásához fűződő követelményeket, valamint az üzleti titok védelméből eredő követelményeket (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 128. pont).
- 50 A fentiekből következik, hogy az előzetes hozzájárulásoknak – a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikkének, valamint I. mellékletének megfelelően – az üzleti titok körébe tartozó adatok alapján történő kiszámítása, anélkül hogy az említett adatokat az érintettek rendelkezésére bocsátanák, önmagában nem jelenti azt, hogy e rendelkezések összeegyeztethetetlenek a hatékony bírói jogvédelem elvével.
- 51 Ami a felperesnek az ESZT mérlegelési jogkörére alapított érvét illeti, az ítélezési gyakorlatból az következik, hogy noha összetett gazdasági értékeléseket igénylő területeken valamely uniós intézmény vagy szerv gazdasági kérdésekben mérlegelési jogkörrel rendelkezik, ez nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság nem vizsgálhatja felül a gazdasági jellegű tényeknek ezen intézmény vagy szerv általi értelmezését. Az uniós bíróságnak többek között nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valóságát, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

- 52 E körülmények között az ESZT mérlegelési jogkörének pusztá fennállása nem jelentheti azt, hogy a Törvényszék nem gyakorolhat hatékony bírósági felülvizsgálatot a megtámadott határozat tekintetében.
- 53 Végül el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet sérti a hatékony bírói jogvédelem elvét, mivel az uniós bíróságok nem tudják ellenőrizni egy adott intézmény előzetes hozzájárulása összege kiszámításának pontosságát.
- 54 E tekintetben a felperes további pontosítások nélkül annak állítására szorítkozik, hogy az ilyen ellenőrzés azt feltételezi, hogy a Törvényszék rendelkezik az ESZT által használt szoftverrel, amelyet azonban nem bocsátottak a rendelkezésére. Márpedig ez a körülmény nem teheti kétségessé a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikkének, valamint I. mellékletének jogszerűségét. Ezenkívül e rendelkezések nem képezik akadályát annak, hogy a Törvényszék a többek között az eljárási szabályzatában előírt intézkedések közül meghozza azokat az intézkedéseket, amelyeket megfelelőnek ítél ahhoz, hogy ellenőrizni tudja az előzetes hozzájárulás összegét.
- 55 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalap első részét el kell utasítani.

b) A jogbiztonság elvének állítólagos megsértésére vonatkozó második részről

- 56 A negyedik jogalap második része lényegében három kifogás köré épül.
- 1) Az első, arra alapított kifogásról, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikke, valamint I. melléklete nem teszi lehetővé az intézmények számára, hogy előzetesen kiszámítsák az előzetes hozzájárulásukat*
- 57 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikke, valamint I. melléklete sérti a jogbiztonság elvét, mivel – az e rendelkezések által az ESZT számára számos tekintetben biztosított mérlegelési mozgástér miatt – nem teszi lehetővé számára, hogy előzetesen kiszámítsa a valamely hozzájárulási időszak során általa fizetendő előzetes hozzájárulást. Az ESZT egyébként élt e mérlegelési mozgástérrel, amikor az előzetes hozzájárulások kiszámítása során követendő módszert pontosító belső határozatokat (a továbbiakban: közbenső határozatok) fogadott el, amelyeket azonban nem tettek közzé, és nem is tettek hozzáférhetővé a felperes számára. Ez azt bizonyítja, hogy az említett felhatalmazáson alapuló rendelet vitatott rendelkezéseinek szerkezete nem biztosít olyan „megfelelő szabályozási lefedettséget”, amely lehetővé tenné az érintett uniós hatóságok bármilyen önkényes magatartásának kizárását.
- 58 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 59 Előzetesen meg kell határozni a jelen jogellenességi kifogás pontos terjedelmét.
- 60 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy a jelen jogellenességi kifogás felperes által megfogalmazott címe ellenére a felperes érvelése a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikkének a jogbiztonság elvével való összeegyeztethetőségére összpontosít. Ezzel szemben a felperes nem terjeszt elő olyan önálló és célzott érvelést e felhatalmazáson alapuló rendelet 4., 5., 8. és 9. cikkének vagy I. mellékletének jogszerűségére vonatkozóan, amely túlmenne az említett

felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikkére vonatkozó érvelésén. E körülmények között ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a jelen jogellenességi kifogás valójában e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikkére vonatkozik.

- 61 Másrészt meg kell állapítani, hogy e rendelkezések értelmében az ESZT feladata, hogy négy kockázati pillér figyelembevételével kiigazítsa az intézmények alapvető éves hozzájárulását, ahol e pillérek mindegyike kockázati mutatókból áll, amelyek pedig almutatókból állhatnak.
- 62 Márpedig a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontjában említett első három kockázati pillért illetően a felperes semmilyen konkrét bizonyítékot nem terjesztett a Törvényszék elé annak érdekében, hogy azok jogszerűségét a jogbiztonság elvével állítólagosan ellentétes jellegük miatt vitassa. Ezenkívül, ami az e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett, a „szanalási hatóság által meghatározandó kiegészítő kockázati mutatók” megjelölésű kockázati pillért (a továbbiakban: IV. kockázati pillér) illeti, a felperes nem állította, hogy a „korábbi rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke” kockázati mutató, amely a IV. kockázati pillér egyik kockázati mutatója, nem egyértelmű, és ezért ellentétes ezzel az elvvel.
- 63 E körülmények között ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a jelen jogellenességi kifogás a IV. kockázati pillér kockázati mutatóinak a jogbiztonság elvével való állítólagos összeegyeztethetlenségére vonatkozik, a „korábbi rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke” kockázati mutató kivételével.
- 64 E pontosításokat követően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve megköveteli egyfelől azt, hogy a jogszabályok egyértelműek és pontosak legyenek, másfelől pedig azt, hogy alkalmazásuk előre látható legyen a jogalanyok számára, különösen olyankor, amikor kedvezőtlen következményeik lehetnek. Az említett elv megköveteli különösen azt, hogy a szabályozás lehetővé tegye az érdekelték számára az ennek alapján őket terhelő kötelezettség terjedelmének pontos ismeretét, és hogy ez utóbbiak egyértelműen megismerhessék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (2021. április 29-i Banco de Portugal és társai ítélet, C-504/19, EU:C:2021:335, 51. pont; 2022. február 16-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-157/21, EU:C:2022:98, 319. pont).
- 65 Ugyanakkor ezek a követelmények nem értelmezhetők sem annak kizárásaként, hogy valamely uniós intézmény egy általa elfogadott norma keretében elvont jogi fogalmat használjon, sem pedig annak előírásaként, hogy az ilyen elvont szabályban fel kell sorolni azokat a különböző konkrét eseteket, ahol az alkalmazást nyerhet, mivel az említett intézmény nem tudja előre meghatározni az összes ilyen esetet (lásd analógia útján: 2017. július 20-i Marco Tronchetti Provera és társai ítélet, C-206/16, EU:C:2017:572, 39. és 40. pont; 2022. február 16-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-157/21, EU:C:2022:98, 320. pont).
- 66 Következésképpen valamely uniós jogi aktus rendelkezése az egyértelműség hiánya miatt csak akkor sérti a jogbiztonság elvét, ha annyira félreérthető, hogy a jogalanyok emiatt nem tudják megfelelő bizonyossággal eloszlatni a rendelkezés hatályát vagy jelentését illető esetleges kétségeket (lásd ebben az értelemben: 2005. április 14-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-110/03, EU:C:2005:223, 31. pont; 2007. május 22-i Mebrom kontra Bizottság ítélet, T-216/05, EU:T:2007:148, 108. pont).

- 67 Hasonlóképpen az, hogy egy jogi aktus mérlegelési jogkörrel ruházza fel a végrehajtásáért felelős hatóságokat, önmagában nem ütközik az előreláthatóság követelményébe, feltéve hogy a mérlegelési jogkör terjedelmét és gyakorlásának módját az adott jogszerű célra tekintettel kellő pontossággal határozzák meg ahhoz, hogy megfelelő védelmet biztosítson az önkényes eljárással szemben (lásd: 2022. február 16-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-157/21, EU:C:2022:98, 321. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 E megfontolásokra tekintettel meg kell vizsgálni, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámításának módszerét, amennyiben azt a IV. kockázati pillér befolyásolja, kellő pontossággal határozták-e meg ahhoz, hogy a jogalanyok megfelelő bizonyossággal eloszlathassák az e kockázati pillérre vonatkozó rendelkezések hatályát vagy jelentését illető esetleges kétségeket.
- 69 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes nem állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikkében használt fogalmak annyira félreérthetőek lennének, hogy nem tudja megfelelő bizonyossággal elozlatni a hatályukat vagy jelentésüket illető esetleges kétségeket.
- 70 Ami különösen a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdésében használt kifejezéseket illeti, a felperes a tárgyaláson lényegében elismerte, hogy érti az említett kifejezések jelentését. Kétségtelen, hogy nem ért egyet azzal az értelmezéssel, amelyet az ESZT ugyanezen kifejezések némelyikének, többek között az „általános üzleti modell” kifejezésnek tulajdonított, de nem vitatta, hogy azok meghatározható jelentéssel bírnak, így megfelelő bizonyossággal eloszlathatók a hatályukkal vagy jelentésükkel kapcsolatos esetleges kétségek.
- 71 Ez annál is inkább így van, mivel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdésében használt kifejezések többségét a megtámadott határozat (98) preambulumbekkezdése és e határozat 36–40. lábjegyzete meghatározta, amelyek az alkalmazandó szabályozás több rendelkezésére hivatkoznak. Márpedig a felperes nem állította, hogy e meghatározások nem következnek e rendelkezésekből.
- 72 Ezzel szemben a felpereshez hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikke mérlegelési mozgásteret biztosít az ESZT számára.
- 73 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdése első albekezdésének megfelelően ugyanis a IV. kockázati pillér három kockázati mutatóból áll, nevezetesen először is a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság”, másodsor, az „[IPS-]ben való tagság”, és harmadszor, a „korábbi rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke” mutatóból.
- 74 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének második albekezdése szerint az ESZT-nek e kockázati mutatók meghatározásakor figyelembe kell vennie azt, hogy „az érintett intézmény mekkora valószínűséggel kerül szanálásra, illetve az intézmény szanálása esetén mekkora valószínűséggel kerül sor a szanálásfinanszírozási rendszer igénybevételére”.
- 75 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdése második albekezdésének szövegéből kitűnik, hogy e rendelkezés mérlegelési mozgásteret biztosít az ESZT számára azzal kapcsolatban, hogy az említett kockázati mutatók meghatározása céljára milyen módon „veszi figyelembe” azt, hogy „az érintett intézmény mekkora valószínűséggel kerül szanálásra, illetve az intézmény szanálása esetén mekkora valószínűséggel kerül sor a szanálásfinanszírozási rendszer igénybevételére”, mivel az említett rendelkezésben szereplő kritériumokat az ESZT-nek pontosítania kell ahhoz, hogy azokat egy konkrét esetre alkalmazni lehessen.

- 76 Ami a IV. kockázati pillérbe tartozó első kockázati mutatót illeti, amely a kereskedési tevékenységre, a mérlegen kívüli kitétségekre, a derivatívákra, az összetettségre és a szanálhatóságra vonatkozik, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdése több olyan elemet ír elő, amelyeket az ESZT-nek figyelembe kell vennie e mutató meghatározása során, és amelyek közül egyes elemek az érintett intézmény kockázati profiljának növekedéséhez, mások pedig csökkenéséhez vezethetnek.
- 77 Így négy elem vezethet az e kockázati profil növekedéséhez, tudniillik először is, „a kereskedési tevékenységek jelentősége a mérlegfőösszeg, a szavatolótőke szintje, a kitétségek kockázatossága és az általános üzleti modell viszonylatában”, másodsor, „a mérlegen kívüli kitétségek jelentősége a mérlegfőösszeg, a szavatolótőke szintje és a kitétségek kockázatossága viszonylatában”, harmadszor, „a derivatívák összegének jelentősége a mérlegfőösszeg, a szavatolótőke szintje, a kitétségek kockázatossága és az általános üzleti modell viszonylatában”, és negyedszer, „az intézmény üzleti modell és szervezeti felépítés szerinti összetettségének mértéke [...]”.
- 78 Az említett kockázati profil csökkenéséhez két elem vezethet, tudniillik „a központi szerződő félén (CCP) keresztül elszámolt derivatívák relatív összege” és „az intézmény azonnali és jogi akadályok nélküli szanálhatóságának mértéke [...]”.
- 79 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (6) bekezdésének szövegéből következik, hogy e rendelkezés mérlegelési mozgásteret biztosít az ESZT számára azon „jelentőséget” illetően, amelyet az ESZT-nek a „kereskedési tevékenységeknek”, a „mérlegen kívüli kitétségeknél” és a „derivatívák összegének” tulajdonítania kell, valamint az e rendelkezésben említett különböző elemek közötti kapcsolatot illetően.
- 80 Így, bár a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik, hogy az e rendelkezésben említett első kockázati mutató szerint a „kereskedési tevékenységek” jelentőségét a mérlegfőösszeggel, a szavatolótőke szintjével, a kitétségek kockázatosságával és az általános üzleti modellel kell összevetni, az említett rendelkezés nem tartalmaz pontosításokat ezen összevetés konkrét végrehajtását illetően.
- 81 Ugyanez vonatkozik a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (6) bekezdése a) pontjának ii. és iii. alpontjában előírt második és harmadik kockázati mutatóra is.
- 82 Ami egyébiránt az IPS kockázati mutató meghatározását illeti, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (7) bekezdéséből az következik, hogy az ESZT-nek figyelembe kell vennie azt, hogy az azonnal rendelkezésre álló források összege megfelel-e „az [érintett] intézmény hiteles és hathatós támogatás[ának lehetővé tételéhez]” szükséges források összegének, valamint az a tekintetben fennálló jogi vagy szerződéses bizonyosság mértékét, hogy „a rendkívüli állami támogatás igénylése előtt teljeskörűen hasznosítják” ezeket a forrásokat.
- 83 E rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy az ESZT mérlegelési mozgásterrel rendelkezik az említett rendelkezésben előírt feltételek tiszteletben tartását illetően, amely feltételek az érintett IPS rendelkezésére álló források szóban forgó intézmény finanszírozásához szükséges forrásoknak való megfeleléséhez és az e forrásokra vonatkozó jogi vagy szerződéses bizonyosság mértékéhez kapcsolódnak.
- 84 Ugyanez vonatkozik a IV. kockázati pillérhez tartozó különböző kockázati mutatóknak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdésében előírt súlyozására.

- 85 Ugyanis, bár a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdése egyértelműen megjelöli a IV. kockázati pillért alkotó és a fenti 73. pontban említett három kockázati mutató relatív súlyát, e rendelkezésből nem tűnik ki, hogy az első két kockázati mutatón belül hogyan kell súlyozni a különböző almutatókat. Közelebbről, az említett rendelkezés nem pontosítja, hogy e súlyt arányosan kell-e megosztani ezen kockázati almutatók között. Így a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdése mérlegelési jogkört biztosít az ESZT számára a – 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5)–(7) bekezdésének megfelelően figyelembe veendő – kockázati mutatókat alkotó különböző kockázati almutatók súlyozásának meghatározása tekintetében.
- 86 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (5)–(7) bekezdése és 7. cikkének (4) bekezdése a fenti 67. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően olyan rendelkezéseknek tekinthetők-e, amelyek az adott jogszerű célra tekintettel kellő pontossággal határozzák meg az ESZT-re ruházott mérlegelési jogkör terjedelmét és gyakorlásának módját, amely folytán megfelelő védelmet biztosítanak az önkényes eljárással szemben, és a jogalanyok megfelelő bizonyossággal el tudják oszlatni az említett rendelkezés hatályát vagy jelentését illető esetleges kétségeket.
- 87 Amennyiben valamely rendelkezés hatáskört biztosít az uniós intézményeknek vagy szervezeteknek arra, hogy pénzügyi terheket írjanak elő, valamennyi releváns tényezőre tekintettel meg kell állapítani, hogy e rendelkezés kellő pontossággal határozza-e meg ezen jogkör terjedelmét és gyakorlásának módját annak érdekében, hogy a jogalanyok előre láthassák, hogy e terheket milyen feltételek mellett fogják előírni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2022. február 16-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-157/21, EU:C:2022:98, 319–321. pont).
- 88 Közelebbről, azt kell értékelni, hogy egy körültekintő gazdasági szereplő, szükség esetén jogi és gazdasági tanácsadó szolgáltatásait igénybe véve, kellő pontossággal előre láthatja-e az ilyen terhek kiszámításának módját és nagyságrendjét, és azon tény, hogy e gazdasági szereplő nem ismerheti előre pontosan az uniós intézmény vagy szerv által az egyes esetekben előírásra kerülő terhek mértékét, nem jelentheti a jogbiztonság elvének megsértését (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2010. június 17-i Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 95. pont; 2013. július 18-i Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 89 E tekintetben többek között azt kell értékelni, hogy az uniós intézményt vagy szervezet mérlegelési jogköre gyakorlása során bizonyos objektív szempontok vezérlik-e, amelyek lehetővé teszik a jogalanyok számára, hogy kellő pontossággal előre láthassák az előírásra kerülő terhek kiszámításának módját és nagyságrendjét. E szempontok között szerepelnek különösen az uniós intézmény vagy szerv által az adott területen saját magával szemben felállított és a mérlegelési jogkörét korlátozó magatartási szabályok (lásd ebben az értelemben: 2010. június 17-i Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 95. pont). Ilyen szempontok azonban következhetnek ezen intézmény vagy szerv állandó, ismert és hozzáférhető közigazgatási gyakorlatából is (lásd ebben az értelemben: 2012. december 12-i Ecka Granulate és non ferrum Metallpulver kontra Bizottság ítélet, T-400/09, nem tették közzé, EU:T:2012:675, 31. pont).
- 90 Hasonlóképpen, az elérendő eredménynek az alkalmazandó szabályozásban való egyértelmű meghatározása releváns szempontot jelenthet a jogalanyok számára, amely lehetővé teszi annak előrelátását, hogy az uniós intézmény vagy szerv hogyan fogja gyakorolni a mérlegelési jogkörét (lásd analógia útján: 2016. május 4-i Pillbox 38 ítélet, C-477/14, EU:C:2016:324, 100. pont). Ez

annál is inkább így van, ha a szóban forgó szabályozás előírja az ezen eredmény elérése érdekében alkalmazandó konkrét módszert vagy eljárást (lásd ebben az értelemben: 2016. május 4-i Pillbox 38 ítélet, C-477/14, EU:C:2016:324, 101. pont).

- 91 A jelen ügyben elsősorban meg kell állapítani, hogy az alkalmazandó szabályozás előírja az elérendő eredményt, amely szerint az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközöknek a 2016. január 1-jétől induló, nyolc évig tartó kezdeti időszak (a továbbiakban: kezdeti időszak) elteltét követően el kell érniük a végső célszintet, valamint előírja az ezen eredmény elérésére szolgáló módszert, ami csökkenti az ESZT által az előzetes hozzájárulások meghatározása során gyakorolt mérlegelési jogkör hatását. Egyrészt az egyes intézmények előzetes hozzájárulásának összege az éves célszint összegétől függ, amelyet az ESZT a 806/2014 rendelet 69. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében 2023. december 31-én az összes részt vevő tagállamban biztosított betétek legalább 1%-ának megfelelő összegre vonatkozó becslése alapján határoz meg.
- 92 Másrészt, amint az a fenti 12. pontból kitűnik, az egyes intézmények előzetes hozzájárulását többek között az érintett intézmények nettó kötelezettségeinek összege alapján kiszámított alapvető éves hozzájárulás alapján határozzák meg. Márpedig az ESZT semmilyen mérlegelési jogkört nem gyakorol ezen összegek meghatározását illetően. Ezenkívül az érintett intézmény tudomással bír a nettó kötelezettségeinek összegéről, és hozzáférhet a többi intézmény nettó kötelezettségeinek teljes összegéhez, az üzleti titok védelme miatt azonban nem követelheti meg, hogy az említett összegek kiszámításának ellenőrzése érdekében hozzáférhessen más intézmények bizalmas egyedi adataihoz (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 114–125. pont).
- 93 Másodsorban, az alapvető éves hozzájárulást az érintett intézmény kockázati profiljára tekintettel kiigazítják, azzal, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a kockázatkiegészítési szorzó 0,8 és 1,5 közötti érték közé esik.
- 94 Ezt a kiigazítást a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkében előírt négy kockázati pillér értékelése alapján számítják ki. Márpedig, amint az a fenti 62. pontban megállapításra került, a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett a Törvényszék elé annak bizonyítása érdekében, hogy az első három kockázati pillér nem egyértelmű, amely pillérek az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében az egyes intézmények kockázati profiljának 80%-át határozzák meg.
- 95 Hasonlóképpen, a felperes nem vitatta a IV. kockázati pillér részét képező és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése első albekezdésének c) pontja alapján e pilléren belül 10%-os súllyal rendelkező „korábbi rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke” kockázati mutató egyértelműségének hiányát.
- 96 Ebből következik, hogy azok a kockázati mutatók, amelyek egyértelműségének hiányát a felperes vitatja, és amelyek tekintetében az ESZT bizonyos mérlegelési jogkört gyakorol, az intézmény kockázati profilját csak 20% alatti mértékben befolyásolják. Ezenkívül e mutatóknak az előzetes hozzájárulás végső összegére gyakorolt hatását tovább csökkenti az a tény, hogy az ESZT az alapvető éves hozzájárulás összegének meghatározását illetően semmilyen mérlegelési jogkört nem gyakorol, és hogy e hozzájárulásnak az intézmény kockázati profiljához való hozzáigazításának mértékét egyértelműen egy előzetesen meghatározott, 0,8–1,5 közötti tartományon belülről korlátozták, amint arra a Törvényszék a fenti 93. pontban emlékeztetett.

- 97 E körülmények között nem tekinthető úgy, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (5)–(7) bekezdése és 7. cikkének (4) bekezdése által az ESZT-nek biztosított mérlegelési jogkör terjedelme és gyakorlásának módja az adott jogszerű célra tekintettel nincs kellően körülhatárolva vagy kellő pontossággal meghatározva, tehát nem tekinthető úgy, hogy nem biztosítanak megfelelő védelmet az önkényes eljárással szemben.
- 98 Ez annál is inkább így van, mivel a felperes körültekintő gazdasági szereplő, amely szükség esetén jogi és gazdasági tanácsadó szolgáltatásait igénybe véve kellő pontossággal előre láthatja előzetes hozzájárulása kiszámításának módját és nagyságrendjét.
- 99 Ezt a következtetést nem teszi kétségessé a felperes azon érve, amely szerint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikke sérti a jogbiztonság elvét, mivel az ESZT az e rendelkezések által biztosított mérlegelési jogkört olyan közbenső határozatok révén gyakorolta, amelyeket nem tettek közzé, illetve nem tettek más módon hozzáférhetővé.
- 100 Az ilyen határozatok esetleges elfogadása vagy hozzáférhetőségének hiánya ugyanis az ESZT-nek tudható be, és azt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikke nem írja elő.
- 101 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikke sérti a jogbiztonság elvét.
- 102 Következésképpen a negyedik jogalap második részének első kifogását el kell utasítani.

2) A második, arra alapított kifogásról, hogy a Bizottság az előzetes hozzájárulások kiszámításának más módszerét is megállapíthatta volna

- 103 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság az előzetes hozzájárulások kiszámításának olyan módszerét is megállapíthatta volna, amely kizárólag az érintett intézmény adatait veszi figyelembe, így nem lenne szükség más intézmények bizalmas adatainak felhasználására. Egy ilyen számítási módszer így lehetővé tenné a felperes számára, hogy jobban megértse kötelezettségei terjedelmét, és ennél fogva nem sértené a jogbiztonság elvét.
- 104 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 105 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 290. cikk értelmében vett felhatalmazáson alapuló jogkör keretében a Bizottság széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik a ráruházott hatáskörök gyakorlása során, különösen amennyiben összetett értékelést és mérlegelést kell végeznie (lásd ebben az értelemben: 2017. május 11-i Dyson kontra Bizottság ítélet, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 106 Ez a helyzet az előzetes hozzájárulások kockázati profilhoz való hozzáigazítására vonatkozó, a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdése szerinti kritériumok meghatározását illetően.
- 107 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy e hozzájárulások sajátos jellege abban áll – amint a 2014/59 irányelv (105)–(107) preambulumbekzdéséből és a 806/2014 rendelet (41) preambulumbekzdéséből kitűnik –, hogy a pénzügyi szektor egy biztosítási logika alapján megfelelő pénzügyi források nyújtását biztosítja az ESZM-nek ahhoz, hogy feladatait elláthassa, miközben a kevésbé kockázatos működési modellek érintett intézmények általi elfogadását ösztönzi (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. pont).

- 108 Ebben az összefüggésben, és amint az a 2014/59 irányelv (114) preambulumbekzdéséből kitűnik, az uniós jogalkotó megbízta a Bizottságot, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktus útján pontosítsa azt a módszert, amely szerint az intézményeknek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzájárulásait kockázati profiljukkal arányosan kiigazítják.
- 109 Ugyanebből a szempontból ezen irányelv (107) preambulumbekzdése pontosítja, hogy az előzetes hozzájárulások méltányos kiszámítása és a kevésbé kockázatos modellben történő működés ösztönzése érdekében a nemzeti finanszírozási rendszerekhez történő hozzájárulásoknak figyelembe kell venniük az intézmények hitel-, likviditási és piaci kockázatát.
- 110 A fentiekből következik, hogy a Bizottságnak az előzetes hozzájárulásoknak az intézmények kockázati profilja alapján történő kiigazítására vonatkozó szabályokat kellett dolgoznia, ennek során két, egymással összefüggő célt követve, nevezetesen egyrészt az intézmények banki vagy – tágabban – pénzügyi tevékenységeivel járó különböző kockázatok figyelembevételének biztosítását, másrészt pedig ugyanezen intézmények arra való ösztönzését, hogy kevésbé kockázatos modellben működjenek.
- 111 Márpedig, amint az a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásához kapcsolódó dokumentumokból, különösen a „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund” (A JRC szakmai tanulmánya a[z egységes] szanálási alaphoz való kockázatalapú hozzájárulásokra vonatkozó másodlagos jogi bizottsági jogszabályok alátámasztására, a továbbiakban: a JRC szakmai tanulmánya) és a „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements” (Bizottsági szolgálati munkadokumentum: a szanálásfinanszírozási rendszerekhez való hozzájárulások kiszámítására javasolt módszer alkalmazására vonatkozó becslések) dokumentumból kitűnik, az ilyen szabályok kidolgozása a Bizottság részéről összetett értékelésekkel és mérlegelésekkel járt, mivel a Bizottságnak meg kellett vizsgálnia azokat a különböző szempontokat, amelyek alapján a banki és pénzügyi szektorban a különböző típusú kockázatokat azonosítják.
- 112 E körülmények között az alapvető éves hozzájárulások kiigazítására vonatkozó, a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése szerinti módszert illetően az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy a Bizottságra ruházott mérlegelési jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy a Bizottság nem lépte-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörét (lásd ebben az értelemben: 2011. július 21-i Etimine ítélet, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. pont).
- 113 A jelen ügyben rá kell mutatni egyrészt arra, hogy a felperes nem fejt ki, hogy az a pusztán tény, hogy a Bizottság az előzetes hozzájárulások kiszámításának a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelettel bevezetett módszerétől eltérő módszert is meghatározhatott volna, hogyan jár azzal a következménnyel, hogy e felhatalmazáson alapuló rendelet ilyen nyilvánvaló hibát tartalmaz vagy hatáskörrel való visszaélést valósít meg, nyilvánvalóan túllépi a Bizottságnak biztosított mérlegelési jogkör korlátait, vagy sérti a jogbiztonság elvének a fenti 64. pontban felidézett követelményeit.
- 114 Másrészt igaz, hogy a többi intézményre vonatkozó adatok hiányában, amelyek az üzleti titok körébe tartoznak, és amelyeket így nem lehet a felperes tudomására hozni, a felperes előzetesen nem tudja kiszámítani az általa fizetendő előzetes hozzájárulások pontos összegét.

- 115 Ugyanakkor, amint az a fenti 41. pontban megállapításra került, az előzetes hozzájárulások számítási módszerének az elve maga – amint a 2014/59 irányelvből és a 806/2014 rendeletből kitűnik, amelyek érvényességét nem vitatták – az üzleti titok körébe tartozó adatok ESZT általi felhasználásával jár.
- 116 E körülmények között pusztán az a tény, hogy a Bizottság az előzetes hozzájárulások kiszámításának más módszerét is választhatta volna, nem minősül a jogbiztonság elve megsértésének.
- 117 Ennélfogva a jelen kifogást el kell utasítani.

3) A 2016/1011 rendelet 12. cikkének megsértésére alapított harmadik kifogásról

- 118 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. és 7. cikke nem felel meg a pénzügyi eszközökben és pénzügyi ügyletekben referenciamutatóként vagy a befektetési alapok teljesítményének méréséhez felhasznált indexekről, valamint a 2008/48/EK és a 2014/17/EU irányelv, továbbá az 596/2014/EU rendelet módosításáról szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1011 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 171., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 137., 41. o.) 12. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt követelménynek. E rendelkezés szerint a pénzügyi piacok szabályozása területén valamely referenciamutató meghatározásához olyan módszertant kell alkalmazni, „amelynek egyértelmű szabályai meghatározzák, hogy a referenciamutató megállapítása kapcsán a mérlegelési jogkör hogyan és mikor gyakorolható”.
- 119 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 120 Meg kell állapítani, hogy a 2016/1011 rendelet, amint az már a címéből is kitűnik, a pénzügyi eszközökben és pénzügyi ügyletekben referenciamutatóként vagy a befektetési alapok teljesítményének méréséhez felhasznált indexekre vonatkozik.
- 121 Ennélfogva a 2016/1011 rendelet nem alkalmazandó az előzetes hozzájárulások meghatározására. Következésképpen a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet nem egyeztethető össze az említett rendelet 12. cikkéből eredő átláthatósági és pontossági követelményekkel.
- 122 Ennélfogva a jelen kifogást el kell utasítani.

c) A negyedik jogalapra vonatkozó következtetés

- 123 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot el kell utasítani.

2. Az ötödik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdésével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben e rendelkezés több magasabb szintű normát sért

- 124 Az ötödik jogalap négy részre oszlik.

a) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjával és az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó első részről

- 125 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése összeegyeztethetetlen a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjával és az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésével, mivel az az IPS kockázati mutatóra vonatkozó olyan súlyozást ír elő, amely különbséget tesz az ugyanazon IPS-hez tartozó intézmények között, mivel e súlyozás alkalmazásakor az ESZT-nek figyelembe kell vennie a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató relatív súlyát.
- 126 Közelebbről, az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének megfelelően az IPS védelmi hatása e rendszer valamennyi tagintézménye tekintetében széles körű és azonos módon áll fenn. Ezenfelül – az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdése b) pontjának megfelelően – biztosított, hogy az IPS forrásai teljes mértékben felhasználásra kerülnek, mielőtt állami forrásokból származó rendkívüli pénzügyi támogatást lehetne igényelni.
- 127 E körülmények között a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése szerinti, az ugyanazon IPS-hez tartozó intézmények között a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató alapján történő különbségtétel ellentétes az IPS valamennyi tagjának a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontja és az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdése által előírt egységes és koherens kezelésével.
- 128 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 129 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése értelmében az IPS kockázati mutató alkalmazása során az ESZT figyelembe veszi a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató relatív súlyát.
- 130 Ebből következik, hogy amennyiben több intézmény ugyanazon IPS-hez tartozik, azok az intézmények, amelyek a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató tekintetében ezen IPS más tagjaihoz képest jobb súlyozást kapnak, az IPS kockázati mutató keretében e többi taghoz képest kedvezőbb súlyozást kaphatnak.
- 131 Ebben az összefüggésben a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjából kitűnik, hogy a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el annak részletes meghatározása céljából, hogy mit jelent az alapvető éves „hozzájárulásnak az intézmények kockázati profiljával arányos [...] kiigazítása”, annak „figyelembevételével”, hogy az intézmény IPS-hez tartozik.
- 132 Márpedig a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjában vagy e cikk azon kívüli részében semmi nem pontosítja, hogy a Bizottságnak milyen módon kell figyelembe vennie az IPS-ben való részvételt. Így nincs előírva, hogy a Bizottságnak ugyanazt a súlyt kell hozzárendelnie minden olyan intézményhez, amely ugyanazon IPS-hez tartozik.

- 133 Ezenkívül, amint az a fenti 107–111. pontból kitűnik, a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az alapvető éves hozzájárulások a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdése szerinti kiigazításának módszerét illetően, ideértve az intézmények IPS-ben való tagságára vonatkozó kritérium meghatározását is. Következésképpen az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy e mérlegelési jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy a Bizottság nem lépte-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörét.
- 134 E tekintetben először is az ESZT és a Bizottság kifejtette – anélkül, hogy ezt bárki vitatta volna –, hogy egy IPS tagjai, mint amelyhez a felperes is tartozik, nem rendelkeznek feltétlen joggal arra, hogy ettől az IPS-től olyan támogatást kapjanak, amely valamennyi kötelezettségvállalásukat fedezi, hanem az IPS bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eldöntését illetően, hogy támogatni kell-e valamelyik tagját, vagy sem.
- 135 Ezt követően az ESZT és a Bizottság jelezte, hogy egy nagy és összetett mérleggel rendelkező intézmény csődje teljes mértékben kimerítheti az ilyen IPS forrásait. Márpedig a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat ezen állítás vitatására.
- 136 Ezenkívül a felperes nem terjesztett a Törvényszék elé egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem, amely kétséggé tenné azt, hogy a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató lehetővé teszi annak értékelését, hogy valamely intézmény nagy és összetett mérleggel rendelkezik-e.
- 137 E körülmények között a felperes nem bizonyította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nyilvánvaló hibát tartalmaz vagy hatáskörrel való visszaélést valósít meg, vagy nyilvánvalóan túllépi a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontja által a Bizottságra ruházott mérlegelési jogkör korlátait.
- 138 Végül, ami a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésével való összeegyeztethetlenségére alapított jogellenességi kifogást illeti, először is meg kell állapítani, hogy ez utóbbi rendelkezés az IPS-ek engedélyezésének feltételeit határozza meg prudenciális szempontból, nem pedig az előzetes hozzájárulások kiszámítását.
- 139 Kétségtelen, hogy a 2014/59 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 8. pontja értelmében az ESZT kizárólag az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének megfelelően engedélyezett IPS-eket veheti figyelembe. Ugyanakkor e rendelet 113. cikke (7) bekezdésének szövegében semmi nem tiltja, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása céljára különbséget tegyenek az ugyanazon IPS-hez tartozó intézmények között.
- 140 Ezenkívül, noha az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének b) pontja előírja, hogy ahhoz, hogy prudenciális szempontból elismerhető legyen, az IPS-nek képesnek kell lennie arra, hogy a haladéktalanul rendelkezésére álló forrásokból a kötelezettségvállalása szerinti szükséges támogatást nyújtsa tagjai számára, e rendelkezés nem terjed annak előírásáig, hogy az IPS az összes tagja – köztük valamennyi nagy intézmény – szanálásának elkerülésére elegendő forrásokkal rendelkezzen.
- 141 E következtetést nem teszi kétséggé az Európai Központi Bank (EKB) által elfogadott, az [IPS-]eknek az illetékes nemzeti hatóságok által az 575/2013 rendelet szerinti prudenciális célokra történő elismerésével kapcsolatos megközelítésről szóló, 2016. november 4-i (EU) 2016/1994

iránymutatás (HL 2016. L 306., 37. o.) felperes által hivatkozott 5. cikke. Ez az – 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdése b) pontjának végrehajtására vonatkozó iránymutatásokat tartalmazó – rendelkezés sem írja elő, hogy az IPS-nek az összes tagja szanálásának elkerülésére elegendő forrásokkal kell rendelkeznie.

142 A fentiekre tekintettel az ötödik jogalap első részét el kell utasítani.

b) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménnyel” és az egyenlő bánásmód elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó második részről

143 Az ötödik jogalap második része lényegében két kifogás köré épül.

1) Az első, a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelmény” megsértésére alapított kifogásról

144 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése sérti a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”, amely a Charta 16., 17. és 52. cikkében rögzített arányosság elvéből, a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdéséből és a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) és (7) bekezdéséből ered.

145 E követelményre tekintettel nem derül ki egyértelműen és pontosan, hogy a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató hogyan tükrözi a felperes 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének második albekezdése szerinti szanálási kockázatát.

146 Ezenkívül nem áll fenn kellő objektív kapcsolat a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése első albekezdésének a) pontjában szereplő „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató és az ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése első albekezdésének b) pontjában előírt, IPS-ben való tagság kockázati mutató között, amely igazolná ez utóbbi kockázati mutató relatív súlyozását.

147 Végül e két kockázati mutató összefüggésbe hozásával a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet az első kockázati mutatónak, amelyet az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján az előzetes hozzájárulás kiszámítása során már figyelembe vettek, a kétszeres figyelembevételét vezeti be.

148 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.

149 Anélkül, hogy vizsgálni kellene, hogy a 2014/59 irányelv vagy az uniós jog más szabálya rögzít-e a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”, a felperes ötödik jogalapja második részének első kifogását úgy kell értelmezni, hogy a felperes lényegében azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz, mivel megakadályozza az ESZT-t abban, hogy az alapvető éves hozzájárulásokat megfelelő módon az intézmények tényleges kockázati profiljához igazítsa.

- 150 E tekintetben mindenekelőtt a fenti 107–111. pontból kitűnik, hogy a Bizottság a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának végrehajtását illetően széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik.
- 151 A felperes továbbá nem terjesztett a Törvényszék elé egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem, amely az ESZT azon állításának vitatására irányulna, amely szerint a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató olyan objektív kritériumnak minősül, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése keretében lehetővé teszi annak értékelését, hogy egy intézmény mekkora valószínűséggel fog az IPS-től olyan támogatást kérni, amelyet az nem tud nyújtani, amely folytán ezen intézmény esetében a szanálás veszélye áll fenn. Ily módon semmi nem utal arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nem teszi lehetővé az előzetes hozzájárulásnak az érintett intézmény tényleges kockázati profiljához való igazítását.
- 152 Végül a felperes állításával ellentétben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében előírt módszer nem vezet a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató kétszeres figyelembevételéhez.
- 153 Egyrészt ugyanis a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján minden olyan intézményre alkalmazni kell, amelynek előzetes hozzájárulását a kockázati profiljához igazítják. Ezzel szemben e felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének alkalmazásában az említett kockázati mutató ezen intézmények közül kizárólag azokra alkalmazandó, amelyek IPS-hez tartoznak. Másrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdése alapján a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató célja a szóban forgó intézmény – többek között a mérlegében szereplő eszközökből, üzleti modelljéből és szervezeti felépítéséből eredő – kockázatainak értékelése. Ezzel szemben akkor, amikor ezt a kockázati mutatót e felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése keretében alkalmazzák, az az IPS kockázati mutató súlyozására szolgál, és azon kockázatok értékelésére irányul, amelyeket a valamely IPS-hez tartozó intézmény az említett IPS arra való képességére nézve jelent, hogy az a tagjai támogatása érdekében fellépjen. Amint ugyanis az alábbi 163. és 164. pontban kifejtett megfontolásokból következik, az említett kockázati mutató alkalmazása révén értékelt kockázatok intézményenként változhatnak, sőt olyan magasak is lehetnek, hogy egy IPS valamely tagintézmény csődje esetén adott esetben nem képes e kockázatokat viselni.
- 154 E körülmények között a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nem tartalmaz nyilvánvaló értékelési hibát, amennyiben azt írja elő, hogy a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót figyelembe kell venni az IPS kockázati mutató meghatározásának folyamata során.
- 155 A fentiekre tekintettel az ötödik jogalap második részének első kifogását el kell utasítani.

2) *Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó második kifogásról*

- 156 A felperes azt állítja, hogy magának az IPS-nek a jellegéből következik, hogy az valamennyi tagját védelemben részesíti, annak konkrét kockázati helyzetétől függetlenül, így egyetlen intézményt sem lehet külön szanálás alá vonni mindaddig, amíg az IPS fennáll és betölti funkcióját. Az IPS-ben való tagság tehát olyan körülmény, amely az összes érintett intézményt összehasonlíthatóvá teszi.
- 157 Márpedig a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése azáltal, hogy az ezen intézmények közötti különbségtételt tesz lehetővé, sérti az egyenlő bánásmódnak a Charta 20. cikkében rögzített elvét. Nincs ugyanis olyan objektív kritérium, amely igazolhatná ezt az eltérő bánásmódot. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének második albekezdésében előírt kritérium, vagyis az, hogy „az érintett intézmény mekkora valószínűséggel kerül szanálásra”, nem áll objektív kapcsolatban az e felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdése által az IPS kockázati mutató súlyozása érdekében ténylegesen alkalmazott kritériummal, vagyis a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatóval.
- 158 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 159 A Charta 20. cikke rögzíti az egyenlő bánásmód elvét, amely azt követeli meg, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható (2021. február 3-i Fussl Modestraße Mayr ítélet, C-555/19, EU:C:2021:89, 95. pont).
- 160 E tekintetben először is meg kell vizsgálni, hogy egy IPS-hez tartozó olyan intézmény, mint a felperes, hasonló helyzetben van-e, mint az ugyanezen IPS-hez tartozó többi intézmény.
- 161 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az eltérő helyzetek hasonló jellegét az azokat jellemző tényezők összességére tekintettel kell értékelni. E tényezőket – többek között – a szóban forgó különbségtételt létrehozó uniós aktus tárgyának és céljának fényében kell meghatározni és értékelni. Ezen túlmenően tekintetbe kell venni azon szabályozási terület elveit és céljait, amelyhez a szóban forgó aktus tartozik (lásd: 2021. február 3-i Fussl Modestraße Mayr ítélet, C-555/19, EU:C:2021:89, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 162 Ami azon szabályozási terület elveit és céljait illeti, amelyhez a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet tartozik, emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes hozzájárulások sajátos jellege abban áll – amint a 2014/59 irányelv (105)–(107) preambulumbekkezdéséből és a 806/2014 rendelet (41) preambulumbekkezdéséből kitűnik –, hogy a pénzügyi szektor egy biztosítási logika alapján megfelelő pénzügyi források nyújtását biztosítja az ESZM-nek ahhoz, hogy feladatait elláthassa, miközben a kevésbé kockázatos működési modellek érintett intézmények általi elfogadását ösztönzi (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. pont).
- 163 Ezen elvekre és célokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a valamely IPS-hez tartozó minden intézmény nincs szükségszerűen és pusztán e tagság tényénél fogva hasonló helyzetben. Amint arra az ESZT rámutatott ugyanis – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna –, egy IPS tagjai, mint amelyhez a felperes is tartozik, nem rendelkeznek feltétlen

joggal arra, hogy az IPS-től olyan támogatást kapjanak, amely valamennyi kötelezettségvállalásukat fedezi, mivel az IPS bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eldöntését illetően, hogy támogatja-e valamelyik tagját.

- 164 Ezt követően az ESZT és a Bizottság jelezte, hogy egy nagy és összetett mérleggel rendelkező intézmény csődje – a kisebb és egyszerűbb mérleggel rendelkező intézmények csődjével ellentétben – teljes mértékben kimerítheti egy IPS forrásait. Márpedig a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat ezen állítás vitatására.
- 165 Végül, amint az a fenti 151. pontból kitűnik, a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató objektív kritériumot jelent annak értékeléséhez, hogy az adott IPS-hez tartozó mely intézmények esetében áll fenn annak kockázata, hogy olyan támogatást kérnek az IPS-től, amelyet az nem tudna nyújtani. E mutató tehát objektív kritériumot jelent annak értékeléséhez, hogy e kockázat tekintetében mely intézmények vannak összehasonlítható helyzetben. Ez annál is inkább így van, mivel az említett kritérium összhangban áll az ESZM egyik fő céljával, vagyis azzal, hogy az intézményeket arra ösztönözzék, hogy kevésbé kockázatos modellben működjenek.
- 166 Ennélfogva az ötödik jogalap második részének második kifogását el kell utasítani, mivel a felperes megalapozatlanul állítja, hogy az ugyanazon IPS-hez tartozó valamennyi intézmény összehasonlítható helyzetben van.

c) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a jogbiztonság elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó harmadik részről

- 167 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése nem felel meg a jogbiztonság elve által előírt követelményeknek. Közelebbről, e rendelkezés nem fejt ki egyértelműen, hogy az ESZT-nek hogyan kell figyelembe vennie a „[»kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság«] mutató relatív súlyát”. A norma olyannyira meghatározatlan, hogy az ESZT az intézményeket két osztályba vagy háromnál több osztályba is sorolhatta volna.
- 168 Ezenkívül az említett rendelkezés lehetővé teszi az ESZT számára, hogy szabadon válassza meg azokat a tényezőket, amelyeket megfelelőnek ítél ahhoz, hogy az intézményeket különböző osztályokba sorolja, így nem zárható ki az önkényes magatartás.
- 169 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 170 Egyrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdéséből kellő egyértelműséggel kitűnik, hogy az ESZT-nek az IPS kockázati mutató keretében olyan súlyozás alkalmazásával kell az intézményeket osztályokba sorolnia, amely figyelembe veszi a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót alkotó almutatókat.
- 171 Másrészt a fenti 68–85. pontban kétségek kívül megállapítást nyert, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdése és 7. cikkének (4) bekezdése mérlegelési jogkört biztosít az ESZT számára a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kivettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató meghatározását, valamint az IPS kockázati mutató súlyozását illetően.

- 172 Ugyanakkor, amint az a fenti 86–97. pontban megállapításra került, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletről kitűnik, hogy e mérlegelési jogkör terjedelmét és gyakorlásának módját kellő pontossággal határozták meg, oly módon, hogy az lehetővé teszi az intézmények számára, hogy kellő pontossággal előre lássák a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató meghatározásának módját.
- 173 Ennélfogva az ötödik jogalap harmadik részét el kell utasítani.

d) A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a tényállás teljes körű figyelembevételének elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó negyedik részről

- 174 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése sérti a tényállás teljes körű figyelembevételének elvét. Annak valószínűsége ugyanis, hogy egy olyan intézmény, amely valamely IPS tagja, szanalás alá kerül, nem határozható meg kizárólag a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató alapján. A kockázati profilt a szanalás valószínűsége tekintetében meghatározó egyéb lényeges tényezőket is figyelembe kell venni.
- 175 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 176 Amikor a felperes a „tényállás teljes körű figyelembevételének elvére” hivatkozik, ezt a kifogást a Charta 41. cikke által rögzített megfelelő ügyintézés elvére való hivatkozásként kell értelmezni, amely elv arra vonatkozó kötelezettséget állapít meg az uniós intézmények és szervek számára, hogy gondosan és pártatlanul megvizsgálják az adott ügy összes releváns körülményét (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2009. szeptember 23-i Észtország kontra Bizottság ítélet, T-263/07, EU:T:2009:351, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 177 E tekintetben a felperes ugyanakkor annak állítására szorítkozik, hogy a Bizottság a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének elfogadásakor figyelmen kívül hagyott bizonyos olyan „lényeges tényezőket”, amelyek befolyásolhatják a valamely IPS-hez tartozó intézmény szanalásának valószínűségét, anélkül azonban, hogy pontosítaná, hogy melyek ezek a tényezők, és a Bizottságnak miért kellett azokat figyelembe vennie.
- 178 Ennélfogva az ötödik jogalap negyedik részét el kell utasítani.

e) Az ötödik jogalapra vonatkozó következtetés

- 179 A fentiekre tekintettel az ötödik jogalapot el kell utasítani.

3. A hetedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6., 7. és 9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben azok több magasabb szintű normát sértenek

- 180 A felperes azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6., 7. és 9. cikke, valamint I. melléklete sérti a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”, valamint a Charta 16. és 20. cikkét, az arányosság elvét és a „tényállás teljes körű figyelembevételének elvét”, mivel e rendelkezések „egy idealizált kép [alapján], amely nem felel a

[kockázati profiljukhoz igazított előzetes hozzájárulások fizetésére kötelezett] összes intézmény valós tapasztalatának és tényleges helyzetének”, határoznak meg kockázati pilléreket és mutatókat, valamint az ezek kombinációjára alkalmazandó eljárást és képleteket.

- 181 A kockázati mutatók súlyozása és azoknak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében való végrehajtása ugyanis ahhoz vezet, hogy olyan osztályokat hoznak létre, és a különböző intézményeket úgy sorolják be ezen osztályokba, ami objektíve indokolatlan, aránytalan és hátrányosan megkülönböztető terhet ró az olyan intézményekre, mint a felperes.
- 182 Közelebbről, amint az a megtámadott határozat II. mellékletéből kitűnik, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének alkalmazása az első és az utolsó osztály tekintetében túlzottan széles értéktartományt hoz létre. Ami például a (IV. kockázati pillér részét képező) „piaci kockázattal súlyozott eszközök, osztva az összes eszközzel” kockázati mutatót illeti, az előzetes hozzájárulás uniós alapon számított része tekintetében a felperes *[bizalmas]*¹%-os értékével a *[bizalmas]* osztályba tartozik, és így azonosan kezelik, mint egy olyan intézményt, amely *[bizalmas]* magasabb, vagyis *[bizalmas]*%-os értékkel rendelkezik, noha *[bizalmas]*. Ugyanez vonatkozik e kockázati mutató nemzeti alapon számított részére, valamint más kockázati mutatókra, így például a „derivatívákkal szembeni kitettség, osztva az elsődleges alapvető tőkével” mutatóra.
- 183 Ezenfelül a megtámadott határozat II. mellékletéből az is kitűnik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdése első albekezdésének a) pontjában említett, a IV. kockázati pillérre vonatkozó kilenc kockázati mutató közül hatot illetően több osztálynak nincsenek elemei, míg az első osztályok minden esetben igen nagyszámú intézményt foglalnak magukban, ami nem felel meg e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete szövegének, amely szerint az ESZT-nek minden egyes osztályhoz ugyanolyan számú intézményt kell rendelnie. Ez azt mutatja, hogy a Bizottság olyan szabályozást hozott létre, amelynek alkalmazása következetlen eredményekhez vezet, amelyek nem tükrözik az előzetes hozzájárulások fizetésére kötelezett intézmények kockázati profilját.
- 184 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 185 Elsősorban meg kell vizsgálni a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének a Charta 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elvével való összeegyeztethetőségét.
- 186 A fenti 159. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel mindenekelőtt azt kell értékelni, hogy ezek az intézmények összehasonlítható helyzetben vannak-e.
- 187 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének „2. lépés” című része alapján az ESZT-nek először az intézmények különböző kockázati mutatókra és almutatókra tekintettel történő összehasonlítása érdekében ki kell számítani az osztályok számát. Másodsor, az ESZT-nek főszabály szerint minden egyes osztályhoz azonos számú intézményt kell rendelnie, úgy, hogy az első osztályhoz a nyers mutató legalacsonyabb értékeivel rendelkező intézményeket rendeli. Harmadszor, az ESZT-nek az adott osztályban lévő valamennyi intézményhez hozzá kell rendelnie ugyanazt a – „diszkretizált mutatónak” nevezett – értéket, amelyet az intézmények kockázatküigazítási szorzója kiszámításának hátralevő része során figyelembe kell vennie.

¹ Kitakart bizalmas adatok.

- 188 Nem kizárt, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének „2. lépés” című részében bevezetett ezen osztályba sorolási („binning”) módszer alkalmazása ténylegesen olyan helyzetekhez vezethet, amelyekben olyan intézményeket, amelyek egy adott kockázati mutató tekintetében az előző osztályba sorolt intézmények értékeihez közeli értékekkel rendelkeznek, mégis a következő osztályba sorolnak, amely ugyanezen kockázati mutató tekintetében olykor lényegesen magasabb értékekkel rendelkező intézményeket tartalmaz. Ez a következmény a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének 3. pontjában előírt azon szabály alkalmazásából következik, amely szerint az ESZT főszabály szerint minden egyes osztályhoz azonos számú intézményt rendel.
- 189 Annak vizsgálata érdekében, hogy az azonos osztályba sorolt, de ugyanazon kockázati mutató tekintetében egymástól jelentősen eltérő értékkel rendelkező intézmények összehasonlítható helyzetben vannak-e, a fenti 161. és 162. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel figyelembe kell venni az ESZM céljait, különösen azt a célt, amely arra irányul, hogy az intézményeket kevésbé kockázatos modellben történő működésre ösztönözze.
- 190 Meg kell állapítani, hogy figyelemmel arra, hogy az ESZM egyik fő célja az érintett intézmények arra való ösztönzése, hogy kevésbé kockázatos modellben működjenek, az azonos osztályba sorolt, azonban ugyanazon kockázati mutató tekintetében egymástól jelentősen eltérő értékekkel rendelkező intézmények nincsenek összehasonlítható helyzetben, mivel az e mutató által mért kockázat szintjét illetően eltérő jellemzőkkel rendelkeznek.
- 191 Ugyanakkor, amint az a fenti 187. pontból következik, ezen intézményeket azonos módon kezelik, mivel az említett kockázati mutatóra vonatkozó ugyanazon osztályba sorolják őket, és ennélfogva ugyanazt a diszkretizált mutatót rendelik hozzájuk, amely mutatót az ESZT a kockázatkiigazítási szorzó számítása során figyelembe veszi.
- 192 Mindemellett, amennyiben eltérő helyzetben lévő személyeket azonos módon kezelnek, nem sérül az egyenlő bánásmód elve, amennyiben ez a bánásmód kellően indokolt (lásd: 2017. március 7-i RPO-ítélet, C-390/15, EU:C:2017:174, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 193 Ez a helyzet áll fenn, ha e bánásmód összefüggésben áll az említett bánásmódot megvalósító intézkedés által elérni kívánt jogszerűen megengedhető céllal, illetve ha e céllal arányos (lásd: 2017. március 7-i RPO-ítélet, C-390/15, EU:C:2017:174, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 194 E tekintetben a Bíróság elismerte azon célkitűzés jogszerűségét, amely alapján valamely uniós intézmény könnyen alkalmazható és az illetékes hatóságok által egyszerűen ellenőrizhető általános szabályokat fogadhat el (lásd ebben az értelemben: 2015. február 24-i Sopora ítélet, C-512/13, EU:C:2015:108, 33. pont; 2017. március 7-i RPO-ítélet, C-390/15, EU:C:2017:174, 60. pont).
- 195 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet megfelel e célkitűzésnek.
- 196 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet ugyanis az előzetes hozzájárulásoknak az intézmények kockázati profiljához való hozzáigazítására vonatkozó olyan módszert írt elő, amely abban áll, hogy az intézmények kockázati profilját az intézmények által egy sor kockázati mutató tekintetében kapott értékek alapján összehasonlítják.

- 197 A fenti 187. pontban ismertetett osztályba sorolási módszer lehetővé teszi az ESZT számára, hogy a fenti 196. pontban említett összehasonlítás elvégzése érdekében figyelembe veendő nagyszámú adatot hatékonyan kezelje, miközben lehetőség szerint elkerüli, hogy az úgynevezett szélsőséges, azaz az átlagtól jelentős eltérést mutató értékek jelenléte torzított összehasonlításokhoz vezessen.
- 198 Amint ugyanis többek között a JRC-nek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletre vonatkozó szakmai tanulmányából kitűnik, az osztályba sorolási módszer egyik célja, hogy egyszerű módszert írjon elő az azon intézmények által bejelentett nagyszámú adat összehasonlítására, amelyek előzetes hozzájárulását a kockázati profiljához igazítják. Ezenkívül ez a módszer lehetővé teszi annak elkerülését, hogy azok az intézmények, amelyek bizonyos kockázati mutatók esetében különösen negatív értékekkel rendelkeznek, mégis olyan értéket kapjanak, amely e mutató esetében alacsony kockázati profilt jelez, mivel vannak olyan intézmények, amelyek szélsőséges értékekkel rendelkeznek.
- 199 Ezt követően, ami az osztályba sorolási módszernek a szóban forgó szabályozás által követett célra tekintettel fennálló arányosságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 107–111. pontból kitűnik – a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének végrehajtását illetően.
- 200 E körülmények között és az ítélkezési gyakorlatnak (lásd ebben az értelemben: 2015. június 16-i Gauweiler és társai ítélet, C-62/14, EU:C:2015:400, 80., 81. és 91. pont; 2022. november 30-i Trasta Komercbanka és társai kontra EKB ítélet, T-698/16, nem tették közzé, fellebbezés alatt, EU:T:2022:737, 221. és 222. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. december 21-i Firearms United Network és társai kontra ítélet, T-187/21, nem tették közzé, fellebbezés alatt, EU:T:2022:848, 122. és 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) megfelelően az arányosság elve tiszteletben tartása Törvényszék általi ellenőrzésének annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az osztályba sorolási módszer nyilvánvalóan nem megfelelő-e a Bizottság által elérni kívánt célra tekintettel, nem haladja-e meg nyilvánvalóan az e cél eléréséhez szükséges mértéket, illetve nem jár-e az elérni kívánt célra tekintettel nyilvánvalóan aránytalan hátrányokkal.
- 201 Ami azt illeti, hogy az osztályba sorolási módszer lehetővé teszi-e a fenti 197. és 198. pontban kifejtett, kitűzött cél elérését, meg kell jegyezni, hogy ez a módszer egy elismert statisztikai módszer, amint az többek között a JRC szakmai tanulmányából kitűnik. Hasonlóképpen, az említett módszer objektív kritériumokat alkalmaz az előzetes hozzájárulások meghatározásához, azaz többek között a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének 2. pontjában előírt matematikai képletet.
- 202 Ezenkívül az osztályba sorolási módszer lehetővé teszi számos intézmény adatainak könnyű összehasonlítását, valamint előzetes hozzájárulásaik hatékony és objektív kiszámítását.
- 203 E körülmények között ez a módszer lehetővé teszi a kitűzött cél elérését, amely cél nagyszámú adatnak az előzetes hozzájárulások kiszámítása céljából történő összehasonlítására szolgáló, egyszerű és könnyen ellenőrizhető módszer létrehozására irányul.
- 204 Egyébiránt a felperes nem bizonyítja, hogy az osztályba sorolási módszer nyilvánvalóan meghaladja a kitűzött cél eléréséhez szükséges mértéket. Közelebbről, nem bizonyította, hogy az intézmények kockázati profilja összehasonlításának más módszere nyilvánvalóan kevesebb hátrányt jelentene az intézmények számára, mint az osztályba sorolási módszer, miközben lehetővé tenné az említett cél ugyanolyan hatékony módon történő elérését.

- 205 Végül igaz, hogy – amint az a fenti 188. pontban megállapításra került – e statisztikai módszer ténylegesen azzal a következménnyel járhat, hogy bizonyos esetekben jelentősen eltérő értékkel rendelkező intézmények mégis ugyanabba az osztályba kerülhetnek, amint az a megtámadott határozat II. mellékletéből is kitűnik. Ez a körülmény azonban nem tekinthető a szóban forgó szabályozás által követett célra tekintettel nyilvánvalóan aránytalan hátránynak.
- 206 Meg kell állapítani ugyanis először is, hogy az előzetes hozzájárulások kiigazítására a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében csak egy együttható 0,8 és 1,5 közötti tartományában kerülhet sor. Így az előzetes hozzájárulás intézmények kockázati profiljára tekintettel történő meghatározásának döntő eleme továbbra is az alapvető éves hozzájárulás marad.
- 207 Másodsor, amint az a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadását megelőzően végzett empirikus kutatásból következik, amelynek eredményeit a JRC szakmai tanulmánya foglalta össze, a 188. és 205. pontban azonosított statisztikai jelenség behatárolt, amennyiben az általában főként az utolsó osztályokban lép fel, és nem az osztályok túlnyomó többségében.
- 208 Harmadszor, nem vitatott, hogy az ezen utolsó osztályokban található intézmények az érintett kockázati mutató tekintetében magasabb értékekkel rendelkeznek, mint az alsóbb osztályokba sorolt intézmények.
- 209 Negyedszer, az előzetes hozzájárulások kockázati kiigazításának módszere számos kockázati mutatót vesz figyelembe, amint az a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkéből kitűnik. Következésképpen egy intézmény a saját és más intézmények egyes kockázati mutatókra vonatkozó értékeinek megfelelően összességében számos osztályba van besorolva.
- 210 Márpedig, amint az a JRC-nek a fenti 207. pontban említett szakmai tanulmányából kitűnik, az intézmények a különböző kockázati mutatók tekintetében általában különböző osztályokba kerülnek. Ennélfogva, ha valamely intézmény egy adott kockázati mutató tekintetében az utolsó osztályba kerül, és így a jelentősen magasabb értékkel rendelkező intézményekkel azonosan kezelik, általában más a helyzet más kockázati mutatók esetében, ami lehetővé teszi az érintett intézmények átfogó összehasonlítását.
- 211 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az osztályba sorolási módszer alkalmazása ellentétes a Charta 20. cikkével és az arányosság elvével.
- 212 Mindemellett a fenti 209. és 210. pontban ismertetett jelenséget jól szemlélteti a felperes 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának kiszámítása, amint azt a felperes egyéni adatlapja is tanúsítja. Ami ugyanis előzetes hozzájárulásának az uniós alapon számított részét illeti, a felperes a *[bizalmas]* tekintetében a *[bizalmas]* osztályban található. Ezzel szemben a felperes a *[bizalmas]* kockázati pillérek részét képező egyik kockázati mutató esetében sem található a *[bizalmas]* osztályban, noha *[bizalmas]*.
- 213 A helyzet egyébként hasonló a felperes előzetes hozzájárulásának nemzeti alapon kiszámított részét illetően. Az egyéni adatlapjából kitűnik, hogy a felperes a *[bizalmas]* tekintetében a *[bizalmas]* osztályban található. Ezzel szemben a *[bizalmas]* kockázati pillérek részét képező egyik kockázati mutató esetében sem található a *[bizalmas]* osztályban.

- 214 Másodsorban, ami a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelmény” megsértésére alapított kifogást illeti, nem szükséges arról határozni, hogy az uniós jogban létezik-e ilyen követelmény. E kifogást úgy lehet értelmezni, hogy a felperes valójában azt rója fel a Bizottságnak, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az osztályba sorolási módszert írta elő, mivel ez utóbbi megakadályozza az ESZT-t abban, hogy az alapvető éves hozzájárulásokat megfelelő módon az intézmények tényleges kockázati profiljához igazítsa.
- 215 Márpedig a fenti 201–211. pontban kifejtett megfontolásokra tekintettel a felperes nem állíthatja, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor bevezette az osztályba sorolási módszert.
- 216 Harmadsorban, ami az osztályba sorolási módszernek a Charta 16. cikkével és a tényállás teljes körű figyelembevételének elvével való összeegyeztethetőségét illeti, a felperes nem fejt ki semmilyen önálló és célzott érvelést e cikk és ezen elv megsértésére vonatkozóan, csupán azok megsértésére hivatkozik.
- 217 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ahhoz, hogy a kereset elfogadható legyen, a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyeken a kereset alapul, ha csak röviden is, de magának a keresetlevélnek a megfogalmazásából koherens és érthető módon ki kell tűnniük a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében. Így elfogadhatatlannak kell tekinteni minden olyan jogalapot, amelyet nem megfelelően fogalmaztak meg a keresetlevélben. Hasonló követelmények érvényesülnek a jogalap alátámasztására felhozott kifogás tekintetében. Az eljárásgátló okokra alapított ezen elfogadhatatlansági kifogást az uniós bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell (lásd: 2021. június 30-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-265/19, nem tették közzé, EU:T:2021:392, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. július 7-i Bateni kontra Tanács ítélet, T-455/17, EU:T:2021:411, 135. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 218 Mivel a 216. pontban említett kifogások nem felelnek meg e követelményeknek, azokat mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.
- 219 Végül a felperes a keresetlevelében a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6., 7. és 9. cikkének vagy e felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének a „2. lépés” című részétől eltérő részeinek állítólagos jogellenességére vonatkozóan nem fejt ki olyan önálló és célzott érvelést, amely túlmutatna a fentiekben megvizsgált érvelésen.
- 220 Ennélfogva az ez utóbbi rendelkezésekre vonatkozó jogellenességi kifogást el kell utasítani.
- 221 A fentiekre tekintettel a hetedik jogalapot el kell utasítani.

4. A tizedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdésének első és második mondatával szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben azok sértik a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdését és a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”

- 222 A felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdése első és második mondatának jogellenességére hivatkozik, azzal az indokkal, hogy mivel e rendelkezés lehetővé teszi az ESZT számára, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása keretében határozatlan időre ne alkalmazzon egy vagy több kockázati mutatót, ha az e mutatókra vonatkozó adatok nem állnak

rendelkezésre, a Bizottság nem tartotta tiszteletben a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdését, amely megkövetelte volna tőle, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet elfogadásakor az e rendelkezésben előírt valamennyi elemet vegye figyelembe.

- 223 Konkrétan, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdésének első és második mondata azzal a hatással jár, hogy a 2021. évi hozzájárulási időszak tekintetében az ESZT a „kockázati kitettség” kockázati pillér keretében nem vette figyelembe a „leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményeken felül az intézmények által tartott szavatoló tőke, valamint leírható, illetve átalakítható kötelezettségek” kockázati mutatót, a „forrásellátottsági stabilitás és diverzifikáció” kockázati pillér keretében a „nettó stabil forrásellátottsági ráta” kockázati mutatót, a IV. kockázati pillér keretében pedig az „összettség” és a „szanálhatóság” kockázati mutatót.
- 224 Ugyanezen okokból a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdésének első és második mondata a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménnyel” is ellentétes.
- 225 Az ESZT és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.
- 226 Előzetesen pontosítani kell egyrészt, hogy a tizedik jogalap keretében a felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdésével szemben jogellenességi kifogás előterjesztésére szorítkozik.
- 227 Másrészt, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a 2014/59 irányelv vagy más uniós jogi szabály rögzít-e a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”, a felperesnek az e követelmény elv megsértésére alapított kifogását úgy kell értelmezni, hogy lényegében azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz, mivel e rendelkezés megakadályozza az ESZT-t abban, hogy az alapvető éves hozzájárulásokat megfelelő módon az intézmények tényleges kockázati profiljához igazítsa.
- 228 Ennek pontosítását követően meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet „Átmeneti intézkedések” című 20. cikkének (1) bekezdése értelmében valamely kockázati mutató nem alkalmazandó mindaddig, amíg az e felhatalmazáson alapuló rendelet II. mellékletében említett specifikus mutatóhoz szükséges információ a referenciaévre vonatkozóan nem szerepel az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkében említett alkalmazandó felügyeleti jelentéstételi követelmények, vagyis az intézmények 575/2013 rendelet szerinti felügyeleti adatszolgáltatása tekintetében végrehajtás-technikai standardok megállapításáról szóló, 2014. április 16-i 680/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 191., 1. o.), vagy adott esetben a tagállamok szintjén megállapított felügyeleti jelentéstételi követelmények között.
- 229 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletet a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdése alapján fogadták el, amely arra kötelezi a Bizottságot, hogy az e rendelkezés a)–h) pontjában felsorolt valamennyi elemet figyelembe vegye annak részletes meghatározása céljából, mit jelent a „hozzájárulásnak az intézmények kockázati profiljával arányos [...] kiigazítása”.
- 230 Ennek ellenére a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése felhatalmazza az ESZT-t arra, hogy átmeneti jelleggel ne alkalmazzon néhány ilyen – az e felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt kockázati mutatókban tükröződő – elemet.

- 231 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy bár a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdése kétségtelenül a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének a)–h) pontjában felsorolt valamennyi elem „figyelembevétel[re]” kötelezi a Bizottságot, e rendelkezés nem pontosítja, hogy azokat milyen módon kell figyelembe vennie. E célból, és amint arra a Törvényszék a fenti 107–111. pontban emlékeztetett, a Bizottság e rendelkezés végrehajtását illetően széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik.
- 232 Márpedig ez a mérlegelési mozgástér adott esetben magában foglalhatja annak szükségességét, hogy átmeneti időszakokat írjanak elő a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének a)–h) pontjában felsorolt elemek alkalmazását illetően, többek között amiatt, hogy nem állnak rendelkezésre az ezen elemeken alapuló kockázati mutatók kiszámításához szükséges adatok.
- 233 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése ilyen átmeneti időszakot vezet be, mivel nem határozatlan ideig teszi lehetővé az ESZT számára, hogy az említett elemek némelyikét ne alkalmazza, hanem csak átmeneti jelleggel, amint az e felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének címéből, valamint (1) bekezdésének alkalmazási feltételeiből következik.
- 234 Ezenkívül az ESZT-hez és a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy az e rendelkezésben előírt átmeneti időszak igazolása szorosan kapcsolódik a felügyeleti követelmények és a kapcsolódó adatszolgáltatási követelmények bevezetési folyamatának fokozatos jellegéhez. Amint ugyanis az többek között a 2014/59 irányelv (6) preambulumbekkezdéséből következik, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletet olyan időpontban fogadták el, amikor e követelményeket még nem állapították meg véglegesen, vagy azok még kiigazítás tárgyát képezték. E tekintetben a felperes nem vitatta komolyan az ESZT azon állítását, amely szerint az illetékes hatóságok az említett követelmények közül némelyeket fokozatosan határoznak meg, azok pedig befolyásolják az adatokat, amelyeknek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt kockázati mutatók kiszámításához rendelkezésre kell állniuk. Ebből következik, hogy lehetséges, hogy legalábbis a kezdeti időszak egy részében az e mutatók közül némelyek kiszámításához szükséges ezen adatok nem álltak rendelkezésre valamennyi érintett intézmény, vagy legalábbis valamely tagállamban székhellyel rendelkező valamennyi intézmény vonatkozásában, mivel lehetséges, hogy ezeket az adatokat az uniós jog vagy adott esetben a nemzeti jog szerinti felügyeleti adatszolgáltatás keretében nem kellett szolgáltatni.
- 235 Ebben az összefüggésben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése annak elkerülésére irányul, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása során adott esetben aránytalan vagy hátrányosan megkülönböztető terheket rójanak az intézményekre, éppen a felügyeleti követelmények és az azokhoz kapcsolódó adatszolgáltatási követelmények fokozatos bevezetése miatt. Ez a számítás ugyanis összehasonlításon alapuló megközelítést foglal magában. E tekintetben az ESZT lényegében kifejtette – anélkül, hogy ezt bárki vitatta volna –, hogy ha a bizonyos kockázati mutatók kiszámításához elengedhetetlen adatokat nem valamennyi intézmény, vagy legalábbis nem a valamely tagállamban székhellyel rendelkező valamennyi intézmény szolgáltatná felügyeleti adatszolgáltatás keretében, az ESZT-nek e mutatókra vonatkozóan olyan adatokat kellene figyelembe vennie, amelyek azonban nem összehasonlíthatók.
- 236 Végül igaz, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében előírt kivétel olyan helyzetet eredményezhet, amelyben az e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkében előírt egyes kockázati mutatókat a kezdeti időszak egészében nem alkalmazzák. Ugyanakkor egyrészt ez a következmény a követelmények bevezetése fokozatos jellegének

eredménye, amint az a fenti 234. pontban megállapításra került. Másrészt, amint az a 806/2014 rendelet 71. cikkéből kitűnik, az említett kockázati mutatók a kezdeti időszakon túlmenően is alkalmazandóak.

- 237 E körülmények között és a fenti 231. pontban kifejtett megfontolásokra figyelemmel a felperes nem bizonyította, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz vagy hatáskörrel való visszaélést valósít meg, vagy nyilvánvalóan túllépi a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése által a Bizottságra ruházott széles mérlegelési jogkör korlátait.
- 238 Ennélfogva a tizedik jogalapot el kell utasítani.

B. A megtámadott határozat jogszerűségére vonatkozó jogalapokról

1. Az első, a 806/2014 rendelet 81. cikke (1) bekezdésének az 1. rendelet 3. cikkével összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított jogalapról

- 239 Az ügy irataiból kitűnik, hogy a BaFin 2021. április 21-i beszédési értesítését a megtámadott határozat angol nyelvű változata – annak mellékleteit is beleértve –, valamint azok német nyelvű szabad fordítása kísérte. A beszédési értesítés szerint a megtámadott határozatnak csak az angol nyelvű változata hiteles.
- 240 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat ellentétes a 806/2014 rendelet 81. cikke (1) bekezdésének az 1. rendelet 3. cikkével összefüggésben értelmezett rendelkezéseivel, mivel rögzíti, hogy csak az angol nyelvű változat hiteles, holott a felperes a közigazgatási eljárás során alkalmazandó hivatalos nyelvként kifejezetten a német nyelvet választotta. Mivel a felperes nem mondott le kifejezetten az ahhoz való jogáról, hogy német nyelven kommunikáljon az ESZT-vel, az a tény, hogy az ESZT a megtámadott határozat német nyelvű nem hivatalos változatát is elkészítette, nem orvosolhatja ezt a hiányosságot, annál is inkább, mivel ez utóbbi változat jelentős eltéréseket mutat a megtámadott határozat angol nyelvű változatához képest.
- 241 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 242 A 806/2014 rendelet 81. cikkének (1) bekezdése értelmében az ESZT-re az 1. rendeletet kell alkalmazni.
- 243 Az 1. rendelet 3. cikkéből kitűnik, hogy azokat az okmányokat, amelyeket az Unió valamely intézménye vagy szerve küld egy tagállamnak vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személynek, az adott állam nyelvén kell megszövegezni.
- 244 Ugyanakkor a 806/2014 rendelet 81. cikkének (4) bekezdése értelmében az ESZT az NSZH-kkal megállapodhat azon nyelvről vagy nyelvekről, amelyeken az utóbbiak részére küldendő dokumentumokat készítik, illetve amelyeken a tőlük érkező dokumentumokat kérik, így e rendelkezés az 1. rendelet 3. cikkéhez képest különös szabályozásnak minősül.
- 245 Márpedig az ESZT e 81. cikk (4) bekezdését végrehajtotta azáltal, hogy az ESZM-en belüli együttműködéssel kapcsolatos gyakorlati intézkedésekről szóló megállapodást kötött az NSZH-kkal, amely megállapodást az ESZT-nek az ESZM-en belül az ESZT és az NSZH-k közötti

együttműködéssel kapcsolatos gyakorlati intézkedésekre vonatkozó keret meghatározásáról szóló, 2018. december 17-i SRB/PS/2018/15 határozata (a továbbiakban: ESZT-NSZH megállapodás) hagyta jóvá.

- 246 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat tiszteletben tartotta-e az e megállapodásban előírt részletes szabályokat.
- 247 Az ESZT-NSZH megállapodás 4. cikkének (6) bekezdése értelmében az ESZT-nek a nemzeti jog alapján történő végrehajtásuk céljából az NSZH-khoz intézett jogi aktusait angol nyelven kell elfogadni, és az említett jogi aktusok e nyelven készült változata jogilag kötelező erejű.
- 248 E tekintetben a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ESZT köteles tájékoztatni az érintett NSZH-kat az előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló határozatairól.
- 249 E rendelkezésnek megfelelően az ESZT a megtámadott határozat rendelkező részének 2. cikkében rögzítette, hogy e határozatot – a többi NSZH mellett – közlik a német NSZH-val mint címmel.
- 250 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat az ESZT-NSZH megállapodás 4. cikke (6) bekezdésének hatálya alá tartozik.
- 251 A 806/2014 rendelet 81. cikke (4) bekezdésének megfelelően az ESZT így a megtámadott határozatot megszővegezhette angol nyelven. E körülmények között a felperes nem róhatja fel neki, hogy megsértette e rendelet 81. cikkének (1) bekezdését vagy az 1. rendelet 3. cikkét.
- 252 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes érvelése.
- 253 Mindenekelőtt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a közigazgatási szakaszban úgy döntött, hogy az ESZT dokumentumait német nyelven kívánja megkapni, következésképpen az ESZT-nek e nyelven kellett közölnie vele a megtámadott határozatot.
- 254 Noha a keresetlevél A.10. mellékletében benyújtott formanyomtatványból kitűnik, hogy a felperes hozott ilyen döntést, ez a döntés kizárólag az ESZT és a felperes közötti dokumentumcserére vonatkozik, és nem vonatkozhat az előzetes hozzájárulásokról szóló határozatokra, mivel ezeket a határozatokat az ESZT az NSZH-khoz intézi.
- 255 Nem lehet helyt adni továbbá a felperes azon érvének sem, amely szerint őt a megtámadott határozat közvetlenül és személyében érinti, és ennél fogva jogosult arra, hogy megkapja annak német nyelvű hivatalos példányát.
- 256 Egyrészt ez az érv figyelmen kívül hagyja a 806/2014 rendelet 81. cikke (4) bekezdésének a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikkének (1) bekezdésével és az ESZT-NSZH megállapodás 4. cikkének (6) bekezdésével összefüggésben értelmezett szövegét.
- 257 Másrészt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az uniós jogban nem létezik olyan általános jogelv, amely minden személy számára biztosítja azt a jogot, hogy az érdekeit esetlegesen érintő valamennyi aktusnak minden körülmények között a saját nyelvén kellene elkészülnie, és amely jog értelmében az uniós szervek minden helyzetben anélkül kötelesek az összes hivatalos nyelvet

alkalmazni, hogy ez alól eltérhetnének (lásd ebben az értelemben: 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet, C-377/16, EU:C:2019:249, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

258 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

2. A második, az indokolás hiányosságaira alapított jogalapról

259 A második jogalap hét részre oszlik.

a) Előzetes észrevételek

260 Az EUMSZ 296. cikk második bekezdése úgy rendelkezik, hogy a jogi aktusoknak indokolást kell tartalmazniuk. Hasonlóképpen, a Charta 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézéshez való jog előírja az Unió intézményei, szervei és hivatalai számára azt a kötelezettséget, hogy döntéseiket indokolják.

261 Valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal határozatának indokolása különös jelentőséggel bír, mivel lehetővé teszi az érintett számára, hogy az ügy teljes ismeretében határozzon arról, hogy e határozattal szemben keresetet kíván-e indítani, valamint a hatáskörrel rendelkező bíróság számára azt, hogy gyakorolja felülvizsgálati jogkörét, az tehát a Charta 47. cikkében biztosított bíróság előtti jogorvoslat hatékonyságának az egyik feltételét képezi (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

262 Az ilyen indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. E tekintetben nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel, különösen pedig azon érdek szerint kell vizsgálni, hogy a jogi aktus által érintett személyek magyarázathoz jussanak. Következésképpen valamely sérelmet okozó aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érdekelt előtt ismert összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés tartalmának megértését (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

263 Annak vizsgálata érdekében, hogy ez az indokolás elegendő-e az előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatot illetően, először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából nem lehet azt a következtetést levonni, hogy valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal minden olyan határozata indokolásának, amely valamely magánjogi gazdasági szereplőt pénzösszeg megfizetésére kötelez, szükségképpen tartalmaznia kell mindazon információk összességét, amelyek lehetővé teszik címzettje számára, hogy ellenőrizze e pénzösszeg kiszámításának pontosságát (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 264 Másodszor az Unió intézményei, szervei és hivatalai az uniós jog általános, különösen az EUMSZ 339. cikkben konkretizált elvét képező, az üzleti titok védelmének elve alapján főszabály szerint kötelesek arra, hogy valamely magánjogi gazdasági szereplő versenytársai számára ne fedjék fel az e gazdasági szereplő által szolgáltatott bizalmas információkat (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 265 Harmadszor, annak megállapítása, hogy az ESZT előzetes hozzájárulásokat megállapító határozata indokolásának szükségszerűen lehetővé kell tennie az intézmények számára, hogy ellenőrizzék az előzetes hozzájárulásuk kiszámításának pontosságát, szükségképpen azt jelentené, hogy az uniós jogalkotó számára megtiltanák e hozzájárulás olyan adatokat magában foglaló számítási módjának a megállapítását, amelyeknek a bizalmas jellegét az uniós jog védi, következésképpen pedig túlzott mértékben csökkentené azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel e jogalkotónak e célból rendelkeznie kell, többek között annak megakadályozása révén, hogy olyan módszert válasszon, amely biztosíthatja az ESZA finanszírozásának a pénzügyi ágazat változásaihoz – különösen az ESZA-ban részt vevő tagállam területén engedélyezett egyes intézmények pénzügyi helyzetének az összehasonlító figyelembevétele révén – való dinamikus kiigazítását (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 118. pont).
- 266 Negyedszer, bár a fentiekből az következik, hogy az ESZT-t terhelő indokolási kötelezettséget az ESZA finanszírozási rendszerének logikája és az uniós jogalkotó által megállapított számítási mód miatt egyensúlyba kell hozni az ESZT azon kötelezettségével, hogy tiszteletben tartsa az érintett intézmények üzleti titkait, megállapítható, hogy ez utóbbi kötelezettséget nem lehet oly mértékben kiterjesztően értelmezni, hogy az indokolási kötelezettséget megfossa annak lényegétől (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 120. pont).
- 267 Mindazonáltal az indokolási kötelezettségnek és az üzleti titok védelme elvének az egyensúlyba hozása keretében nem tekinthető úgy, hogy az olyan határozat indokolása, amely a magánjogi gazdasági szereplőt valamely pénzösszeg megfizetésére kötelezi, anélkül hogy számára olyan információk összességét szolgáltatná, amelyek lehetővé teszik e pénzösszeg kiszámításának pontos ellenőrzését, szükségszerűen minden esetben sérti az indokolási kötelezettség lényegét (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 121. pont).
- 268 Ami az ESZT előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatát illeti, az indokolási kötelezettséget teljesítettnek kell tekinteni, amennyiben az e határozattal érintett személyek – miközben nem közlik velük az üzleti titok körébe tartozó adatokat – rendelkeznek az ESZT által alkalmazott számítási módszerrel, valamint elegendő információval ahhoz, hogy lényegében megértsék, hogy az előzetes hozzájárulásuk kiszámítása során az összes többi érintett intézmény helyzetéhez képest miként vették figyelembe egyéni helyzetüket (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 122. pont).
- 269 Ilyen esetben ugyanis e személyek ellenőrizhetik, hogy az előzetes hozzájárulásukat önkényesen, a valós gazdasági helyzetük figyelmen kívül hagyásával, vagy a pénzügyi ágazat többi részére vonatkozó, nem hiteles adatok felhasználásával határozták-e meg. Az említett személyek ennél fogva megérthetik az előzetes hozzájárulásukat megállapító határozat indokait, és értékelhetik, hogy célszerűnek tűnik-e keresetet indítani e határozattal szemben, így túlzás lenne

megkövetelni az ESZT-től, hogy minden egyes olyan számadatot közöljön, amelyen az egyes érintett intézmények hozzájárulásának a kiszámítása alapul (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 123. pont).

- 270 A fentiekből következik, hogy az ESZT különösen nem köteles arra, hogy olyan adatokat szolgáltatson valamely intézmény számára, amelyek lehetővé tennék számára, hogy teljeskörűen ellenőrizze a kockázatkiszámlázási szorzó értékének pontosságát, mivel ezen ellenőrzés azt feltételezi, hogy rendelkezik az üzleti titok hatálya alá tartozó, minden más érintett intézmény gazdasági helyzetére vonatkozó adatokkal (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 135. pont).
- 271 Ezzel szemben az ESZT feladata, hogy az érintett intézményekre vonatkozó, e hozzájárulás kiszámításához felhasznált információkat összesített és anonimizált formában közzétegye, vagy átadja ezen intézményeknek, amennyiben ezek az információk az üzleti titok sérelme nélkül közölhetők (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 166. pont).
- 272 Azon információk között, amelyeket így az intézményekkel közölni kell, szerepelnek többek között az egyes osztályok olyan határértékei és az azokhoz kapcsolódó kockázati mutatók olyan határértékei, amelyek alapján az intézmények előzetes hozzájárulását azok kockázati profiljához igazították (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 167. pont).
- 273 E megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni a felperes által a második jogalap keretében kifejtett érveket.

b) A megtámadott határozat hiteles változatának nyelvére vonatkozó első részből

- 274 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat az általa a 806/2014 rendelet 81. cikkének (1) bekezdése alapján kifejezetten választott nyelven, azaz német nyelven nem létezik. Ezenkívül a megtámadott határozat angol nyelvű hiteles változata és annak német nyelvű fordítása között lényeges pontokon eltérések vannak.
- 275 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 276 Ami egyrészt a megtámadott határozatnak a felperes által választott nyelven való nem létezésére alapított kifogást illeti, e kifogás lényegében átfedésben van az első jogalappal, így azt a fenti 242–257. pontban kifejtett indokok alapján el kell utasítani. Másrészt, ami az e határozat nyelvi változatai közötti eltérésekre alapított kifogást illeti, a felperes a határozat egyetlen olyan pontját jelöli meg, ahol az angol nyelvű hiteles változat eltér a német fordítástól, nevezetesen a határozat (114) preambulumbekzdését, amely az IPS kockázati mutatóra vonatkozó három osztály létrehozásával kapcsolatos. Márpedig, még ha feltételezzük is, hogy ilyen nyelvi eltérés áll fenn, a felperes nem fejt ki, hogy ez az eltérés mennyiben akadályozta volna meg azon indokok megértésében, amelyek miatt az ESZT az IPS kockázati mutatót illetően három osztályt hozott létre.
- 277 Ennélfogva a második jogalap első részét el kell utasítani.

c) Az előzetes hozzájárulás kiszámítása indokolásának összetettségére vonatkozó második részből

- 278 A felperes mindenekelőtt arra hivatkozik, hogy az ESZT által a megtámadott határozatban nyújtott magyarázatok, amelyek négy különböző dokumentumra vannak elosztva, túlságosan összetettek és átláthatatlanok.
- 279 Az ESZT által az előzetes hozzájárulások kiszámításához használt számítási eszköz továbbá sem a felperes, sem a Törvényszék számára nem hozzáférhető.
- 280 Végül a megtámadott határozat indokolásának hibáit az is megerősíti, hogy az ESZT kibővítette a 2022. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásokat megállapító határozat indokolását.
- 281 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 282 Legelőször is, a felperes nem fejt ki a jogilag megkövetelt módon, hogy az a tény, hogy a megtámadott határozatot négy dokumentumra osztották fel, mennyiben teszi érthetlenné e határozatot, és minősül tehát indokolási hibának.
- 283 Hasonlóképpen, noha a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatot alkotó dokumentumok számos hivatkozás és kereszthivatkozás révén kapcsolódnak egymáshoz, ezért lehetetlen teljes mértékben megérteni a számítás minden egyes elemét, nem hoz fel példát ilyen elemre vonatkozóan, amely emiatt érthetlenné válna.
- 284 Ami ezt követően az ESZT által az előzetes hozzájárulások kiszámításához használt számítási eszközt illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes kifogása – a tárgyaláson tett pontosításai szerint – az ESZT-n belül a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozóan az összes intézmény előzetes hozzájárulásainak kiszámításához használt szoftver formájában megjelenő számítási eszközre vonatkozik.
- 285 Márpedig a felperes nem kifogásolhatja, hogy az ESZT nem biztosított számára hozzáférést ehhez az eszközhöz, mivel nem terjesztett a Törvényszék elé egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem, amely megmagyarázná, hogy mely okokból volt szükséges ez a hozzáférés a fenti 268., 271. és 272. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból eredő követelményeknek való megfeleléshez.
- 286 Végül önmagában az a tény, hogy az ESZT állítólagosan kibővítette a 2022. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásokat megállapító határozat indokolását, nem releváns annak értékelése szempontjából, hogy a megtámadott határozat megfelelően indokolt-e. Ez utóbbi határozat indokolása ugyanis nem vizsgálható egy, közel egy évvel a megtámadott határozatot követően elfogadott jogi aktus indokolása alapján.
- 287 A fentiekre tekintettel a második jogalap második részét el kell utasítani.

d) Az egyéb intézmények adatainak bizalmas kezelésére vonatkozó hatodik részből

- 288 A felperes szerint a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel az ESZT nem tette hozzáférhetővé a többi intézmény azon adatait, amelyek az előzetes hozzájárulások kiszámításának alapjául szolgáltak, ami bizonytalanságban tartja a felperest az előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát illetően. Így az ESZT nem teremtett megfelelő egyensúlyt az indokolási kötelezettség és az üzleti titok között.
- 289 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 290 A megtámadott határozat (88) preambulumbekzdésében az ESZT megjegyzte, hogy „az intézmények üzleti titkait – vagyis az intézmények szakmai tevékenységére vonatkozó minden olyan információt, amely a versenytárs és/vagy szélesebb nyilvánosság számára történő nyilvánosságra hozatal esetén súlyosan sértheti az intézmény érdekeit – bizalmas információnak kell tekinteni”. Hozzátette, hogy „[a]z előzetes hozzájárulások kiszámítása keretében [...] az intézmények által [az adatszolgáltatási] formanyomtatványuk útján szolgáltatott információkat, [...] amelyekre az előzetes hozzájárulásaik kiszámítása során [támaszkodik], üzleti titoknak [kellett] tekinteni”.
- 291 Ezt követően a megtámadott határozat (90)–(92) preambulumbekzdésében az ESZT rámutatott arra, hogy tilos „[az említett határozatban] az egyes intézményeknek a számítások alapját képező adatpontjait nyilvánosságra hozni”, míg jogosult volt „az összesített és közös adatpontokat nyilvánosságra hozni, amennyiben ezen adatokat [összesítették]”. Mindemellett az intézmények az említett határozat szerint „[alapvető éves hozzájárulásuk] és kockázatkiszámítási szorzójuk” kiszámítását illetően „teljes átláthatóságban” részesültek e hozzájárulás kiszámításának a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében meghatározott azon lépései tekintetében, amelyek a „nyers mutatók kiszámítására” (1. lépés), a „mutatók újraszámítására” (3. lépés) és az „összesített mutató kiszámítására” (5. lépés) vonatkoztak. Ezenkívül az intézményeknek lehetőségük volt arra, hogy „az ESZT által a valamennyi intézmény esetében megkülönböztetés nélkül használt, kockázati profiljuk alapján kiigazított közös adatpontokat” szerezzenek a „mutatók diszkrétizációjára” (2. lépés), „a hozzárendelt előjelek beillesztésére” (4. lépés) és az „éves hozzájárulások kiszámítására” (6. lépés) vonatkozó számítási lépéseket illetően.
- 292 E tekintetben elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy maga az előzetes hozzájárulások számítási módszerének elve, amint az a 2014/59 irányelvből és a 806/2014 rendeletből kitűnik, magában foglalja, hogy az ESZT olyan üzleti titok körébe tartozó adatokat használ fel, amelyeket nem lehet megismételni az előzetes hozzájárulások megállapításáról szóló határozat indokolásában (2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 114. pont).
- 293 Másodsorban, a felperes állításával ellentétben az indokolási kötelezettség nem kötelezi az ESZT-t arra, hogy a megtámadott határozatban olyan részletes megfontolásokat tüntessen fel, amelyek bizonyítják az intézmények által szolgáltatott egyes adatkategóriák bizalmas jellegét.
- 294 Amint ugyanis a fenti 262. pontban említett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, nem követelmény, hogy a jogi aktus indokolása valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel az indokolás megfelelőségét nemcsak a szövegére, hanem a kontextusára, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére, és különösen a jogi aktus által érintett személyek magyarázathoz fűződő érdekére is figyelemmel kell értékelni.

- 295 Márpedig egyrészt a megtámadott határozat (88) preambulumbekzdésében szereplő megfontolásokból az következik, hogy az ESZT úgy ítélte meg, hogy az egyes intézmények által bejelentett adatok összessége az üzleti titok körébe tartozik, mivel ezen adatoknak egy versenytárs vagy a szélesebb nyilvánosság számára való hozzáférhetővé tétele súlyosan sérthetné az érintett intézmény érdekeit.
- 296 Másrészt, mivel a felperes a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének megfelelően az előzetes hozzájárulások kiszámítása céljából maga is szolgáltatott adatot, teljes mértékben tisztában volt ezen adatok minden egyes kategóriájának jellegével és általános jellemzőivel. Így többek között képes volt értékelni, hogy az egyes adatkategóriák milyen mértékben állhatnak bizalmas információkból.
- 297 E körülmények között a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy megértse és adott esetben vitassa azokat az indokokat, amelyek miatt az ESZT úgy ítélte meg, hogy a többi intézmény egyedi adatai az üzleti titok körébe tartoznak. Ezen adatok egyes kategóriáinak jellegére és általános jellemzőire tekintettel vitathatta többek között az ESZT-nek a megtámadott határozat (88) preambulumbekzdésében szereplő azon értékelését, amely szerint az említett adatok titkosak, és hozzáférhetővé tételük súlyosan sértheti az érintett intézmény érdekeit. Ily módon rendelkezett minden ahhoz szükséges információval, hogy vitathassa a Bíróság által az indokolási kötelezettség és az üzleti titok védelmének elve közötti egyensúly megteremtésére vonatkozóan megállapított, a fenti 268., 271. és 272. pontban felidézett követelmények ESZT általi be nem tartását.
- 298 Márpedig a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek az ESZT azon értékelésének megkérdőjelezésére irányulnának, amely szerint a többi intézmény egyedi adatai az üzleti titok körébe tartoznak.
- 299 A fentiekre tekintettel a felperes nem állíthatja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel nem szolgáltat olyan, a többi intézményre vonatkozó egyedi adatokat, amelyek lehetővé tennék az előzetes hozzájárulása kiszámításának ellenőrzését.
- 300 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve, amely szerint az ESZT-nek ahhoz, hogy eleget tegyen az indokolási kötelezettségének, anonimizált formában a felperes rendelkezésére kellett volna bocsátania a felperessel azonos osztályba tartozó intézmények valamennyi adatát tartalmazó listát.
- 301 Egyrészt egy ilyen követelmény ESZT-vel szembeni előírása meghaladná az ítélkezési gyakorlat által előírt, a fenti 268., 271. és 272. pontban felidézett követelményeket.
- 302 Másrészt az ESZT azt állította – anélkül, hogy ezt bárki komolyan vitatta volna –, hogy még az egy adott osztályra vonatkozó anonimizált adatokat tartalmazó lista is azzal a kockázattal járna, hogy lehetővé teszi a banki ágazatban tevékenykedő gazdasági szereplők számára, akik esetében jól tájékozott gazdasági szereplőkről van szó, hogy megismerjék bizonyos intézmények üzleti titkait. E tekintetben a felperes nem vitatta többek között azt, hogy az ilyen gazdasági szereplők tudják, hogy bizonyos kockázati mutatók tekintetében általában mely intézmények rendelkeznek magasabb értékekkel. Márpedig, ha évente ilyen adatokat tartalmazó listákat kapnának, követhetnék ezen intézmények kockázati mutatóinak alakulását, még ha azok üzleti szempontból érzékeny adatokból állnak is. Ez a kockázat különösen a nagy intézmények és az olyan tagállamokban letelepedett intézmények esetében áll fenn, amelyekben csak korlátozott számú előzetes hozzájárulás fizetésére kötelezett intézmény létezik. Nem kizárt ugyanis, hogy ezekben

az esetekben egy körültekintő gazdasági szereplő képes lehet ezen intézmények azonosítására, még ha azokat anonimizálták is. Így nem róható fel az ESZT-nek, hogy nem készített az ugyanazon osztályba tartozó intézmények valamennyi anonimizált adatát tartalmazó listát.

303 A fentiekre tekintettel a második jogalap hatodik részét el kell utasítani.

e) Az éves célszint indokolására vonatkozó harmadik részből

304 A felperes szerint a megtámadott határozat nem indokolta megfelelően az éves célszint meghatározását. Az ESZT-nek különösen ki kellett volna fejtenie, hogy milyen mértékben vette figyelembe azokat a hatásokat, amelyeket a prociklikus hozzájárulások gyakorolhatnak az érintett intézmények pénzügyi pozíciójára. Ráadásul az ESZT nem közölte sem az előre jelzett végső célszintet, sem a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének második albekezdésében említett felső határra vonatkozó értelmezését. Márpedig, amint azt a 2022. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásokat megállapító határozat is mutatja, az ESZT úgy véli, hogy szabadon emelheti az éves célszintet egy, az alkalmazandó szabályozásban elő nem írt együttható alkalmazásával, és ily módon aránytalan terhet róhat az intézményekre.

305 Az ESZT erre azt válaszolja, hogy a megtámadott határozat (35)–(48) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy tiszteletben tartotta az indokolási kötelezettségét a 2021. évi hozzájárulási időszak éves célszintjének meghatározását illetően.

306 Közelebbről, a megtámadott határozat (43)–(48) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az ESZT a gazdasági ciklus szakaszának elemzése keretében figyelembe vette a Covid19-világjárványt, valamint azokat a lehetséges prociklikus hatásokat, amelyeket a hozzájárulások gyakorolhatnak a hozzájáruló intézmények pénzügyi helyzetére. E tekintetben az ESZT kifejtette, hogy 2021 során gazdasági fellendülésre számított, még ha ez fellendülés továbbra is nehezen előrelátható.

307 Egyébiránt az ESZT a honlapján közzétette az előre jelzett végső célszintet, és a felperesnek tudomása volt e közzétételről. Az ESZT-nek a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdésében előírt 12,5%-os felső határra vonatkozó értelmezése közlésének állítólagos hiánya nem érintheti a megtámadott határozat indokolásának jogszerűségét.

308 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 69. cikke (1) bekezdésének megfelelően a kezdeti időszak végén az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközöknek el kell érniük a végső célszintet, amely a részt vevő valamennyi tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény biztosított betétei összegének legalább 1%-át teszi ki.

309 A 806/2014 rendelet 69. cikkének (2) bekezdése szerint a kezdeti időszakban az előzetes hozzájárulásokat a lehető legegyszerűsebben kell elosztani időben mindaddig, amíg el nem érik ezt a fenti 308. pontban említett végső célszintet, megfelelően figyelembe véve azonban az üzleti ciklus fázisát és a prociklikus hozzájárulásoknak az intézmények pénzügyi helyzetére gyakorolt lehetséges hatását.

310 A 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése pontosítja, hogy a részt vevő valamennyi tagállam területén engedélyezett intézmények összességé által fizetendő hozzájárulás nem haladhatja meg a végső célszint 12,5%-át.

- 311 Ami az előzetes hozzájárulások kiszámításának módját illeti, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az ESZT azok összegét az éves célszint alapján, a végső célszint figyelembevételével, valamint a részt vevő tagállamok összességének területén engedélyezett valamennyi intézmény esetében az előző évi biztosított betétek negyedévente számított átlagos összege alapján határozza meg.
- 312 Hasonlóképpen, a 2015/81 végrehajtási rendelet 4. cikke szerint az ESZT az egyes intézményekre vonatkozó előzetes hozzájárulást a végső célszint alapján és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben rögzített módszertan szerint meghatározandó éves célszint alapján számítja ki.
- 313 A jelen ügyben, amint az a megtámadott határozat (48) preambulumbekzdéséből kitűnik, az ESZT a 2021. évi hozzájárulási időszakra az éves célszint összegét 11 287 677 212,56 euróban állapította meg.
- 314 A megtámadott határozat (36) és (37) preambulumbekzdésében az ESZT lényegében kifejtette, hogy az éves célszintet a biztosított betétek előző években való alakulására, a gazdasági helyzet valamennyi releváns változására, valamint az üzleti ciklus fáziséval kapcsolatos mutatókra és a prociklikus hozzájárulásoknak az intézmények pénzügyi helyzetére gyakorolt hatásaira vonatkozó elemzés alapján kell meghatározni. Ezt követően az ESZT úgy ítélte meg, hogy az ezen elemzésen és az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközökön alapuló együtthatót (a továbbiakban: együttható) kell meghatározni. Az ESZT ezt az együtthatót a 2020-ban biztosított betétek átlagos összegének egynolcadára alkalmazta az éves célszint megállapítása érdekében.
- 315 Az ESZT a megtámadott határozat (38)–(47) preambulumbekzdésében ismertette az együttható meghatározása érdekében követett megközelítést.
- 316 A megtámadott határozat (38) preambulumbekzdésében az ESZT megállapította, hogy a biztosított betétek folyamatosan emelkedő tendenciát mutatnak a részt vevő tagállamok valamennyi intézménye tekintetében. E betétek negyedévente számított átlagos összege a 2020. évre vonatkozóan 6,689 billió eurónak felelt meg.
- 317 A megtámadott határozat (40) és (41) preambulumbekzdésében az ESZT ismertette a biztosított betétek előre jelzett alakulását a kezdeti időszak fennmaradó három évében, azaz a 2021–2023-as időszakban. Az ESZT becslése szerint a biztosított betétek éves növekedési rátája a kezdeti időszak végéig 4% és 7% között lesz.
- 318 A megtámadott határozat (42)–(45) preambulumbekzdésében az ESZT értékelést ismertetett az üzleti ciklus fázisáról, valamint arról, hogy az előzetes hozzájárulások milyen potenciális prociklikus hatást gyakorolhatnak az intézmények pénzügyi helyzetére. E célból jelezte, hogy több mutatót is figyelembe vett, mint például a Bizottságnak a bruttó hazai termék növekedésére vonatkozó előrejelzését és az EKB erre vonatkozó előrejelzéseit vagy a magánszektorban a bruttó hazai termék százalékában kifejezett hiteláramlását.
- 319 A megtámadott határozat (46) preambulumbekzdésében az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy bár észszerűen várható, hogy a bankunió belül folytatódni fog a biztosított betétek növekedése, e növekedés üteme alacsonyabb lesz, mint a 2020. évi növekedés. E tekintetben az ESZT a megtámadott határozat (47) preambulumbekzdésében jelezte, hogy „elővigyázatos megközelítést” alkalmazott a biztosított betéteknek a következő években, 2023-ig tartó növekedési ütemét illetően.

320 E megfontolásokra tekintettel az ESZT a megtámadott határozat (48) preambulumbekzdésében az együttható értékét 1,35%-ban állapította meg. Ezt követően kiszámította az éves célszint összegét, a 2020-ban biztosított betétek átlagos összegét megszorozva ezzel az együtthatóval, és e számítás eredményét elosztotta nyolccal, az említett határozat (48) preambulumbekzdésében szereplő következő matematikai képletnek megfelelően:

$$\text{„Cél}_0 \text{ [az éves célszint összege] = Biztosított betétek összege}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11\,287\,677\,212,56 \text{ EUR}”.$$

321 A tárgyaláson az ESZT ugyanakkor jelezte, hogy a 2021. évi hozzájárulási időszak éves célszintjét a következőképpen határozta meg.

322 Először is, jövőre vonatkozó elemzés alapján az ESZT az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény biztosított betéteinek összegét, amelyet a kezdeti időszak végére jeleztek előre, körülbelül 7,5 billió euróban határozta meg. Ezen összeg megállapításához az ESZT figyelembe vette a 2020-ban biztosított betétek átlagos összegét, azaz 6,689 billió eurót, a biztosított betétek 4%-os éves növekedési rátáját, valamint a kezdeti időszak végéig fennmaradó hozzájárulási időszakok számát, azaz hármat.

323 Másodszor, a 806/2014 rendelet 69. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT e 7,5 billió euró 1%-át számította ki annak érdekében, hogy megkapja a 2023. december 31-ig elérendő végső célszint becsült összegét, vagyis körülbelül 75 milliárd eurót.

324 Harmadszor, az ESZT ez utóbbi összegből levonta az ESZA számára 2021-ben már rendelkezésre álló pénzügyi forrásokat, azaz körülbelül 42 milliárd eurót, annak érdekében, hogy megkapja azt az összeget, amelyet a kezdeti időszak vége, azaz a 2021 és 2023 közötti időszak vége előtt fennmaradó hozzájárulási időszakokban még be kellett szedni. Ez az összeg körülbelül 33 milliárd eurót tett ki.

325 Negyedszer az ESZT az utóbbi összeget hárommal elosztotta, hogy azt egységesen felossza az említett három fennmaradó hozzájárulási időszak között. A 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó éves célszintet így a fenti 313. pontban említett összegben, azaz körülbelül 11,287 milliárd euróban határozták meg.

326 Az ESZT a tárgyaláson azt is állította, hogy nyilvánosságra hozott olyan információkat, amelyekre a fenti 322–325. pontban ismertetett módszer támaszkodott, és amelyek lehetővé tették volna a felperes számára, hogy megértse azt a módszert, amellyel az éves célszintet meghatározták. Közelebbről pontosította, hogy a honlapján 2021 májusában, vagyis a megtámadott határozat elfogadását követően, de a jelen kereset benyújtását megelőzően közzétette a „Fact Sheet 2021” című tájékoztatót (a továbbiakban: tájékoztató), amely tartalmazta a végső célszint becsült összegét. Ehhez hasonlóan az ESZT azt állította, hogy az ESZA-n belül rendelkezésre álló pénzügyi eszközök összege az internetes oldalán, valamint más nyilvános forrásokból is elérhető volt, mégpedig jóval a megtámadott határozat elfogadását megelőzően.

327 Annak vizsgálata során, hogy az ESZT az éves célszint meghatározását illetően tiszteletben tartotta-e az indokolási kötelezettségét, mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az indokolás hiánya vagy elégtelensége olyan imperatív jogalapot képez, amelyet az uniós bíróság hivatalból figyelembe vehet, sőt köteles figyelembe venni (lásd: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési

gyakorlat). Következésképpen a Törvényszék a felperes által hivatkozottakon kívül más indokolási hiányosságokat is figyelembe vehet, sőt köteles figyelembe venni, különösen akkor, ha azokra az eljárás során derül fény.

- 328 Ennek érdekében a Törvényszék az eljárás szóbeli szakasza során meghallgatta a feleket az éves célszint meghatározását illetően a megtámadott határozat indokolásának valamennyi esetleges hiányosságairól. Közelebbről, az e tekintetben többször is kifejezetten megkérdezett ESZT lépésről lépésre bemutatta az általa a 2021. évi hozzájárulási időszak éves célszintjének megállapítása érdekében ténylegesen követett módszert, amint azt a fenti 321–325. pont tartalmazza.
- 329 Ami továbbá az indokolási kötelezettség tartalmát illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy annak érdekében, hogy az érdekelték – jogaiknak a hatáskörrel rendelkező bíróság előtt történő védelme érdekében – megismerhessék e határozat tényleges indokait, és hogy e bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét, az uniós intézmény vagy szerv által hozott határozat indokolásának többek között nem szabad ellentmondásokat tartalmaznia (lásd ebben az értelemben: 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2005. szeptember 22-i Suproco kontra Bizottság ítélet, T-101/03, EU:T:2005:336, 20. és 45–47. pont; 2015. december 16-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-241/13, EU:T:2015:982, 56. pont).
- 330 Hasonlóképpen, amikor a megtámadott határozat kibocsátója az uniós bíróság előtti eljárás során e határozat indokait illetően bizonyos magyarázatokkal szolgál, e magyarázatoknak összhangban kell lenniük az e határozatban kifejtett megfontolásokkal (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 22-i Suproco kontra Bizottság ítélet, T-101/03, EU:T:2005:336, 45–47. pont; 2016. december 13-i Printeos és társai kontra Bizottság ítélet, T-95/15, EU:T:2016:722, 54. és 55. pont).
- 331 Ugyanis, amennyiben a megtámadott határozatban felhozott megfontolások nincsenek összhangban a bírósági eljárás során nyújtott ilyen magyarázatokkal, az érintett határozat indokolása nem teljesíti a fenti 261. és 262. pontban felidézett funkciókat. Közelebbről, az ilyen következtelenség megakadályozza egyrészt az érdekeltet abban, hogy a kereset benyújtása előtt megismerjék a megtámadott határozat valódi indokait, és előkészítsék velük szembeni védekezésüket, másrészt pedig az uniós bíróság számára, hogy azonosítsa azokat az indokokat, amelyek e határozat valódi jogi alapjául szolgáltak, és megvizsgálja, hogy azok megfelelnek-e az alkalmazandó szabályoknak.
- 332 Végül emlékeztetni kell arra, hogy amikor az ESZT az előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatot fogad el, tájékoztatnia kell az érintett intézményeket e hozzájárulások kiszámításának módszeréről (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 122. pont).
- 333 Ugyanennek kell vonatkoznia az éves célszint meghatározásának módszerére is, mivel ez az összeg alapvető jelentőséggel bír az ilyen határozat rendszerében. Amint ugyanis az a 2015/81 végrehajtási rendelet 4. cikkéből kitűnik, az előzetes hozzájárulások kiszámításának módja az említett összegnek az összes érintett intézmény közötti felosztásából áll, így ugyanezen összeg növelése vagy csökkentése ezen intézmények mindegyike előzetes hozzájárulásának ennek megfelelő növelésével vagy csökkentésével jár.

- 334 A fentiekből következik, hogy amennyiben az ESZT a megtámadott határozat útján köteles magyarázattal szolgálni az intézmények számára az éves célszint meghatározásának módszerére vonatkozóan, e magyarázatoknak összhangban kell lenniük az ESZT által a bírósági eljárás során nyújtott, a ténylegesen alkalmazott módszerre vonatkozó magyarázatokkal.
- 335 Márpedig a jelen ügyben nem ez a helyzet.
- 336 Mindenekelőtt ugyanis meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat a (48) preambulumbekzdésében egy matematikai képletet mutatott be, amelyet az éves célszint összege meghatározásának alapjaként ismertetett. Márpedig úgy tűnik, hogy e képlet nem foglalja magában az ESZT által ténylegesen alkalmazott, a tárgyaláson kifejtett módszer elemeit. Amint ugyanis az a fenti 322–325. pontból kitűnik, az ESZT e módszer keretében úgy kapta meg az éves célszint összegét, hogy a végső célszintből levonta az ESZA-n belül rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket annak érdekében, hogy kiszámítsa azt az összeget, amelyet a kezdeti időszak végéig még kapnia kellett, és ez utóbbi összeget elosztotta hárommal. Márpedig a számítás e két szakasza nem jelenik meg az említett matematikai képletben.
- 337 Kétségtelen, hogy a felperes által a jelen jogalap keretében előadott érvelésből az következik, hogy a felperesnek tudomása volt a tájékoztatóról, és következésképpen a végső célszintnek az e tájékoztatóban szereplő sávban feltüntetett esetleges összegeiről. Ugyanakkor, feltételezve, hogy a felperesnek az ESZA rendelkezésére álló pénzügyi eszközök összegéről is tudomása volt, e körülmények önmagukban nem teszik lehetővé számára annak megértését, hogy a fenti 336. pontban említett két műveletet az ESZT ténylegesen alkalmazta, pontosítva ráadásul, hogy a megtámadott határozat (48) preambulumbekzdésében előírt matematikai képlet azokat még csak nem is említi.
- 338 Hasonló következtelenségek érintik az 1,35%-os együttható meghatározásának módját is, pedig az elsődleges szerepet játszik a fenti 337. pontban említett matematikai képletben. Ez az együttható ugyanis értelmezhető úgy, hogy más paraméterek mellett a biztosított betéteknek a kezdeti időszak fennmaradó éveiben előrejelzett növekedésén alapul. Márpedig, amint azt az ESZT a tárgyaláson elismerte, ezt az együtthatót oly módon határozták meg, hogy az igazolni tudja az éves célszint összege kiszámításának eredményét, vagyis azt követően, hogy az ESZT ezt az összeget a fenti 322–325. pontban kifejtett négy lépés alapján kiszámította, és különösen úgy, hogy az ESZA-n belül rendelkezésre álló pénzügyi eszközöknek a végső célszintből történő levonásából eredő összeget hárommal osztotta. Márpedig ez a művelet a megtámadott határozatból egyáltalán nem tűnik ki.
- 339 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a tájékoztató szerint a végleges célszint becsült összege 70 és 75 milliárd euró között volt. Márpedig e sáv inkoherensnek bizonyul a biztosított betétek növekedési arányának 4% és 7% közötti, a megtámadott határozat (41) preambulumbekzdésében szereplő tartományával. Az ESZT ugyanis a tárgyaláson jelezte, hogy az éves célszint meghatározása céljából a biztosított betétek 4%-os növekedési rátáját vette figyelembe – amely a második tartomány legalacsonyabb rátája –, és így kapta a 75 milliárd euróra becsült végső célszintet, amely az első tartomány legmagasabb értékét képezte. Úgy tűnik tehát, hogy e két tartomány között eltérés áll fenn. Egyrészt ugyanis a biztosított betétek alakulásának arányára vonatkozó tartomány a 4%-os mértéket meghaladó értékeket is magában foglal, amelyek alkalmazása azonban a végső célszintnek az e célszintre vonatkozó tartományban szereplőknél magasabb becsült összegéhez vezetett volna. Másrészt a felperes számára lehetetlen megérteni azt az okot, amely miatt az ESZT az említett célszinthez tartozó tartományba 75 milliárd eurónál alacsonyabb összegeket is beszámított. Ennek eléréséhez ugyanis 4% alatti rátát kellett alkalmazni,

amely azonban nem tartozik a biztosított betétek növekedési rátájára vonatkozó tartományba. E körülmények között a felperes nem tudta meghatározni, hogy az ESZT hogyan használta az e betétek alakulásának rátájára vonatkozó tartományt a becsült végső célszint kiszámításához.

- 340 Ebből következik, hogy ami az éves célszint meghatározását illeti, az ESZT által ténylegesen alkalmazott, a tárgyaláson kifejtett módszer nem felel meg a megtámadott határozatban leírt módszernek, így azokat a valós indokokat, amelyekre tekintettel e célszintet meghatározták, a megtámadott határozat alapján sem az intézmények, sem a Törvényszék nem tudta azonosítani.
- 341 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat indokolása az éves célszint meghatározását illetően hiányos.
- 342 A második jogalap harmadik részének tehát helyt kell adni. A jelen ügy jogi és gazdasági tétjére tekintettel azonban a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében folytatni kell a kereset többi jogalapjának vizsgálatát.

f) Az alapvető éves hozzájárulás elégtelen indokolására vonatkozó negyedik részről

- 343 A felperes azt állítja, hogy az ESZT a felperest illetően nem fejtette ki az alapvető éves hozzájárulás kiszámításának valamennyi konkrét elemét. Az egyéni adatlap nem tartalmazza többek között az e hozzájárulásra alkalmazandó nevezőt, vagyis az összes érintett intézmény nettó kötelezettségeinek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikkének megfelelően kiigazított összegét, sem pedig a „felperes alapvető hozzájárulásának a [megtámadott] határozatban szereplő képlet alkalmazását követő [...] összegét”.
- 344 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 345 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a kockázati profiljukhoz igazított előzetes hozzájárulás fizetésére kötelezett intézmények esetében e hozzájárulás kiszámítása lényegében két lépésben történik.
- 346 Az első lépésben az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (1) bekezdésének és a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) bekezdésének megfelelően az érintett intézmény nettó kötelezettségei alapján kiszámítja az alapvető éves hozzájárulást. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke értelmében e nettó kötelezettségekből bizonyos kötelezettségeket le kell vonni.
- 347 A második lépésben az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdése második albekezdése b) pontjának és a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) bekezdése második albekezdésének megfelelően az érintett intézmény kockázati profiljához igazítja az alapvető éves hozzájárulást.
- 348 A második jogalap negyedik része az előzetes hozzájárulások kiszámításának első lépésére vonatkozik.
- 349 A megtámadott határozat (62)–(65) preambulumbekkezdésében az ESZT kifejtette az e számítás alapjául szolgáló számláló és nevező meghatározásának módszerét.
- 350 Egyébiránt az ESZT az egyéni adatlap 1. oldalán az „Alapvető éves hozzájárulás: számláló” cím alatt megjelölte a felperes alapvető éves hozzájárulásának kiszámításához figyelembe vett számláló értékét, valamint az ez utóbbi kiszámításának alapjául szolgáló adatokat.

- 351 Ezenkívül a megtámadott határozat az egyéni adatlap 2. oldalán „A bruttó hozzájárulás kiszámítása ([2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet], 1. melléklet, »6. lépés«)” cím alatt ismertette az e számításhoz figyelembe vett nevező értékét.
- 352 Ebből következik, hogy a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy a fenti 268. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően lényegében megértse, hogy az egyéni helyzetét miként vették figyelembe.
- 353 Igaz, hogy az ESZT sem a megtámadott határozat szövegében, sem e határozat mellékleteiben nem bontotta le az alapvető éves hozzájárulás nevezőjét az azt alkotó elemek, vagyis az összes érintett intézmény nettó kötelezettségeinek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikkének megfelelően kiigazított összege szerint.
- 354 Ugyanakkor, amint azt a felperes a tárgyaláson elismerte, ezek az elemek magukban foglalják valamennyi érintett intézmény egyedi adatait.
- 355 Márpedig ezek az elemek nem szükségesek ahhoz, hogy a felperes számára lehetővé tegyék lényegében annak megértését, hogy az előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából az összes többi érintett intézmény helyzetére tekintettel hogyan vették figyelembe az egyéni helyzetét.
- 356 Következésképpen az ESZT-vel szemben az említett elemek közlésére vonatkozó követelmény előírása túlmenne a fenti 268., 271. és 272. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban előírt követelményeken.
- 357 A második jogalap negyedik részét tehát el kell utasítani.

g) Az alapvető éves hozzájárulás kockázati kiigazításának elégtelen indokolására vonatkozó ötödik részből

- 358 A második jogalap ötödik része lényegében három kifogás köré épül.
- 1) Az első, arra vonatkozó kifogásról, hogy lehetetlen ellenőrizni, hogy valamennyi érintett intézménynek a kockázati profilnak megfelelően kiigazított hozzájárulást kell-e fizetnie*
- 359 A felperes szerint lehetetlen ellenőrizni, hogy valamennyi intézmény esetében ténylegesen végeztek-e kockázati kiigazítást, tekintettel arra, hogy eltérés van egyrészt az ESZT internetes oldalán közzétett statisztikákban szereplő intézmények száma, másrészt pedig a tájékoztatóban feltüntetett intézmények száma között.
- 360 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 361 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT – az e felhatalmazáson alapuló rendelet 10. cikke értelmében általányszerű hozzájárulás fizetésére jogosult intézmények és az említett felhatalmazáson alapuló rendelet 11. cikkében említett intézmények kivételével – minden intézményre vonatkozóan meghatározza a kockázatkiszámítási szorzót, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkében említett kockázati mutatóknak az e felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében megadott matematikai képletnek és eljárásoknak megfelelő kombinációjával.

362 Továbbá, amennyiben a felperes érvelését úgy kell értelmezni, hogy azt rója fel az ESZT-nek, hogy a megtámadott határozatban név szerint nem azonosította az ESZM-ben részt vevő valamennyi olyan intézményt, amelynek az előzetes hozzájárulását a kockázati profiljához igazították, meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjesztett a Törvényszék elé olyan bizonyítékokat, amelyek alapján megállapítható lenne, hogy ez az információ a fenti 268. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében releváns volt annak megértése szempontjából, hogy az előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából az összes többi érintett intézmény helyzetére tekintettel hogyan vették figyelembe az egyéni helyzetét.

363 Végül, amennyiben a felperes érvelését úgy kell értelmezni, hogy az azt követeli meg az ESZT-től, hogy csupán azon intézmények számát közölje, amelyek esetében a 2021. évi hozzájárulási időszak tekintetében az előzetes hozzájárulást a kockázati profiljuknak megfelelően kiigazították, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat II. melléklete lehetővé teszi az ilyen intézmények számának azonosítását. Ami ugyanis az előzetes hozzájárulások nemzeti alapon kiszámított részét illeti, ez a szám minden egyes tagállam esetében a megtámadott határozat II. mellékletének 6–131. oldalán az „N” rovatban ellenőrizhető. Ugyanez vonatkozik az előzetes hozzájárulások uniós alapon kiszámított részére, amelynek statisztikáit e határozat II. mellékletének 132–137. oldala tartalmazza. E statisztikákból ily módon kitűnik, hogy a 2021. évi hozzájárulási időszak tekintetében összesen 1627 intézmény volt köteles a kockázati profiljához igazított előzetes hozzájárulás fizetésére.

364 A fentiekre tekintettel a második jogalap ötödik részének első kifogását el kell utasítani.

2) A „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató figyelembevételére vonatkozó második kifogásról

365 A felperes azt állítja, hogy az ESZT nem szolgált megfelelő indokolással a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató meghatározását illetően, mivel nem mutatta be többek között az intézmények kockázati profiljának növekedéséhez vezető, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (6) bekezdése a) pontjának i–iv. alpontjában megjelölt elemekre vonatkozó elemzését. Márpedig az ESZT bemutatott ilyen elemzést az intézmények kockázati profiljának csökkenéséhez vezető, e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (6) bekezdése b) pontjának i. és ii. alpontjában meghatározott elemek tekintetében.

366 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

367 Elsősorban meg kell állapítani, hogy a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatóra vonatkozó almutatókat az ESZT a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (6) bekezdésében előírt feltételeknek megfelelően határozza meg.

368 Másodsorban, a megtámadott határozat (98)–(100) preambulumbekkezdésében az ESZT kifejtette, hogy hogyan határozta meg a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató almutatóit. Az ESZT e preambulumbekkezdésekben többek között felsorolta ezeket az almutatókat, a meghatározásukkal együtt, és kifejtette egyrészt az ezen almutatókat alkotó konkrét adatokat, másrészt pedig azt, hogy hogyan súlyozta az említett almutatókat e kockázati pillér kiszámítása céljából.

369 Az ilyen indokolás lehetővé teszi a felperes számára annak megértését, hogy az ESZT hogyan alkalmazta a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót, és így megfelel a fenti 268., 271. és 272. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban meghatározott követelményeknek.

370 A fentiekre tekintettel a második jogalap ötödik részének második kifogását el kell utasítani.

3) Az alapvető éves hozzájárulás felperes kockázati profiljához történő hozzáigazítása 1–6. lépésének indokolására vonatkozó harmadik kifogásról

371 A felperes azt állítja, hogy az alapvető éves hozzájárulás kockázati profiljához való hozzáigazításának 1–6. lépésére vonatkozó, az egyéni adatlapon szereplő indokolás elégtelen.

372 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

373 A jelen kifogás értékelése érdekében meg kell vizsgálni, hogy a felperes rendelkezett-e az ESZT által alkalmazott számítási módszerrel, és elegendő információval rendelkezett-e ahhoz, hogy lényegében megértse, hogy az előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából az összes többi érintett intézmény helyzetére tekintettel hogyan vették figyelembe egyéni helyzetét e számításnak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében meghatározott különböző lépései során.

i) 1. lépés

374 Az 1. lépésben az ESZT minden egyes kockázati mutató és almutató esetében kiszámítja a „nyers mutatót”. Az első három kockázati pillér esetében a nyers mutató a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének „1. lépés” című részében található táblázatban szereplő meghatározások és műveletek alapján kerül kiszámításra. A IV. kockázati pillért illetően a nyers mutató a megtámadott határozat (98)–(101) preambulumbekzdésében szereplő meghatározások és műveletek alapján kerül kiszámításra. Valamennyi nyers mutatót az egyes intézmények által szolgáltatott információk figyelembevételével számítják ki. Az ESZT által az egyes intézmények előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából figyelembe vett ezen nyers mutatókat ezt követően megismételték az egyéni adatlapon.

375 Mivel az egyéni adatlapot közölték a felperessel, az elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy lényegében ellenőrizhesse az őt érintő nyers mutatók kiszámítását.

376 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve, amely szerint az ESZT az „intézményi jelentőség a pénzügyi rendszer vagy a gazdaság stabilitása szempontjából” kockázati pillér keretében nem jelölte meg a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „1. lépés” című részének hetedik sorában szereplő „bankközi kölcsönök és betétek EU-beli aránya” kockázati mutató kiszámításához használt nevezőt.

377 E tekintetben a felperes nem terjesztett a Törvényszék elé egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely megmagyarázná, hogy ezen adat ismerete mennyiben tette volna lehetővé számára lényegében annak megértését, hogy az előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljából az összes többi érintett intézmény helyzetére tekintettel hogyan vették figyelembe az egyéni helyzetét. E kockázati mutató tekintetében ugyanis a felperes a bankközi kölcsönökön és betéteken belüli saját részesedésére támaszkodva, amely az egyéni adatlap 3. oldalán, „A számításához felhasznált egyéb bejelentett

adatok” cím alatt a 4C6 és 4C7 rovatban szerepel, ellenőrizheti a többi intézményhez viszonyított helyzetét. Ezt követően összehasonlíthatja ezt az értéket azon osztály határértékeivel, amelybe az említett kockázati mutató tekintetében besorolták, mivel e határértékeket a megtámadott határozat II. mellékletének 31. oldalán (a nemzeti alapot illetően) és 133. oldalán (az uniós alapot illetően) tudomására hozták.

378 Ezenkívül a felperes mindenesetre tudomást szerezhette az ESZT által az említett kockázati mutató kiszámításához használt képlet nevezőjének összegéről, vagyis az intézmények által az egyes tagállamokban vagy a bankunióban tartott összes bankközi kölcsön és betét összegéről, oly módon, hogy az intézmények teljes számát (N) megszorozza e mutató átlagértékével ($\bar{X}$). Az ezen szorzás elvégzéséhez szükséges adatok szintén megtalálhatók a megtámadott határozat II. mellékletének 31. és 133. oldalán.

ii) 2. lépés

379 A 2. lépésben az ESZT az 1. lépésben minden egyes kockázati mutató és almutató tekintetében – a „korábbi rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke” mutató kivételével – kiszámolt minden nyers mutató esetében a következő műveleteket végzi el. Először az intézmények nyers mutatóinak összehasonlítása érdekében kiszámítja az osztályok számát. Másodszor, az ESZT minden egyes osztályhoz ugyanolyan számú intézményt rendel, úgy, hogy az első osztályhoz a nyers mutató legalacsonyabb értékeivel rendelkező intézményeket rendel. Ily módon minden osztály rendelkezik határértékekkel, amelyeket a legalacsonyabb nyers mutató és a legmagasabb nyers mutató határoz meg. Harmadszor, az ESZT az adott osztályban szereplő valamennyi intézményhez hozzárendeli az ezen osztályra vonatkozó – $I_{i,j,n}$ -ként jelölt – „diszkretizált mutatót”, amely az osztályban balról jobbra számított hely értékének felel meg, vagyis a diszkretizált mutató értéke 1, 2, 3 stb. az utolsó osztály számáig.

380 Ami elsősorban az osztályok számának kiszámítását illeti, az a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének 2. pontjában előírt matematikai képletén alapul. Ez a képlet a következő három elemből áll:

- az ESZA-hoz hozzájáruló intézmények száma, amelyet N -nel jelölnek;
- a σ_g érték, amely az intézmények ezen száma (N) alapján kerül kiszámításra;
- a g_{ij} érték, amely az intézmények ugyanezen száma (N), a szóban forgó nyers mutatók átlaga ($\bar{x}$) és az egyes intézmények nyers mutatói ($x_{i,j}$) alapján kerül kiszámításra.

381 Amint az a fenti 363. pontból kitűnik, a felperes tudomást szerezhette az ESZA-hoz hozzájáruló intézmények számáról (N).

382 Egyébiránt az ESZT a megtámadott határozat II. mellékletének 30–34. és 132–136. oldalán közölte a g_{ij} és a σ_g értéket, valamint minden egyes kockázati mutató és almutató tekintetében a nyers mutatók $\bar{x}$ átlagát.

383 Végül a fenti 292–302. pontban kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy az ESZT nem volt köteles közölni az intézményekkel az összes többi érintett intézmény nyers mutatóit.

- 384 Ennélfogva, ami az osztályok számának kiszámítását illeti, az ESZT az intézmények üzleti titkainak tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettsége által előírt korlátok között a legnagyobb átláthatóságot biztosította az intézmények számára, így a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy lényegében megértse, hogy az ESZT hogyan végezte el e számítást.
- 385 Másodsorban, egyrészt a felperes minden egyes kockázati mutató vagy almutató tekintetében hozzáfért az egyes osztályok minimális és maximális értékeihez, mivel azok a megtámadott határozat II. mellékletének 30–34. és 132–136. oldalán szerepeltek. Másrészt ismerte az ESZT által az előzetes hozzájárulása kiszámításához felhasznált nyers mutatókat, mivel azok szerepeltek az egyéni adatlapján. A felperes így ellenőrizhette, hogy a hozzá rendelt nyers mutatók azon osztályok minimális és maximális értékei közé esnek-e, amelyekbe besorolták.
- 386 Harmadsorban, az intézmények az egyéni adatlapon ellenőrizhetik a valamely adott kockázati mutató vagy almutató tekintetében hozzájuk rendelt diszkretizált mutatót.
- 387 E körülmények között a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy lényegében megértse a 2. lépésben elvégzett műveleteket.
- 388 Ezt a következtetést nem teszik kétségessé a felperes érvei.
- 389 A felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című része 3. pontjának alkalmazása keretében lehetetlen ellenőrizni, hogy az azonos nyers mutatóval rendelkező intézményeket valóban ugyanabba az osztályba sorolták-e. Ezért az ESZT-nek rendelkezésre kellett volna bocsátania egy, valamennyi intézmény besorolását tartalmazó listát annak érdekében, hogy a felperes ellenőrizni tudja, hogy helyes-e a különböző osztályokba való besorolásuk. Ezenkívül, mivel a megtámadott határozat nem tartalmaz a 2. lépés harmadik szakaszával, vagyis a diszkretizált mutatóknak az intézményekhez történő hozzárendelésével kapcsolatos részleteket, a felperes nem tudta ellenőrizni a különböző kockázati mutatók tekintetében hozzá rendelt diszkretizált mutatót.
- 390 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 265. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség nem követeli meg, hogy a felperes hozzáférjen minden olyan adathoz, amely lehetővé teszi számára az előzetes hozzájárulása kiszámításának pontosságát.
- 391 Közelebbről, amint az a fenti 270. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az ESZT nem köteles az üzleti titok hatálya alá tartozó, minden más érintett intézmény gazdasági helyzetére vonatkozó adatokat a felperes rendelkezésére bocsátani.
- 392 Márpedig az ESZT jogosan vélhette úgy, hogy az intézményhez hozzárendelt diszkretizált mutató az üzleti titok körébe tartozik. Az ESZT ugyanis úgy ítélhette meg, hogy ezen információ esetleges hozzáférhetővé tétele azzal a kockázattal járna, hogy felfedi az ilyen intézmény gazdasági helyzetét, és különösen az ezen intézmény által bizonyos pénzügyi tevékenységek tekintetében viselt kockázat szintjét azáltal, hogy lehetővé teszi e kockázat szintjének és a többi intézmény kockázati szintjének közvetlen összehasonlítását.
- iii) 3. lépés*
- 393 A 3. lépésben az ESZT minden egyes kockázati mutató és almutató esetében az 1–1000 közötti tartományban újraszámítja a 2. lépés eredményeként kapott diszkretizált mutatókat annak érdekében, hogy megkapja az „újraszámított mutatót”, amelyet $RI_{ij,n}$ -ként jelölnek.

- 394 Ezen újraszámított mutató kiszámításához az ESZT olyan képletet alkalmaz, amely a következő három elemet használja:
- a 2. lépésben az érintett intézményhez rendelt diszkretizált mutató;
  - a maximumfüggvény független változója, amelynek értéke az érintett kockázati mutatóra vagy almutatóra vonatkozó utolsó osztály számának felel meg;
  - a minimumfüggvény független változója, amelynek értéke a szóban forgó kockázati mutatóra vagy almutatóra vonatkozó első osztály számának felel meg.
- 395 A felperes hozzáfért ezekhez az elemekhez. Egyrészt a diszkretizált mutató a 2. lépésben elvégzett, fenti 379. pontban ismertetett művelet eredménye. Másrészt a fenti 394. pontban említett minimum- és maximumfüggvény független változói a megtámadott határozat II. mellékletének 30–34. és 132–136. oldalán, az „Osztály min.” és az „Osztály max.” sorban szerepelnek.
- 396 Következésképpen a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy megértse a 3. lépésben elvégzett műveletet, és így megkapja az újraszámított mutatót.

iv) 4. lépés

- 397 A 4. lépésben az ESZT minden egyes kockázati mutató és almutató esetében kiszámítja az úgynevezett „újraszámított átalakított mutatót”, amelyet $TRI_{ij,n}$ -ként jelölnék.
- 398 E tekintetben a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „4. lépés” című részének 1. pontja minden egyes kockázati mutatóhoz pozitív vagy negatív előjelet rendel hozzá. A pozitív előjelű kockázati mutatóknál a magasabb érték az intézmény nagyobb mértékű kockázatosságát jelzi. A negatív előjelű kockázati mutatóknál a magasabb érték az intézmény kisebb mértékű kockázatosságát jelzi.
- 399 Az előjel alkalmazását követően az ESZT a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „4. lépés” című részének 2. pontjában e célból előírt képletnek megfelelően kiszámítja az újraszámított átalakított mutatókat.
- 400 Az újraszámított átalakított mutató kiszámítására a 3. lépésben kapott újraszámított mutató felhasználásával kerül sor. Így, ha az érintett kockázati mutatóra alkalmazott előjel negatív, az újraszámított átalakított mutató értéke megegyezik az újraszámított mutató értékével. Ezzel szemben, ha a szóban forgó kockázati mutatóra alkalmazott előjel pozitív, az újraszámított mutatót le kell vonni az 1001-es számból, az $1001 - RI_{ij,n}$ képletnek megfelelően.
- 401 Mindenekelőtt, figyelemmel a fenti 400. pontban említett műveletek jellegére, amelyek vagy semmilyen számítást nem igényelnek, vagy pedig egyszerű számításokra korlátozódnak, további adatok felhasználása nélkül, a felperes nem állíthatja, hogy nem rendelkezett elegendő információval az ESZT által végzett említett műveletek ellenőrzéséhez.
- 402 Ezt követően el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a 4. lépésben az ESZT nem fejtette ki azokat az okokat, amelyek miatt szisztematikusan pozitív előjelet alkalmazott a IV. kockázati pillér kockázati mutatóira.

- 403 E tekintetben az ESZT a megtámadott határozat (112) preambulumbekzdésében tisztázta, hogy a negatív vagy pozitív előjel alkalmazása az adott kockázati mutató jellegétől függ. Ezt követően emlékeztetett arra, hogy a pozitív előjelű mutatóknál a magasabb érték az intézmény nagyobb mértékű kockázatosságát jelzi. Így az ESZT a IV. kockázati pillért alkotó valamennyi kockázati mutatóra – az IPS kockázati mutató kivételével – pozitív előjelet alkalmazott, mivel e mutatók magasabb értékei az intézmény nagyobb mértékű kockázatosságát jelezték.
- 404 Ezenkívül a felperes tévesen állítja, hogy nem tudja ellenőrizni a 4. lépésben elvégzett műveleteket, mivel azok a 3. lépés eredményeként kapott értékeken alapulnak, amelyeket nem ismerhet.
- 405 Amint ugyanis a fenti 393–395. pontban kifejtésre került, a felperes maga is kiszámíthatja a rá alkalmazott újrászámított mutatókat, így azt is ellenőrizheti, hogy a 4. lépésben történt átalakításuk eredménye – amely az egyéni adatlapjának az „Osztály értéke (TRI)” oszlopában szerepel – helyes-e.
- 406 Végül a felperes úgy véli, hogy a 4. lépésben az ESZT nem indokolta határozatát az IPS kockázati mutató súlyozását illetően. Az ESZT többek között nem fejtette ki, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének megfelelően milyen módon vette figyelembe a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató relatív súlyát az IPS kockázati mutató alkalmazása céljából. Hasonlóképpen nem fejtette ki azon okokat, amelyek miatt az intézményeket három osztályba sorolta, amelyek miatt ezen osztályok közül kettőhöz a 7/9 és az 5/9 kiigazítási tényezőt rendelte hozzá, azokat a kritériumokat, amelyek alapján az intézményeket az említett osztályokba sorolta, valamint azon okokat, amelyek miatt a felperest e konkrét osztályok egyikébe sorolta be.
- 407 E tekintetben rá kell mutatni egyrészt arra, hogy az ESZT a megtámadott határozat (114) preambulumbekzdésében kifejtette, hogy még ha a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján köteles is arra, hogy az ott szereplő kockázati mutatók alapján súlyozza az IPS kockázati mutatót, biztosítania kell, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása keretében még a legkockázatosabb profillal rendelkező intézmények is részesülhessenek az IPS-hez tartozásuk előnyeiből. Ebből a szempontból az ESZT a megtámadott határozat (114)–(116) preambulumbekzdésében és e határozat III. mellékletének 131. pontjában jelezte, hogy e cél elérése érdekében három osztályt hozott létre az IPS kockázati mutató súlyozása céljából, és a legalacsonyabb kockázati profillal rendelkező intézményeket a harmadik osztályba sorolta, amelynek tekintetében e mutató semmilyen kiigazítását nem irányozta elő. Az említett magyarázatokból az is következik, hogy az ESZT ugyanezen logikát követve az átlagos kockázati profillal rendelkező intézményeket, illetve a legmagasabb kockázati profillal rendelkező intézményeket a második, illetve az első osztályba sorolta, és azokra az említett kockázati mutató tekintetében 7/9, illetve 5/9 kiigazítási tényezőt alkalmazott.
- 408 Ez utóbbi tekintetben az ESZT a megtámadott határozat III. mellékletének 131. pontjában hozzátette, hogy a fenti 407. pontban említett kiigazítási tényezők alkalmazásával még a legmagasabb kockázati profillal rendelkező intézmények is részesülnek azon maximális előny több mint 50%-ában, amelyre az előzetes hozzájárulások kiszámítását illetően az IPS-hez tartozásuk miatt szert tehetnek.
- 409 E magyarázatok lehetővé teszik a felperes számára, hogy megértse azokat az okokat, amelyek az ESZT-t az IPS kockázati mutató súlyozása során vezérelték, a Törvényszék számára pedig azt, hogy gyakorolja a bírósági felülvizsgálatot.

410 Másrészt azon okokat illetően, amelyek miatt a felperest az IPS kockázati mutató tekintetében egy adott osztályba sorolták, elegendő megállapítani, hogy a megtámadott határozat (115) preambulumbekzdésében az ESZT kifejtette, hogy az érintett intézményeket a IV. kockázati pillér kilenc kockázati almutatója újraszámított átalakított mutatóinak azonosan súlyozott számtani átlaga alapján sorolta be.

411 Ez az indokolás elegendő, így a felperes érvelésének nem lehet helyt adni.

v) 5. lépés

412 Az 5. lépésben az ESZT a következő műveleteket végzi el.

413 Először is az ESZT az egyes j kockázati pillérekben belül súlyozott számtani átlag számításával aggregálja az i kockázati mutatókat a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „5. lépés” című részének 1. pontjában e célra előírt képlet alkalmazásával.

414 Ezt a képletet egyrészt az adott kockázati pilléren belül az érintett kockázati mutató – w_{ij} -ként jelölt – súlyozása, másrészt pedig az újraszámított átalakított mutató alapján kell megoldani. Márpedig ez a súlyozás nemcsak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (2)–(4) bekezdésében szerepel, hanem a felperes egyéni adatlapján és a megtámadott határozat II. mellékletének 5. oldalán is. Ezenkívül az újraszámított átalakított mutató a 4. lépésben került meghatározásra.

415 E körülmények között a felperes nem állíthatja, hogy nem fért hozzá az említett képlet megoldásához szükséges adatokhoz.

416 Másodszor az ESZT annak érdekében, hogy megkapja a – CI_n -ként jelölt – „összesített mutatót”, súlyozott mértani átlagként aggregálja a j kockázati pilléreket a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „5. lépés” című részének 2. pontjában e célra előírt képlet alkalmazásával.

417 Ezt a képletet a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében előírt kockázati pillérek – w_j -ként jelölt – súlyozása, valamint az egyes kockázati pillérekben belül a kockázati mutatók összesítése alapján, a fenti 413. és 414. pontban előírt művelet során kapott értékek alapján kell megoldani. Ez utóbbi értékeket a felperes egyéni adatlapján közli a felperessel.

418 Harmadszor, az ESZT kiigazítja a CI_n összesített mutatót a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „5. lépés” című részének 3. pontjában e célra előírt képlet – vagyis az $1000 - CI_n$ – alkalmazásával, annak érdekében, hogy megkapja a – FCI_n -ként jelölt – „végleges összesített mutatót”. Következésképpen a magasabb kockázati profillal rendelkező intézmények magasabb végleges összesített mutatót kapnak.

419 Ebben az összefüggésben a felperes azt állítja, hogy az 5. lépés keretében az ESZT-nek ki kellett volna fejtenie egyrészt a kockázati mutatók egyes kockázati pillérekben belüli aggregálására irányuló eljárást, figyelembe véve többek között a mutatók 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkében előírt relatív súlyozását, és kifejtve, hogy hogyan jutott el az említett mutatók aggregálásához, másrészt pedig azt, hogy hogyan kapta meg az összesített mutatót. Ez annál is inkább így van, mivel a 2021. évi hozzájárulási időszak során ugyanezen mutatók közül néhányat az ESZT nem alkalmazott, és azok súlyát következtetésképpen el kellett osztani.

- 420 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 412–418. pontból kitűnik – a kockázati mutatók aggregálásának folyamata a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „5. lépés” című részének 1–3. pontjában előírt képleteken alapul.
- 421 Továbbá ugyanezen pontokból következik, hogy a felperes rendelkezett az említett képletek megoldásához szükséges valamennyi információval.
- 422 Végül az ESZT a megtámadott határozat (94) preambulumbekzdésében kifejtette, hogy mivel bizonyos kockázati mutatókat a 2021. évi hozzájárulási időszak során nem alkalmaztak, a rendelkezésre álló kockázati mutatók súlyát arányosan újraszámították, hogy azok súlyozásának összege elérje a 100%-ot, mivel a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikkének (1) bekezdése ilyen újraszámítást ír elő.
- 423 A fentiekre tekintettel a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy megértse az 5. lépésben előírt és az ESZT által elvégzett műveleteket.

vi) 6. lépés

- 424 A 6. lépésben az ESZT a következő két műveletet végzi el.
- 425 Először is az ESZT kiszámítja az – $\tilde{R}_n$ -val jelölt – kockázatkiigazítási szorzót oly módon, hogy egy 0,8 és 1,5 közötti tartomány tekintetében a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „6. lépés” című részének 1. pontjában előírt képletnek megfelelően újraszámítja az 5. lépés eredményeként kapott végleges összesített mutatót.
- 426 E képlet megoldása érdekében az ESZT három adattípusra támaszkodik, nevezetesen:
- az érintett intézmény végleges összesített mutatójára;
  - a végleges összesített mutató minimumfüggvényének – $\min FCI_n$ -ként jelölt – független változójára, amely e mutató minimális értékének felel meg az ESZA-hoz hozzájáruló összes olyan intézmény esetében, amelyre vonatkozóan ez a mutató kiszámításra kerül;
  - a végleges összesített mutató maximumfüggvényének – $\max FCI_n$ -ként jelölt – független változójára, amely ugyanezen mutató maximális értékének felel meg az említett intézmények esetében.
- 427 Az érintett intézmény végleges összesített mutatója az 5. lépésből következik. Ezenkívül a fenti 426. pontban említett minimum- és maximumfüggvény olyan adat, amely minden olyan intézmény esetében azonos, amelynek az alapvető éves hozzájárulását a kockázati profiljának megfelelően kiigazítják. Ezek az adatok szerepelnek az egyes intézmények egyéni adatlapján, valamint a megtámadott határozat II. mellékletének 4. oldalán, az ott szereplő táblázat „k”, illetve „l” című negyedik és ötödik oszlopában. Következésképpen a felperes hozzáfért a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „6. lépés” című részének 1. pontjában előírt képlet megoldásához szükséges adatokhoz.
- 428 Második lépésként az ESZT a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „6. lépés” című részének 2. pontjában szereplő képlet szerint kiszámítja az érintett intézmény – C_n -ként jelölt – végleges hozzájárulását.

- 429 Ezt a számítást a következő öt adat alapján végzik el:
- a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „6. lépés” című részének 2. pontjának megfelelően kiigazított éves célszint, jelölése: „Target”;
  - az adott intézménynek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke szerint kiigazított nettó kötelezettségei, amelyek az alapvető éves hozzájárulás számlálóját képezik, jelölése: B_n ;
  - az összes érintett intézmény kockázattal kiigazított alapvető éves hozzájárulásainak összege, jelölése: $\sum_{p=1}^N (B_p * \tilde{R}_p)$;
  - az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált nettó kötelezettségei, amelyek az alapvető éves hozzájárulás nevezőjét képezik, jelölése: $\sum_{q=1}^N B_q$;
  - az adott intézmény kockázatkiigazítási szorzója.
- 430 A felperesnek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke szerint kiigazított nettó kötelezettségeit és kockázatkiigazítási szorzóját, valamint az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált nettó kötelezettségeit a felperes egyéni adatlapján közzétették a felperessel. Egyébiránt a megtámadott határozat II. melléklete a 4. oldalon – az ott szereplő táblázat „h” című első oszlopában – feltüntette a kiigazított éves célszintet, valamint az összes érintett intézmény kockázattal kiigazított alapvető éves hozzájárulásának összegét, amely ugyanezen táblázat „j” című harmadik oszlopában szerepelt.
- 431 Végül az ESZT a megtámadott határozat (118)–(121) preambulumbekkezdésében további magyarázatokkal szolgált a 6. lépésre vonatkozóan.
- 432 E körülmények között a felperes elegendő információval rendelkezett ahhoz, hogy megértse a 6. lépés számításait.
- 433 Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes érvelése.
- 434 Ami a kockázatkiigazítási szorzónak a fenti 425. és 426. pontban említett 6. lépésben történő kiszámítását illeti, a felperes tévesen állítja, hogy az összes intézmény végleges összesített mutatói közzétételének hiányában nem tudhatja, hogy a végleges összesített mutatók fenti 426. pontban említett minimum- és maximumfüggvényei független változóinak értékei nem a kockázatkiigazítási szorzók eltorzításához vezető kivételt jelentenek-e.
- 435 E tekintetben a fenti 263. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az indokolási kötelezettség nem követeli meg, hogy a felperes hozzáférjen minden olyan adathoz, amely lehetővé teszi számára az előzetes hozzájárulása kiszámítása pontosságának ellenőrzését. Azon elemek között, amelyeket az ESZT ily módon nem köteles közölni a felperessel, szerepelnek valamennyi intézmény végleges összesített mutatói is. Ezek értékei ugyanis az érintett intézmények gazdasági helyzetére, és különösen az általuk a piacokon viselt kockázat szintjére vonatkozó információkat jelenthetnek, mivel a magasabb kockázati profilú intézmények magasabb végleges összesített mutatót kapnak. E körülmények között az ESZT jogosan vélhette úgy, hogy az összes intézmény végleges összesített mutatóinak hozzáférhetővé tétele sértené az érintett intézmények üzleti titkainak védelmére vonatkozó kötelezettségét. Következésképpen a

fenti 265. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében az ESZT által a megtámadott határozat (118) preambulumbekzdésében nyújtott magyarázatok, valamint az egyéni adatlap révén és az e határozat II. mellékletének 4. oldalán közölt adatok elegendőnek tekinthetők.

- 436 Hasonlóképpen, a felperes a végleges hozzájárulás 6. lépésben történő, a fenti 428. és 429. pontban említett kiszámítását illetően nem állíthatja, hogy az e számításához használt képletnek a megtámadott határozatban történő megismétlése és különböző összetevőinek magyarázata ellenére az ESZT nem fejt ki, hogy a felperest illetően hogyan jutott el a számítás egyéni adatlapon feltüntetett eredményéhez.
- 437 Egyrészt, amint az a megtámadott határozat (119)–(121) preambulumbekzdéséből kitűnik, a felperes végleges hozzájárulását a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „6. lépés” című részének 2. pontjában kifejtett képlet alapján számították ki. Másrészt, amint az a fenti 430. pontban megállapításra került, a felperes az egyéni adatlapján, valamint a megtámadott határozat II. mellékletének 4. oldalán szereplő táblázat „h” és „j” oszlopában megtalálhatta az e képlet megoldásához szükséges adatokat.
- 438 A fentiekből következik, hogy egyrészt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletében előírt képletek, másrészt pedig a megtámadott határozat I. és II. mellékletében szereplő adatok felhasználásával a felperes lépésről lépésre ténylegesen ellenőrizni tudja előzetes hozzájárulásának az ESZT általi kiszámítását.
- 439 Következésképpen a második jogalap ötödik részének harmadik kifogását el kell utasítani.

h) A közzé nem tett közbenső határozatok létezésére vonatkozó hetedik részből

- 440 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel az ESZT közbenső határozatokat fogadott el, amelyeket nem tettek közzé, és amelyeket nem közöltek vele.
- 441 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 442 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatban szereplő indokolást elégtelennek kell tekinteni, amennyiben ez az indokolás bizonyos olyan elemeket illetően, amelyek tekintetében az ESZT-nek indokolással kell szolgálnia, kizárólag olyan más jogi aktusokon, például közbenső határozatokon alapul, amelyeket az ESZT az említett hozzájárulások megállapítása bizonyos vonatkozásainak pontosítása, illetve egyes esetekben kiegészítése érdekében fogadott el, amelyeket azonban nem tettek közzé és más módon sem hoztak az intézmények tudomására (lásd: 2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 194. és 199. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 171. és 176. pont).
- 443 A jelen ügyben az ESZT a Törvényszék 2022. november 9-i bizonyításvételre intézkedésére válaszul benyújtotta a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások kiszámítása szempontjából releváns közbenső határozatokat. E határozatok, amelyek nem bizalmas változatát ezt követően közölték a felperessel, többek között belső álláspontokat tartalmaznak, amelyeket az előzetes hozzájárulások kiszámítási folyamatában útmutatás nyújtása céljából intéztek az ESZT személyi állományához.

- 444 Ugyanakkor, amint az a megtámadott határozatnak a fenti 5–18. pontban szereplő összefoglalásából kitűnik, e határozat tartalmaz indokolást a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározását illetően.
- 445 Ezenkívül a felperes nem jelölt meg egyetlen olyan, a közbenső határozatokban szereplő elemet sem, amelyet maga a megtámadott határozat nem vett át, és amelyet a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározása céljából figyelembe vettek volna.
- 446 Következésképpen semmi nem utal arra, hogy a közbenső határozatok létezése bármilyen hatással lett volna a felperes számára annak érdekében rendelkezésére álló információk terjedelmére, hogy ellenőrizhesse az előzetes hozzájárulása megállapításának jogszerűségét, és azt az uniós bíróság előtt vitathassa. Közelebbről, amint az a második jogalap első–hatodik részének vizsgálatából kitűnik, a felperes – az éves célszint meghatározásának kivételével – kizárólag a megtámadott határozat alapján megérthette az előzetes hozzájárulás kiszámításának valamennyi elemét.
- 447 Ennélfogva a megtámadott határozat különbözik az ESZT előzetes hozzájárulásokat megállapító azon határozatától, amely a 2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet (T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823) és a 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet (T-365/16, EU:T:2019:824) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte. Ez utóbbi határozat ugyanis nem tartalmazott többek között a IV. kockázati pillér meghatározásával kapcsolatos információkat, mivel ezek az információk csak az ezen ügyekben szóban forgó közbenső határozatokban szerepeltek (2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 195. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 172. pont).
- 448 Végül a felperes nem fejtette ki, hogy – a fenti 444–446. pontban szereplő megfontolásokra figyelemmel – a közbenső határozatok közzététele hogyan tette volna lehetővé számára, hogy jobb feltételek mellett gyakorolja jogait az uniós bíróságok előtt, sem azt, hogy az ilyen közzététel hogyan tette volna lehetővé ez utóbbiak számára a felülvizsgálat hatékonyabb gyakorlását.
- 449 E körülmények között pusztán a közbenső határozatok közzétételenek vagy közlésének hiánya önmagában nem jelenti azt, hogy a megtámadott határozat indokolása hiányos lenne.
- 450 A fentiekre tekintettel a második jogalap hetedik részét el kell utasítani.

i) A második jogalpra vonatkozó következtetés

- 451 A fentiekre tekintettel a második jogalap harmadik részének helyt kell adni. E jogalap többi részét el kell utasítani.

3. A harmadik, a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megtámadott határozat ellenőrizhetetlensége miatti megsértésére alapított jogalapról

- 452 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat megsértette a hatékony bírói jogvédelem elvét, mivel gyakorlatilag lehetetlen a megtámadott határozat bírósági felülvizsgálata. Egyrészt sem a Törvényszék, sem a felperes nem rendelkezik a felperestől eltérő intézményekre vonatkozó adatokkal, noha ezek az adatok szükségesek a felperes által fizetett előzetes hozzájárulás kiszámításának ellenőrzéséhez. Másrészt, még ha a Törvényszék hozzáférést is kapna a szóban forgó adatokhoz, azokat nem tudná felhasználni annak érdekében, hogy a 2015/63

felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének megfelelően kövesse a számítás különböző lépéseit, mivel nem rendelkezik az ESZT által az előzetes hozzájárulások kiszámításához használt szoftverrel.

453 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

454 Amint az a fenti 43. pontban megállapításra került, a Bizottságnak és a Tanácsnak a feladata volt, hogy az előzetes hozzájárulások kiszámítása rendszerének a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelettel és a 2015/81 végrehajtási rendelettel történő létrehozása során az üzleti titok tiszteletben tartását összeegyeztessék a hatékony bírói jogvédelem elvével oly módon, hogy az e titok körébe tartozó adatokat ne lehessen közölni az érintettekkel, és azok ne szerepelhessenek többek között az előzetes hozzájárulások összegét megállapító határozatok indokolásában.

455 Egyébiránt az ESZT az EUMSZ 339. cikk és a 806/2014 rendelet 88. cikke alapján is köteles volt biztosítani, hogy a megtámadott határozat közlése során ne adjon át az intézményeknek az üzleti titok körébe tartozó adatokat.

456 Mindemellett az uniós bíróság feladata, hogy megvizsgálja az ESZT által az említett hozzájárulások kiszámításához felhasznált adatok közlésének megtagadása érdekében hivatkozott indokok megalapozottságát, amint az a fenti 48. pontban megállapításra került.

457 A jelen ügyben a fenti 292–302. pontban elvégzett vizsgálatból az következik, hogy az ESZT megalapozottan tagadta meg a többi intézményre vonatkozó egyedi adatok felperessel való közlését.

458 Ezenkívül a fenti 54. pontban felidézettekkel azonos okok miatt el kell utasítani azt az érvet, amely szerint az, hogy az ESZT szoftvert használ az előzetes hozzájárulások kiszámításához, megakadályozza a későbbi bírósági felülvizsgálatot.

459 E körülmények között a harmadik jogalapot el kell utasítani.

4. A hatodik, az elsődleges és a másodlagos jog több rendelkezésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy az IPS kockázati mutató tekintetében szorzót alkalmaztak a felperesre

460 A hatodik jogalap négy részre oszlik.

a) Az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének és a 2014/59 rendelet 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának megsértésére alapított első részről

461 A felperes emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozat az IPS kockázati mutatót illetően [bizalmas] mértékű kiigazítási tényezőt alkalmazott rá. Márpedig e tényező alkalmazása nem felel meg az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdése és a 2014/59 rendelet 103. cikke (7) bekezdése h) pontja követelményeinek. Az IPS ugyanis, amelynek a felperes a tagja, azonos módon véd minden olyan intézményt, amely ahhoz tartozik, így az ezen intézmények között az IPS kockázati mutató tekintetében történő különbségtétel ellentétes e rendelkezések szövegével és szellemével.

462 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

- 463 Egyrészt, amint az a fenti 132. és 139. pontból kitűnik, a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének vagy az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének szövegében semmi nem tiltotta meg a Bizottságnak, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében előírja, hogy az ESZT-nek az IPS kockázati mutató alkalmazása során figyelembe kell vennie a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanalhatóság” kockázati mutató relatív súlyát.
- 464 Másrészt a megtámadott határozat (114)–(116) preambulumbekzdéséből és e határozat III. mellékletének 131. pontjából az következik, hogy az ESZT eleget tett a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdéséből eredő kötelezettségeinek, amely rendelkezés jogellenességét egyébiránt nem bizonyították.
- 465 Következésképpen a hatodik jogalap első részét el kell utasítani.

b) A Charta 16. cikkének és az arányosság elvének megsértésére vonatkozó második részről

- 466 A felperes azt állítja, hogy az IPS kockázati mutatót illetően a *[bizalmas]* besorolása, és ennél fogva a *[bizalmas]* kiigazítási tényező hozzárendelése – amely *[bizalmas]* hatással járt – aránytalan, és sérti a Charta 16. cikkében rögzített vállalkozás szabadságát, valamint a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében rögzített arányosság elvét.
- 467 Az IPS kockázati mutató tekintetében ilyen kiigazítási tényező hozzárendelése nyilvánvalóan indokolatlan és önkényes, mivel a felperes megfelelő tőkebázissal és pozitív kockázati profillal rendelkezik, így a szanalásának valószínűsége csekély. Ez kitűnik többek között a felperes kockázati mutatókra vonatkozó saját elemzése eredményeinek, valamint az EKB 2019-ben rendelkezésre álló információkon alapuló statisztikáinak az olvasatából.
- 468 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 469 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperes csupán hivatkozik a Charta 16. cikkében biztosított vállalkozás szabadságának és az arányosság elvének a megsértésére, anélkül hogy célzott érvelést adna elő ezen elvekre vonatkozóan.
- 470 A fenti 217. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a felperes kifogásait tehát el kell utasítani, amennyiben azok ezen elvek megsértésére vonatkoznak.
- 471 Egyébiránt, amennyiben a felperes érvelését úgy kell értelmezni, hogy valójában azt állítja, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az IPS kockázati mutató tekintetében *[bizalmas]* rendelt hozzá, a következőket kell megállapítani.
- 472 Ami az IPS kockázati mutatót illeti, az ESZT és a Bizottság kifejtette, hogy egy, a felpereshez hasonló nagy és összetett mérleggel rendelkező intézmény csődje – egy kisebb és egyszerűbb mérleggel rendelkező intézmény csődjével ellentétben – teljes mértékben kimerítheti az IPS forrásait. Következésképpen azt a kockázatot, hogy a felperesnek igénybe kell vennie az ESZA-t, nem feltétlenül fedezi az IPS-hez való tartozása. Márpedig a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat ezen állítás vitatására.
- 473 Ezenkívül a felperes nem támaszkodhat a kockázati mutatókra vonatkozó saját elemzésére vagy az EKB statisztikáira annak érdekében, hogy vitassa az IPS kockázati mutató ESZT általi értékelését.

- 474 Egyrészt ez az elemzés és e statisztikák nem vonatkoznak az összes olyan intézményre, amelynek adatait a felperes IPS kockázati mutatójának kiszámítása céljára figyelembe vették. A felperes ugyanis saját elemzésében csak hat másik német intézménnyel hasonlítja össze magát. Ezzel szemben, amint az a megtámadott határozat II. mellékletéből kitűnik, az ESZT 1627 intézmény adatait vette figyelembe annak érdekében, hogy kialakítsa az IPS kockázati mutatóra vonatkozó, uniós alapú osztályokat, és 776 intézmény adatait annak érdekében, hogy kialakítsa az IPS kockázati mutatóra vonatkozó, nemzeti alapú osztályokat.
- 475 Ugyanez vonatkozik az EKB statisztikáira is. Ez utóbbiak csak 113 intézményre, vagyis azon intézmények töredékére vonatkoznak, amelyek adatait az ESZT az IPS kockázati mutatóra vonatkozó osztályok kialakításához figyelembe vette.
- 476 Másrészt a felperes saját elemzése és az EKB statisztikái olyan tényezőkre vonatkoznak, amelyek az IPS kockázati mutató súlyozása szempontjából nem relevánsak.
- 477 A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdése értelmében ugyanis az ESZT-nek az IPS kockázati mutató súlyozása során figyelembe kell vennie az érintett intézményre alkalmazandó, az e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontja szerinti „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót.
- 478 Márpedig sem a felperes kockázati mutatókra vonatkozó saját elemzésében szereplő különböző tényezők, vagyis az elsődleges alapvető tőkemegfelelési mutató, a teljestőke-megfelelési mutató, az alapvetőtőke-megfelelési mutató, a nemteljesítő hitelek aránya (non-performing loan [NPL] ratio), a fedezeti mutató, az átstrukturálási (forbearance) arány és a nemteljesítő kitétségek (non-performing exposures [NPE]) aránya, sem az EKB statisztikáiban szereplő tényezők, vagyis a teljestőke-megfelelési mutató, az elsődleges alapvető tőkemegfelelési mutató és a tőkeáttételi mutató nem szerepel sem a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdésében, sem e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontjában.
- 479 Ennélfogva a hatodik jogalap második részét el kell utasítani.

c) A Charta 20. cikkének és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó harmadik részből

- 480 A felperes azzal érvel, hogy az IPS kockázati mutató tekintetében a *[bizalmas]* kiigazítási tényező rá történő alkalmazása indokolatlan eltérő bánásmódot eredményez azon intézményekkel szemben, amelyek az IPS kockázati mutató tekintetében *[bizalmas]* kapnak, így a megtámadott határozat sérti a Charta 20. cikkét és az egyenlő bánásmód elvét.
- 481 Közelebbről, az IPS-ben való tagság olyan körülmény, amely az összes érintett intézményt összehasonlíthatóvá teszi, és nincs olyan objektív kritérium, amely igazolhatná a valamely IPS-hez tartozó különböző intézmények közötti eltérő bánásmódot. A „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató nem megfelelő kritérium, amint az az ötödik jogalap keretében kifejtésre került.
- 482 Ezenkívül a *[bizalmas]* kiigazítási tényező felperesre történő alkalmazása a felperes csődjének, szanálásának és az ESZA igénybevételeének valószínűségére tekintettel nyilvánvalóan nem megfelelő különbségtételt jelent.

- 483 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 484 Egyrészt, amint az a fenti 160–163. pontban megállapításra került, a felperes nem állíthatja, hogy a valamely IPS-hez tartozó valamennyi intézmény összehasonlítható helyzetben van.
- 485 Másrészt, amint az a fenti 165. pontban megállapításra került, az IPS kockázati mutatónak a valamely IPS-hez tartozó különböző intézmények közötti súlyozásához használt „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatóra vonatkozó elemek objektív kritériumoknak minősülnek, amelyek ezenkívül összhangban állnak az ESZM egyik céljával, vagyis azzal, hogy az intézményeket arra ösztönözzék, hogy kevésbé kockázatos modellben működjenek.
- 486 A fenti 159. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a hatodik jogalap harmadik részét tehát el kell utasítani.

d) A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó negyedik részről

- 487 A negyedik rész két kifogásra oszlik.

1) Az első kifogásról, amennyiben az ESZT nem indokolta megfelelően a megtámadott határozatot

- 488 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatban az ESZT nem fejt ki a jogilag megkövetelt módon egyrészt azokat az okokat, amelyek miatt megfelelő az IPI kockázati mutató súlyozásához – például kettő vagy öt osztály helyett – három osztályt létrehozni, másrészt pedig azt, hogy az első osztály kiigazítási tényezőjének miért kell 5/9-nek, a második osztály kiigazítási tényezőjének pedig 7/9-nek lennie annak érdekében, hogy „az intézmények kockázatosságának mértékével összefüggő további tényezők alapján diverzifikálják az [IPS-hez] való tartozás hatásait”.
- 489 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 490 Meg kell állapítani, hogy a felperes lényegében megismétli azon érvek egy részét, amelyekre a második jogalap ötödik része harmadik kifogásának alátámasztása érdekében a 4. lépést illetően hivatkozott.
- 491 Ennélfogva a fenti 407–409. pontban kifejtettekkel azonos okokból a hatodik jogalap negyedik részének első kifogását el kell utasítani.

2) A második kifogásról, amennyiben az ESZT megsértette a vizsgálati kötelezettségét

- 492 A felperes azt állítja, hogy az ESZT azáltal, hogy öt az IPS kockázati mutató tekintetében a *[bizalmas]* osztályba sorolta, elmulasztotta az összes releváns tény teljes körű, gondos és pártatlan módon történő figyelembevételét. Nem vizsgálta meg ugyanis, hogy az azon IPS által biztosított védelem, amelynek a felperes a tagja, hogyan válik a tagjai előnyére. Hasonlóképpen nem vizsgálta meg, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdése igazolhatja-e – és ha igen, milyen mértékben – osztály létrehozását és a kockázaton alapuló különbségtételt azon IPS többi tagjához képest, amelyhez a felperes tartozik. Ugyanez vonatkozik arra is, hogy a felperes kockázati profilja és az ügy egyéb körülményei indokolnak-e a felperesre nézve kedvezőbb besorolást, és ha igen, milyen mértékben.

- 493 Ebben az összefüggésben az ESZT értékelési hibákat is elkövetett. Az osztályokba sorolási folyamat ugyanis téves eredményekhez vezet, különösen a valamely IPS-hez tartozó két intézmény egyesülése esetén. Ilyen esetben a többi intézmény osztályba sorolása azért módosulna, mert kevesebb intézményt kellene elosztani a különböző osztályok között, míg a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének (7) bekezdésében említett, az IPS kockázati mutató elismerése szempontjából meghatározó kritériumok változatlanok maradnának.
- 494 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 495 A Charta 41. cikke által rögzített megfelelő ügyintézés elve arra vonatkozó kötelezettséget állapít meg az uniós intézmények és szervek számára, hogy gondosan és pártatlanul megvizsgálják az adott ügy összes releváns körülményét (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2009. szeptember 23-i Észtország kontra Bizottság ítélet, T-263/07, EU:T:2009:351, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 496 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy az ESZT az IPS kockázati mutató súlyozása céljából kizárólag a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdésében felsorolt elemeket, vagyis az e felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontja szerinti „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót veheti figyelembe.
- 497 Másodsor, az ESZT köteles az IPS kockázati mutatót az intézmények által a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének megfelelően megküldött adatok alapján kiszámítani.
- 498 E körülmények között nem róható fel az ESZT-nek, hogy a felperes előzetes hozzájárulásának kiszámítása céljára nem vette figyelembe a felperes által hivatkozott, a fenti 492. pontban említettekhez hasonló olyan tényezőket, amelyek nem szerepelnek a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdésében vagy 14. cikkében.
- 499 Harmadszor, el kell utasítani az arra alapított kifogást, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az IPS kockázati mutató súlyozása céljára kialakította az osztályokat.
- 500 Mindenekelőtt a fenti 159–165. pontból következik, hogy az ESZT a különböző intézmények kockázati profiljának az előzetes hozzájárulásuk kiszámítása céljából történő értékelése érdekében különbséget tehet valamely IPS tagjai között.
- 501 Ezt követően, amint az az ötödik jogalap fenti vizsgálatából kitűnik, az ESZT alkalmazhatta ezt a különbségtételt a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikkének (4) bekezdésében foglalt kritérium alapján, amely szerint az ESZT az IPS kockázati mutatót a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató alapján súlyozza.
- 502 Végül a felperes nem terjesztett a Törvényszék elé egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem, amely e kritérium alkalmazásának vitatására irányulna.
- 503 Negyedszer, amint azt az ESZT lényegében kifejtette – anélkül, hogy azt a felperes vitatta volna –, ha egy IPS-hez tartozó két intézmény egyesül, e körülmény az IPS kockázati mutató súlyozása érdekében osztályokba sorolandó intézmények számának csökkenését vonja maga után, és ezt a

tényezőt automatikusan figyelembe veszik ez utóbbi kockázati mutató végső kiszámítása során, feltéve hogy erre az egyesülésre a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkében említett referenciaév vége előtt került sor.

504 Ennélfogva a hatodik jogalap negyedik részét el kell utasítani.

e) A hatodik jogalapra vonatkozó következtetés

505 A fentiekre tekintettel a hatodik jogalapot el kell utasítani.

5. A nyolcadik, a Charta 16. és 52. cikkének a kockázatkiigazítási szorzó nem megfelelő jellegéből adódó megsértésére alapított jogalapról

506 A felperes azt állítja, hogy a rá alkalmazott kockázatkiigazítási szorzók – vagyis az előzetes hozzájárulásának uniós alapon történő kiszámítása során rá alkalmazott szorzó, valamint az e hozzájárulás nemzeti alapon történő kiszámítása során rá alkalmazott szorzó – nem felelnek meg kockázati profiljának, így a megtámadott határozat sérti a Charta 16. cikkét, valamint az arányosságnak a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében rögzített elvét.

507 A felperes különösen arra hivatkozik, hogy megfelelő tőkebázissal és pozitív kockázati profillal rendelkezik. Így a szanálásának valószínűsége csekély. Ez kitűnik többek között a felperes saját elemzése eredményeinek, valamint az EKB 2019-ben rendelkezésre álló információkon alapuló statisztikáinak az olvasatából.

508 Ezenfelül, ami az IPS kockázati mutatót illeti, az ESZT semmilyen objektív indokot nem közölt a felperessel annak igazolására, hogy az azon IPS által nyújtott teljes körű védelem ellenére, amelyhez a felperes tartozik, a felperest a *[bizalmas]* osztályba sorolta. Ez *[bizalmas]* előzetes hozzájáruláshoz vezet, így a megtámadott határozat sérti a Charta 16. cikkét, az arányosság elvét és a Charta 20. cikkét.

509 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.

510 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperes csupán hivatkozik a Charta 16. és 20. cikkében rögzített elveknek és az arányosság elvének a megsértésére, anélkül hogy bármilyen célzott érvelést adna elő ezen elvekre vonatkozóan.

511 A fenti 217. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a felperes érvelését tehát el kell utasítani, amennyiben az az említett elvek megsértésére vonatkozik.

512 Egyébiránt és mindenestre, amennyiben ezt az érvelését úgy kell értelmezni, hogy a felperes valójában azt állítja, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a kockázatkiigazítási szorzóit kiszámította, a következőket kell megállapítani.

513 Elsősorban, ami az arra alapított kifogást illeti, hogy az ESZT az IPS kockázati mutató tekintetében téves osztályba sorolta a felperest, azt a fenti 500–502. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt el kell utasítani.

- 514 Másodsorban, a felperes nem támaszkodhat a kockázati mutatókra vonatkozó saját elemzésére annak érdekében, hogy a kockázatküigazítási szorzói kiszámítását vitassa. Egyrészt a megtámadott határozat (112) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy az ESZT az előzetes hozzájárulások kiszámításához tizenhat kockázati mutatót vett figyelembe. Márpedig a felperes elemzése e tizenhat mutató közül csak az egyikre, tudniillik az elsődleges alapvető tőke megfelelési mutatóra vonatkozik. Másrészt a felperes ebben az elemzésben hat másik német intézménnyel hasonlítja össze magát. Ezzel szemben, amint az a megtámadott határozat II. mellékletéből következik, az ESZT 1627 intézmény adatait vette figyelembe a felperes előzetes hozzájárulásának uniós alapon történő kiszámítása érdekében, és 776 intézmény adatait e hozzájárulás nemzeti alapon történő kiszámítása érdekében.
- 515 Hasonlóképpen, a felperes nem támaszkodhat az EKB statisztikáira a kockázatküigazítási szorzói kiszámításának vitatása érdekében. Egyrészt e statisztikák az ESZT által az előzetes hozzájárulások kiszámításához figyelembe vett tizenhat kockázati mutató közül csak kettőre, tudniillik az „elsődleges alapvető tőke megfelelési mutatóra” és a tőkeáttételi mutatóra vonatkoznak. Másrészt az említett statisztikák csak 113 intézményre, vagyis azon intézmények töredékére vonatkoznak, amelyek adatait az ESZT e számításához figyelembe vette.
- 516 A fentiekre tekintettel a nyolcadik jogalapot el kell utasítani.

6. A kilencedik, a Charta 16., 20., 41. és 52. cikkének nyilvánvaló értékelési hibák miatti megsértésére alapított jogalapról

- 517 A felperes azt állítja, hogy az ESZT megsértette mérlegelési jogkörét, és ennél fogva megsértette a Charta 16., 20. és 41. cikkét, valamint a Charta 52. cikkében rögzített arányosság elvét, mivel az előzetes hozzájárulásának kiszámítása során számos nyilvánvaló értékelési hibát követett el.
- 518 Elsősorban az ESZT nem vette megfelelően figyelembe és nem határozta meg a következőket:
- a 806/2014 rendelet 69. cikkének (2) bekezdésében előírt éves célszint meghatározása során azon hatásokat, amelyeket a prociklikus hozzájárulások gyakorolhatnak az intézmények pénzügyi pozíciójára;
  - a „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitettségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutatót;
  - az IPS kockázati mutatót;
  - egy kockázati pilléren belül a kockázati mutatók súlyozásának újraszámítását bizonyos kockázati mutatók nem alkalmazása esetén.
- 519 Másodsorban, a kockázati mutatók, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet szerinti súlyozások olyan osztályok kialakítását és olyan osztályba sorolást tesznek lehetővé, amely a felperes számára nyilvánvalóan érdemben indokolatlan, aránytalan és hátrányosan megkülönböztető teherhez vezet. Amint az a hetedik jogalap keretében kifejtésre került, e felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete olyan helyzethez vezet, amelyben az első és az utolsó osztály esetében a maximális és minimális értékek tartománya aránytalanul széles, több osztály üres, más osztályokban pedig nyilvánvalóan túl nagy számú intézmény szerepel. E tekintetben az ESZT megsértette a mérlegelési jogkörét, és elmulasztotta elvégezni az előzetes hozzájárulásoknak az egyenlő bánásmód és az arányosság elve által megkövetelt küigazítását.

- 520 Az ESZT vitatja ezt az érvelést.
- 521 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes csupán hivatkozik a Charta 16., 20. és 41. cikkében rögzített elveknek, valamint a Charta 52. cikkében rögzített arányosság elvének a megsértésére, anélkül hogy önálló és célzott érvelést adna elő ezen elvekre vonatkozóan.
- 522 A fenti 217. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel a felperes érvelését tehát el kell utasítani, amennyiben az az említett elvek megsértésére vonatkozik.
- 523 Ezt követően, amennyiben a felperes azt állítja, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibákat követett el az osztályok kialakítása és az intézmények ezen osztályokba való besorolása során, e kifogást nem támasztják alá konkrét érvek. Közelebbről, a felperes nem fejt ki, hogy az ESZT számára biztosított mérlegelési jogkör hogyan kapcsolódik a fenti 518. pontban említett tényezőkhöz, sem pedig azt, hogy az ESZT-nek pontosan milyen módon kellett volna figyelembe vennie e tényezőket.
- 524 Hasonlóképpen, noha a felperes azt rója fel az ESZT-nek, hogy nem végezte el a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. melléklete „2. lépés” című részének 2. pontjában szereplő matematikai képlet alkalmazása eredményeinek az egyenlő bánásmód és az arányosság elvének megfelelően „szükséges egyedi kiigazítását”, a felperes nem fejt ki, hogy milyen jellegű kiigazításokról lenne szó.
- 525 Végül a felperes az osztályba sorolási módszert illetően nem egyértelmű érvelést terjesztett elő. Egyrészt a hetedik jogalap keretében előadott érveire hivatkozva azt rója fel az ESZT-nek, hogy nem ismerte el, hogy a 2. lépés alkalmazása az első és az utolsó osztály tekintetében aránytalanul széles értéktartományhoz vezet, hogy különböző osztályok üresek, és hogy az első osztályok nyilvánvalóan túl nagy számú intézményt tartalmaznak. Kifogásával a felperes így azt sugallja, hogy véleménye szerint az osztályba sorolási módszer nem felel meg magasabb szintű jogi szabályoknak, anélkül azonban, hogy a jelen jogalap keretében jogellenességi kifogást hozna fel. Márpedig az ilyen kifogásra egyértelműen kell hivatkozni annak érdekében, hogy a jogi aktus kibocsátója megvédhesse annak jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2009. január 20-i Sack kontra Bizottság végzés, C-38/08 P, EU:C:2009:21, 21. és 22. pont). Másrészt a felperes azt rója fel az ESZT-nek, hogy ugyanezen okokból megsértette a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet I. mellékletének előírásait. E körülmények között a Törvényszék nem tudja pontosan meghatározni a felperes ezzel kapcsolatos érveinek terjedelmét és megítélni azok megalapozottságát.
- 526 A fentiekre tekintettel a kilencedik joglapot el kell utasítani.

7. A tizenegyedik, a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikkének magasabb szintű normákkal való összeegyeztethetlenségére alapított jogalapról

- 527 Nem vitatott, hogy a felperes a tizenegyedik jogalapra először a válaszban hivatkozott. Ennek ellenére úgy véli, hogy e jogalap elfogadható, mivel olyan ténybeli és jogi elemeken alapul, amelyek a bírósági eljárás során derültek ki. Az annak megértéséhez szükséges információt ugyanis, hogy az éves célszint meghaladja-e a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdésében előírt, a végső célszint 12,5%-ának megfelelő felső határt, az ESZT-nek az ESZA-hoz való 2022. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2022. április 11-i SRB/ES/2022/18 határozata révén hozták a felperes tudomására.

- 528 Az ESZT kéri egyrészt a jelen jogalap elkésettség miatti elfogadhatatlanságának megállapítását, másrészt pedig annak érdemi elutasítását.
- 529 Az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi és ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel, vagy ha valamely korábban közvetlenül vagy közvetve a keresetlevélben kifejtett jogalap kiterjesztésének minősül, és ahhoz szorosan kapcsolódik (lásd ebben az értelemben: 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, EU:T:2020:471, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 530 Márpedig egyrészt nem vitatott, hogy az ESZT a fenti 326. pontban említett tájékoztatóban a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulások meghatározása céljából – 70 és 75 milliárd euró közötti sáv formájában – megjelölte az általa előre jelzett végső célszint összegét. Másrészt a keresetlevélből kitűnik, hogy a felperes a keresetének benyújtása előtt tudomást szerezhetett erről a tájékoztatóról, mivel arra a második jogalapjának alátámasztására hivatkozott érvelése keretében hivatkozott.
- 531 E körülmények között a felperes nem állíthatja, hogy az általa a tizenegyedik jogalap alátámasztására felhozott ténybeli elemek, amelyek e jogalaphoz a válasz szakaszában való előterjesztését indokolnák, a kereset benyújtásakor még nem voltak ismertek számára.
- 532 Ezenkívül a felperes nem állította, hogy a jelen jogalap egy korábban már előadott jogalap kiterjesztésének minősülne.
- 533 E körülmények között a tizenegyedik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 534 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a tizenegyedik jogalap elfogadható, a Törvényszék nem tudná értékelni annak megalapozottságát. Amint ugyanis az a fenti 308–340. pontból kitűnik, a megtámadott határozat indokolása hiányos a 2021. évi hozzájárulási időszak éves célszintjének meghatározását illetően, és azt ezen okból meg kell semmisíteni. Márpedig az indokolás e hiányossága megakadályozza a Törvényszéket abban, hogy megvizsgálja a tizenegyedik jogalap megalapozottságát.

C. Következtetés

- 535 A fentiek összességéből következik, hogy a második jogalap harmadik része megalapozott, míg a jogalap többi részét, valamint az összes többi hivatkozott jogalapot el kell utasítani. Mivel a második jogalap harmadik része önmagában megalapozza a megtámadott határozat megsemmisítését, azt a felperest érintő részében meg kell semmisíteni.

V. Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

- 536 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék a megtámadott határozat megsemmisítése esetén tartsa fenn e határozat joghatásait, amíg annak felváltására nem kerül sor, de legalább az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapos időszakra.
- 537 A felperes a tárgyaláson lényegében jelezte, hogy nem ellenzi ezt a kérelmet, amennyiben a megtámadott határozatot lényeges eljárási szabály megsértése miatt megsemmisítik.

- 538 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében az uniós bíróság, ha szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.
- 539 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a jogbiztonsággal kapcsolatos okokra tekintettel egy ilyen jogi aktus joghatásai fenntarthatók, különösen ha a megsemmisítésének azonnali hatásai súlyosan hátrányos következményeket idéznének elő, és ha a megtámadott jogi aktus jogszerűsége nem a célja vagy a tartalma miatt vitatott, hanem lényeges eljárási hiba miatt (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 175. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 540 A jelen esetben a megtámadott határozatot lényeges eljárási szabályok megsértésével hozták. Ezzel szemben a Törvényszék a jelen eljárásban nem állapított meg olyan hibát, amely e határozat érdemi jogszerűségét érintené.
- 541 Ezenkívül a Bíróság által a 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítéletben (C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 177. pont) kimondottakhoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megsemmisítésének anélkül történő kinyilvánítása, hogy joghatásai fennmaradnának mindaddig, amíg helyébe új jogi aktus nem lép, veszélyeztetheti a 2014/59 irányelv, a 806/2014 rendelet és a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet végrehajtását, amelyek az euróövezet stabilitásához hozzájáruló bankunió lényeges részét képezik.
- 542 E körülmények között a megtámadott határozat joghatásait a felperest érintő részben mindaddig fenn kell tartani, amíg az ESZT új, a felperes ESZA-hoz való, 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának a megállapításáról szóló határozata a jelen ítélet kihirdetésétől számított hat hónapot meg nem haladó észszerű határidőn belül hatályba nem lép.

VI. A költségekről

- 543 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az ESZT pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell őt a saját és a felperes költségeinek viselésére.
- 544 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék az Egységes Szanálási Testületnek (ESZT) az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2021. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló, 2021. április 14-i SRB/ES/2021/22 határozatát a Landesbank Baden-Württembergert érintő részében megsemmisíti.**
- 2) **Az SRB/ES/2021/22 határozat joghatásait a Landesbank Baden-Württembergert érintő részében mindaddig fenn kell tartani, amíg az ESZT új, ezen intézmény Egységes Szanálási Alaphoz való, a 2021. évi hozzájárulási időszakra vonatkozó előzetes hozzájárulásának a megállapításáról szóló határozata a jelen ítélet kihirdetésétől számított hat hónapot meg nem haladó észszerű határidőn belül hatályba nem lép.**
- 3) **Az ESZT saját költségein felül viseli a Landesbank Baden-Württemberg részéről felmerült költségeket.**
- 4) **Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.**

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Kihirdetve Luxembourgban, a 2023. december 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I.	A jogvita előzményei	2
II.	A megtámadott határozat	2
III.	A felek kérelmei	5
IV.	A jogkérdésről	5
A.	A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. és 20. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogásokról	7
1.	A negyedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben e cikkek sértik a hatékony bírói jogvédelem és a jogbiztonság elvét	7
a)	A hatékony bírói jogvédelem elvének állítólagos megsértésére vonatkozó első részről	7
b)	A jogbiztonság elvének állítólagos megsértésére vonatkozó második részről	11
1)	Az első, arra alapított kifogásról, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–9. cikke, valamint I. melléklete nem teszi lehetővé az intézmények számára, hogy előzetesen kiszámítsák az előzetes hozzájárulásukat	11
2)	A második, arra alapított kifogásról, hogy a Bizottság az előzetes hozzájárulások kiszámításának más módszerét is megállapíthatta volna	17
3)	A 2016/1011 rendelet 12. cikkének megsértésére alapított harmadik kifogásról	19
c)	A negyedik jogalapra vonatkozó következtetés	19
2.	Az ötödik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdésének második albekezdésével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben e rendelkezés több magasabb szintű normát sért	19
a)	A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdésének h) pontjával és az 575/2013 rendelet 113. cikkének (7) bekezdésével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó első részről	20
b)	A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelménnyel” és az egyenlő bánásmód elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó második részről	22
1)	Az első, a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelmény” megsértésére alapított kifogásról	22
2)	Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó második kifogásról	24

c)	A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a jogbiztonság elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó harmadik részből	25
d)	A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 7. cikke (4) bekezdése második albekezdésének a tényállás teljes körű figyelembevételének elvével való összeegyeztethetlenségére vonatkozó negyedik részből	26
e)	Az ötödik jogalapra vonatkozó következtetés	26
3.	A hetedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6., 7. és 9. cikkével, valamint I. mellékletével szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben azok több magasabb szintű normát sértenek	26
4.	A tizedik jogalapról, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 20. cikke (1) bekezdésének első és második mondatával szembeni jogellenességi kifogáson alapul, amennyiben azok sértik a 2014/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdését és a „hozzájárulások kockázatarányos kiszámítására vonatkozó követelményt”	31
B.	A megtámadott határozat jogszerűségére vonatkozó jogalapokról	34
1.	Az első, a 806/2014 rendelet 81. cikke (1) bekezdésének az 1. rendelet 3. cikkével összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított jogalapról	34
2.	A második, az indokolás hiányosságaira alapított jogalapról	36
a)	Előzetes észrevételek	36
b)	A megtámadott határozat hiteles változatának nyelvére vonatkozó első részből	38
c)	Az előzetes hozzájárulás kiszámítása indokolásának összetettségére vonatkozó második részből	39
d)	Az egyéb intézmények adatainak bizalmas kezelésére vonatkozó hatodik részből	40
e)	Az éves célszint indokolására vonatkozó harmadik részből	42
f)	Az alapvető éves hozzájárulás elégtelen indokolására vonatkozó negyedik részből	47
g)	Az alapvető éves hozzájárulás kockázati kiigazításának elégtelen indokolására vonatkozó ötödik részből	48
1)	Az első, arra vonatkozó kifogásról, hogy lehetetlen ellenőrizni, hogy valamennyi érintett intézménynek a kockázati profilnak megfelelően kiigazított hozzájárulást kell-e fizetnie	48
2)	A „kereskedési tevékenység, mérlegen kívüli kitétségek, derivatívák, összetettség és szanálhatóság” kockázati mutató figyelembevételére vonatkozó második kifogásról	49
3)	Az alapvető éves hozzájárulás felperes kockázati profiljához történő hozzáigazítása 1–6. lépésének indokolására vonatkozó harmadik kifogásról	50
i)	1. lépés	50

ii) 2. lépés	51
iii) 3. lépés	52
iv) 4. lépés	53
v) 5. lépés	55
vi) 6. lépés	56
h) A közzé nem tett közbenső határozatok létezésére vonatkozó hetedik részből	58
i) A második jogalapra vonatkozó következtetés	59
3. A harmadik, a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a megtámadott határozat ellenőrizhetetlensége miatti megsértésére alapított jogalapról	59
4. A hatodik, az elsődleges és a másodlagos jog több rendelkezésének azáltal történő megsértésére alapított jogalapról, hogy az IPS kockázati mutató tekintetében szorzót alkalmaztak a felperesre	60
a) Az 575/2013 rendelet 113. cikke (7) bekezdésének és a 2014/59 rendelet 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának megsértésére alapított első részből	60
b) A Charta 16. cikkének és az arányosság elvének megsértésére vonatkozó második részből	61
c) A Charta 20. cikkének és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére vonatkozó harmadik részből	62
d) A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó negyedik részből	63
1) Az első kifogásról, amennyiben az ESZT nem indokolta megfelelően a megtámadott határozatot	63
2) A második kifogásról, amennyiben az ESZT megsértette a vizsgálati kötelezettségét	63
e) A hatodik jogalapra vonatkozó következtetés	65
5. A nyolcadik, a Charta 16. és 52. cikkének a kockázatkülgazítási szorzó nem megfelelő jellegéből adódó megsértésére alapított jogalapról	65
6. A kilencedik, a Charta 16., 20., 41. és 52. cikkének nyilvánvaló értékelési hibák miatti megsértésére alapított jogalapról	66
7. A tizenegyedik, a 806/2014 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének megsértésére, valamint a 806/2014 rendelet 69. és 70. cikkének magasabb szintű normákkal való összeegyeztethetlenségére alapított jogalapról	67

C. Következtetés	68
V. Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról	68
VI. A költségekről	69